

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

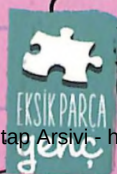
Jenny McLachlan

Gizemli Mektuplar

Bro
Sis

xoxo

ROMAN

Çeviren: Pelin Evcimen

Jenny McLachlan

Gizemli Mektuplar

Sır dolu mektuplar, ilk öpücükler ve
aklını başından alan bir aşk!

Kime ve ne zaman âşık olacağından
emin değilim. Şu anda bana
ve babana âşıksın ve güvenilir
ellerdesin. Yazdıklarımı okuyunca
her şey mantıklı geliyor ama Rich,
onu öpmesem bana artık çikolata
vermeyeceğini söylediğinde veya
Carlo ile Eleanor'u el ele tutuşurken
gördüğümde ne yapacağımı
şaşırmıştım. Âşık olduğunda sen
de böyle hissedersen panikleme ve
olduğun yerde dur ve düşün. Tıpkı
Londra metrosunda kaybolursan
yapacağın gibi.

ikiA ikiA
18 00L

/ekstikparcayayinlari

/ekstikparcayayinlari

www.ekstikparca.com

9 786052 041130

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

www.ucuzlukvadisi.com

McLachlan gençlerin kolaylıkla
empati kurabilecekleri karakterler
yaratmakta çok başarılı!

The Guardian

İlk Aşk İlk Dans'in yazarı Jenny
McLachlan genç kızların nabzını
tutmayı çok iyi biliyor.

Andrea Reece

Bu kitap aynı anda hem komik, hem
hüzünlü, hem de sürükleyici...

First News

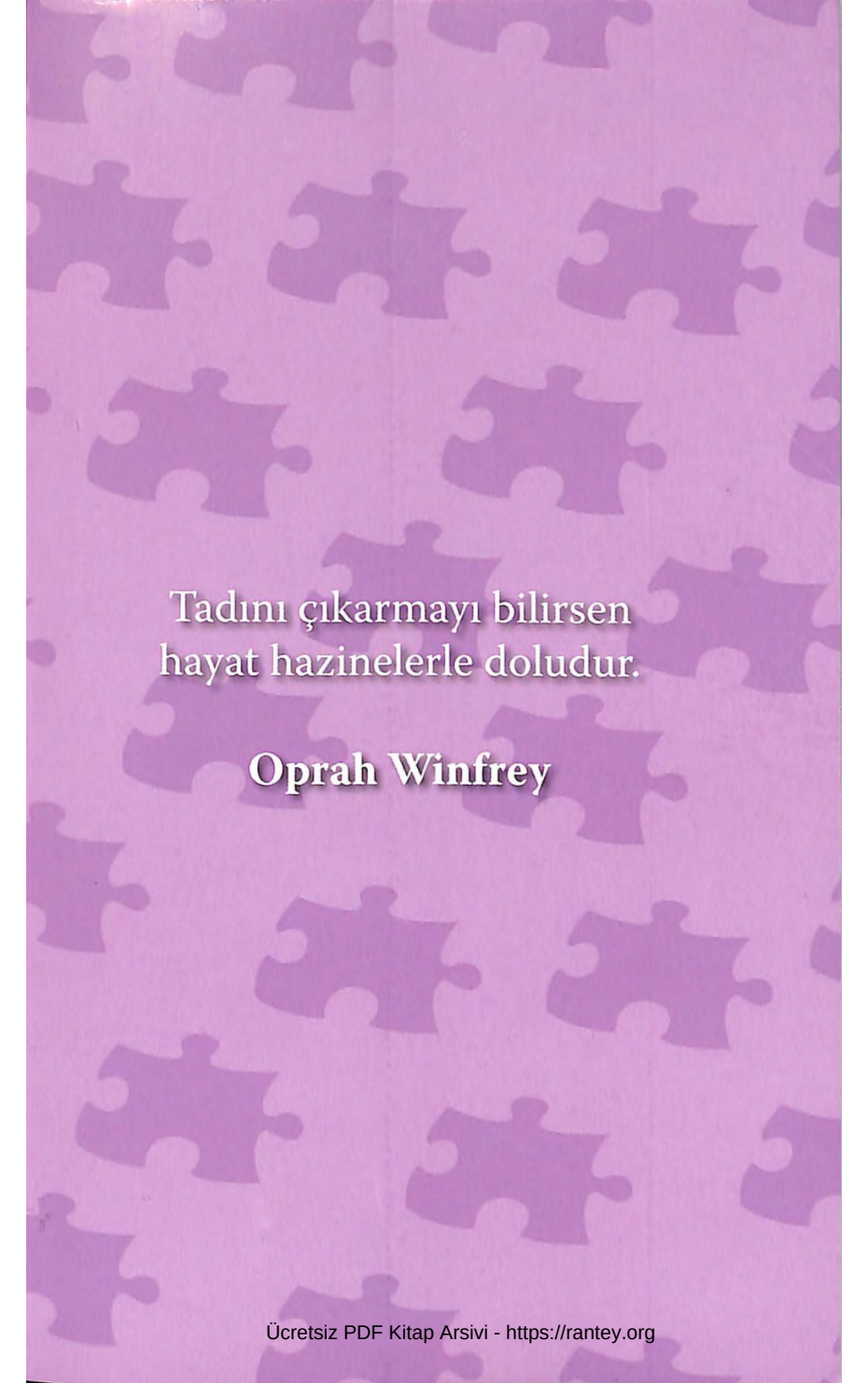
*Jenny
McLachlan*

*Gizemli
Mektuplar*

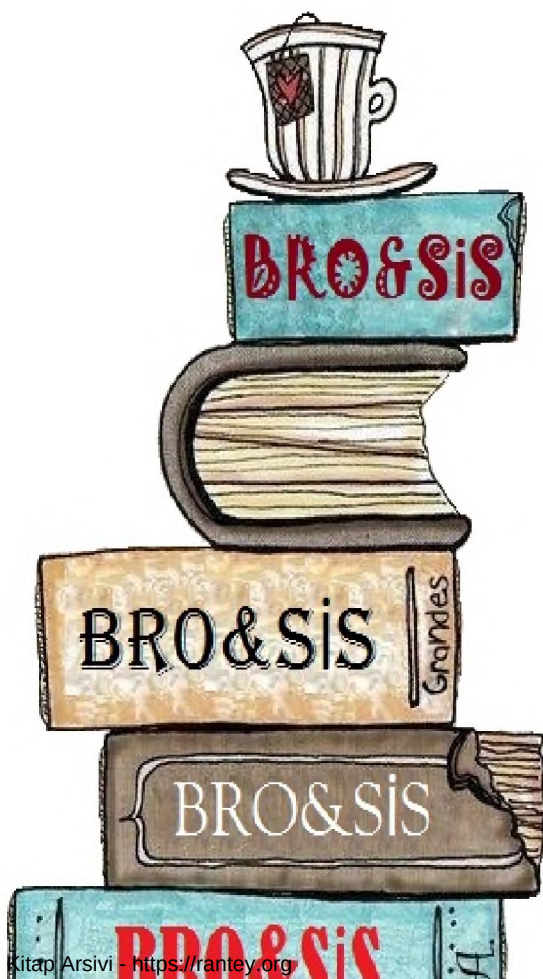
Gerçek sevgi
her zaman
dostlukla iç
içedir.

Tadını çıkarmayı bilersen
hayat hazinelerle doludur.

Oprah Winfrey

Eksik Parça Yayınları

Gizemli Mektuplar

Jenny McLachlan

Orijinal Adı: **Love Bomb**

Copyright © 2015 Jenny McLachlan

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Pelin Evcimen**

Editör: **Ayşe Destici**

Redaktör: **Gonca Gidenoglu**

Kapak ve Sayfa Tasarımı: **Serkan Cenker**

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No. 8/F Zeytinburnu / İstanbul

mymatbaa34@gmail.com | Tel: 0212 674 85 28

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 30173

MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Ağustos 2017

ISBN - 978-605-2041-13-0

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, AnatoliaLit Ajans aracılığıyla A M Heath & Company Limited, Authors' Agents'tan alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari

www.twitter.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

Jenny McLachlan

Gizemli Mektuplar

Çevirmen: Pelin Evcimen

Ücretsiz PDF

<https://rantey.org>

*Dünyadaki en iyi anne ve arkadaş olan
Chris ve Veronica Clark'a...*

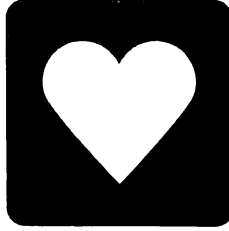

Betty'ye ninni söylüyorum. Alt değıştirme masasında içinde seksen yedi adet True Lilac marka zarf, bir dolmakalem, bir tomar Verge de France marka fildişi rengi kâğıt olan bir kutu var Bir tanesini çekiyorum ve ellerimi serin, boş yüzeyinde gezdiriyorum. Yeni bir zarf çekiyorum ve beşğğinde yatan Betty'ye bakıyorum.

Rüya görüyor, yanakları gül pembesi, dudakları açılıp kapanıyor ve ağzından minik baloncuklar çıkıyor. Rüzgârın esmesiyle ince perde havalanıyor ve fısıltı kadar güzel saçlarında titreşimler oluyor.

Fazla zamanım yok.

Zarfın üstüne, 'Erik-surat 15 yaşında!' yazıyorum. Sonra duraksıyorum. O kadar yorgunum ki. Açık pencereden komşunun oğlunun oyun havuzuna atlarken ki çığlıklarını duyuyorum. Sonra sözlerimi karton bir kalple bitirip, kâğıt destesini açarak yazmaya başlıyorum...

Daha Sonra...

Vay canına... Okul yedi dakika önce *başladı* ve ben burada oturmuş Lego oynuyorum. Mısır gevreklerini ağzıma atıp ılık süttten de hızlıca içerek doğum günü hediyelerimden geriye kalanları bırakıyorum. Gerçekten de okula *koşmak* zorundayım. En azından yepyeni Puma ayakkabılarımı test edebilirim... Yanları altın çizgili olanlar!

Yoldan aşağı âdeta uçuyor ve ara ara yeniden moda olan ayakkabıma hayranlıkla bakarak Günişığı Huzurevi'nin önünden, kestirmeden gidiyorum.

Yaşlı bir kadın mutfak camından, "Çimlere basma!" diye bağıyor. Gülümseyip el sallıyorum, sonra otoparkın içinden koşarak geçerken bir yavru martı sürüsü çığlıklarla göğe doğru kanatlanıyor.

Görsel sanatlar bloğunun duvarına tırmanarak, duvarın üstünde bir an için durmayı başarıyorum ama sonra denge-

mi yitirip diğerk tarafa düşüyorum. Son anda yuvarlanabildiğim için yaralanmaktan kurtuluyorum ve içtiğim süttten pişman olmuş bir şekilde sırt üstü yatıp nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

"Betty Plum, derhal açıklama bekliyorum!"

Tüh! Bu sesi tanıyorum.

Bir yandan ayağa kalkarken, en tatlı hâlimle, "Merhaba Bayan Pollard." diyorum. Okul müdürüm nefesini tutuyor ve beyaz elleriyle dosyasını sıkıca kavıyor. Her zamanki gibi onu öfkkelendirdim ve nedense yine kendini tutuyor. Ve tam o anda yalnız olmadığını fark ediyorum. Yanında, çite yaslanmış, gökyüzüne bakmakta olan bir oğlan var.

Ya da en azından ben onun bir oğlan olduğunu sanıyorum. Gerçek olamayacak kadar muhteşem görünüyor. Sanki oyun bahçemize bir film yıldızı düşmüş gibi. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kızarıyorum. Normalde ben hiç kızarmam ve tost makinasından elektrik çarptığı gün dışında kalbimin böyle çarptığını hiç hatırlamıyorum.

Çocuğa tekrar bakıyorum ve soluk bir ten rengi, büyüleyici bir ağız ve dağınık siyah saçlar görüyorum. *Vampir*, diye düşünüyorum. *Hayır Betty, salak şey, vampir diye bir şey yoktur* O, sadece olağanüstü çekici. Kalbim yerinden çıkacakmışçasına atmaya devam ediyor. Bana neler oluyor

böyle?

Yeni çocuk esniyor ve ben onun uzun, kıvrımlı kirpikleri-ne bakıyorum. Vay canına! Kirpikleri de muhteşem! Bayılacak gibi oluyorum. Sonra bir anda ne olduğunu anlıyorum. Önemli bir şey oldu: Ben bu çocuktan hoşlanıyorum! İlk defa hayatımda *gerçek* birinden hoşlandım. Arkadaşım Kat'ten farklı olarak, dilim dışarıda, okulda dolaşıp 'yetenek' hakkında saçmalayarak oğlanlara on üzerinden not vermem... En azından şimdiye dek!

Bu yeni çocuk kesinlikle on üzerinden on.

Bayan P, kalemiyle dosyasına vurarak "Hâlâ bekliyorum." diyor. Tek kelime edemiyorum.

ÂŞIK OLDUM ve dilim tutuldu. Bayan P nasıl olur da havadaki destansı cinsel çekimi hissetmez? O da bir tuhafılık hissetmiyor mu?

En sonunda, "Özür dilerim efendim." diyorum. "Okula doğru koşarken pijamalarıyla dolaşan yaşlı bir adama rastladım ve onu kaldığı huzurevine götürmek zorunda kaldım." Pek etkilenmiş benzemiyor, ben de "Ayakları da çıplaktı." diye ekliyorum.

"Hımmm..." diyor Bayan P gözlerini kısarak.

"Gerçeği söylüyorum!" İçerliyorum çünkü bu gerçekten de oldu... Birkaç hafta önce. "Bunu, size teşekkür etmem

için verdi." Kasketimi çıkarıp ona uzatıyorum. Dosyasına birkaç not alıp yine, "Hımm..." diyor. "Fark ettiysen konduğumuz var Betty."

Yeni çocuk gözlerini son derece yavaş bir şekilde gökyüzünden indiriyor. "Bu, Tobias Gray ve kendisi sizin sınıfı katılacak."

Derinlerden gelen, etkileyici bir ses içimi gıcıklayarak, *Toby* diyor.

Bayan P, "Efendim?" diyor.

"Bana herkes *Toby* der."

"İyi. Tobias'ın yabancılik hissetmemesini sağla ve öğle tatilinde şunları konuşmak için yanıma gel....." Parmaklarıyla mor ojelerimi, bileziklerimi, spor ayakkabılarımı, kasketimi gösteriyor ve "hepsini" diye ekliyor.

"Ama efendim, bugün benim doğum günüm!"

Hiç etkilenmiyor ve arkasını dönüp gidiyor.

Toby dikleşiyor ve benden tarafa bakıyor. Âdeta donup kalıyorum. Gözleri şaşırtıcı bir açık mavi ve Bay Smokey'den daha çok kediye benziyor -ki Bay Smokey gerçek bir kedidir- Dudaklarında içimi ürperten bir gülümseme dolaşıyor. Sonra Bayan P'yi takip etmeden önce, flaş kadar hızlı bir şekilde bana göz kırpmıyor. Daha önce bana hiç göz kırpılmamıştı. Bir erkek tarafından yani. Gidişini izliyorum. Pantolonu kurallara

uygun olmayacak kadar dar ve ceketinin kollarını kıvrımış. Bayan P bunu yapmamızdan nefret eder. Boyu o kadar uzun ki büyük çöp tenekelerinin yanından geçerken oyun sahasına uzanan ağaçların alçak dallarına çarpmamak için başını eğmek zorunda kalıyor.

Dönüp bana bakıyor. Ağzım bir karış açık ve ellerim kalbimin üstünde duruyorum. Gülümsüyor ve başını çeviriyor.

Hiç klas değil Betty, hiç klas değil...

Bir şekilde dünyamıza geri dönmeyi başarıyor ve görsel sanat dersine gidiyorum. Bayan Summons'a saçma bir 'geç gelen otobüs' özrünü sunduktan sonra gidip insan saçıyla iğrenç bir şey yapmakta olan Kat'i buluyorum. Bea ise ortalıkta görünmüyor. Bir yığın yapıştırıcının üzerine sarı bir tutam saç serpiştirirken, yüzünü ekşitmiş bir şekilde, "Öğretmenin oğlu bir kuaförde çalışıyormuş." diye açıklama yapıyor. Mükemmel ve pürüzsüz pembe tırnaklarıyla yapışmayan saçları, yapmakta olduğu kalbin tam ortasına yerleştiriyor.

"Görünüşe göre, insan vücudunun hassasiyeti ile ilgili bir deney yapıyorum."

Yanındaki sandalyeye oturuyorum. "Daha çok seri katil olmayla ilgili bir deney yapıyor gibi görünüyorsun." diyorum. "Ama saçı unut şimdi Kat, bana bak lütfen." lyice görsün

diye iki parmağımla birden yüzümü işaret ediyorum. "Farklı görünüyor muyum?"

Burnunu kırıstırarak beni inceliyor. "On dört değil de on beş mi görünüyorsun?"

"Hayır ama hatırladığın için sağol."

"Bayan P, o tatlı yeni çocuğun önünde sana çıkıştığı için kızardın mı biraz? Pencereden olanları gördüm."

"Hayır Kat, biraz kızardım çünkü az önce birisi kalbimi yerinden hoplattı ve sanırım ben âşık *oldum*."

"Öğle tatillerinde ve okul sonrası birlikte takılmalarınızdan, Bayan P ile aranızda bir şeyler olduğunu biliyordum zaten–"

"Onlara *etüt cezası* deniyor."

Kat sırtarak, "Şaka tabii Betty." diyor. Yeni çocuktan hoşlanıyorsun. Tabii ki hoşlanırsın. On üzerinden sekiz buçuk alır, çok göz kamaştırıcı biri, bu da öyle ama!"

Sıranın altına eğilip devasa bir helyum balonu çıkarıyor. "Doğum günün kutlu olsun, Betty! Bak, Iyor ve Winnie, Tigger'a sarılıyor. Sen Tigger'sın, ben Iyor ve Bea de Winnie."

Balonu saçımın ucuna bağlıyorum ve tavana doğru süzülmesini izliyoruz.

"Hey!" diyor, "Saçının havada süzülmesine neden oluyor."

"Sağol Kat." diyorum ve utangaç utangaç birbirimize gülümsüyoruz. Arkadaşlığımız oldukça yeni sayılır, bu yüzden

bu balon çok önemli.

İlk görsel sanat dersimizde, çizimler için poz vermeye gönüllü oldum ve bir sürü çılgın pozlar verdim. Gerçekten de çok *komik* olmalarına rağmen, sadece Bea ve Kat güldü. Tabii sınıftan atıldım ama buna değdi çünkü o gün bugündür üçümüz hep birlikte takılıyoruz. Zamanlama bundan daha iyi olamazdı çünkü tam da güya *en yakın* iki arkadaşım olan Charlie ve Amber'ın beni tek başıma bıraktığı zamana denk geldi. Dönem başında Charlie, Manchester'a babası ile yaşamaya gitti ve Amber'ın ailesi de onu özel bir okula yolladı. Güya taze bir başlangıç yapmak içinmiş ama benden uzaklaşması için yollanmış da olabilir.

Balonu aşağı çekerek, "Kat!" diyorum. "Yardıma ihtiyacım var." Saçlı sanatını kenara çekerek ifadesini ciddileştiriyor. "Haydi, anlat." diyor.

"İşte şimdi bu Toby ismindeki yeni çocuk var ya çok çekici bir vampire benziyor." Başıyla onaylıyor. Anlıyor çünkü o da gördü. "Beni bakışlarıyla *yedi bitirdi*." Kat telaşla kaşlarını kaldırıyor. "Şuna açıklık getireyim" diye ekliyorum. "Ben beni bakışlarıyla *yesin bitirsin* istiyorum."

"Ama Betty, sen daha önce ne öpüştün ne de bir erkek arkadaşın oldu. Buna hazır olduğuna pek emin değilim."

"Daha önce kimseyle öpüşmeyi istememiştim ama sanı-

rım şimdi istiyorum."

Kat heyecanla ellerini çırpıyor. Nihayet benimle erkekler hakkında konuşabilecek... En iyi yeteneğidir ne de olsa.

"Hey, Bea ona etrafı gösteriyor olmalı. Resepsiyona gitmesi söylenmişti."

"İyi. En azından bir saatliğine tehlike yok." diyorum. Kat'ın yüksek sesle anons ettiği gibi, benim bir erkek arkadaşım yok ama Bea'nin var. Ancak gene de endişeliyim.

"Yakında Pearl Harris ve Jess Cobb, onu keşfedip üstüne atlayacaklardır. Tüm hayatım boyunca hoşlandığım tek erkek ve ben Pearl'ün onu çalmasına izin veremem. Ayrıca, onu ilk ben gördüm."

Kat, "Bu işler, 'İlk ben gördüm' ile olmuyor maalesef." diyor. Sonra sırasının üstünde duran saçları karıştırmaya başlıyor. "Pekâlâ, ben kimim?" Saçları çenesinin üstüne koyuyor ve "Ooo, seni seviyoyum Toby!" diyor.

"Benim sakallı hâlim misin?"

"Evet!"

Sonra saçtan bir şeyler yaptığımız eğlenceli bir görsel sanat dersi geçiriyoruz.

Sınıftan ayrılırken Bea de bize katılıyor. Şoke olmuş, pembeleşmiş ve tam Bea gibi, "Şu yeni çocuk çok kaba!" diyor.

"Okulda peşimde dolaşırken, hep üç adım gerimde yürüyüp, iç çekip durdu."

Toby'nin göğre bakışını, gözlerini devirşini ve canı sıkkin sızlanmasını taklit ediyor. Oldukça da başarılı... "Onu okuldaki domuz yavrularını görmeye götürdüm. Onlara bile ilgi göstermedi."

Kat, "Tuhaf!" diyor. "Son derece sevimdirler oysa."

Üçümüz kol kola girip, balon aramızda uçuşurken matematik dersine gidiyoruz. Yeni arkadaş olmamıza rağmen, biz aslında eski arkadaşız. Kreşteyken, Pearl Harris'le beraber Uğurböcekleri denen bir çetemiz vardı ki Pearl sonradan erkek düşkünü bir zorbaya dönüştü. Uğurböcekleri birbirlerinden kopmuşlardı ama artık neredeyse tekrar bir araya geldik sayılır.

Kat, Bea'ye, "Bettykiç o kabakıç çocukkiça âşıkkiç!" diyor.

"Ne dediğini anlayabiliyorum Kat." diyorum. "Gizli kiç diliniz saçmalıkkiç."

"Bu havalıkkiç!" diyor Kat.

"Hayır, değilkkiç." diyorum. "Neyse, tahminen beni düşündüğü için iç çekiyordu."

Kat ve Bea gülüyor. Şaka yaptığımı görsünler diye ben de gülüyorum.

Şaka yapmıyorum.

Lütfen lütfen, aşk tanrısı... Eros? Venüs? Her kimse, lütfen Toby Gray'in *bugün* Betty Plum'la konuşmasını sağla. Bu benim için en inanılmaz doğum günü hediyesi olur.

Hiçbir şey için teşekkürler Erosnus.

Tüm öğle tatili boyunca Toby'yi takip etmeme rağmen onunla tek kelime bile edemedim okuldan ayrılıyorum. Güçlü parmaklarıyla Twix kâğıdını yırtışını ve on birinci sınıflarla tembel tembel futbol oynayışını hatırlayarak yürürken, aniden Spar Market'in önünde Billy'yi beni beklerken görüyorum.

Yolun karşısından, "Bill, seni kaçık!" diye sesleniyorum. Başını kaldırıp gülümsüyor. Erkek olmasına rağmen, Bill benim en yakın arkadaşım. An itibarıyla üzerinde korkunç bordo renkli bir ceket ve çizgili kravat olmasının sebebi, Katolik erkek okulu Cardinal Heenan'a gidiyor olması. Forması; çılgin sarı saçları ve koyu ten rengiyle hiç uyuşmuyor. Bill sörfçüdür, rüzgâr sörfçüsü aslında –aralarında bariz fark varmış– ve her boş anını denizde geçirir.

Karşıya geçiyorum. Korkutucu görünüşüne rağmen, onunla topluluk içinde görünmekten çekinmiyorum. Bir Tesco mağazası poşetini bana doğru fırlatırken, "Hey!" diyor. "Sana bir hediye aldım." Bizim eve doğru yürüyoruz ve po-

şetin içine bakıyorum.

"lyyy, bu da ne?"

Minicik ama çok gerçekçi bir at maskesi çıkarıyorum.

"Bu bir bebek için mi?"

"Bu, Bay Smokey için bir kedi maskesi." diyor. "Böylece evinin içinde koşuşturan minicik bir atın olacak." Maskenin yelesini okşuyorum. Kaşlarını çatarak "Beğenmedin mi?" diye soruyor.

"Dalga mı geçiyorsun? Bayıldım!"

Bill'e diğer doğum günü hediyelerimi anlatmaya başlıyorum. "Babam bana her zamanki gibi Lego seti aldı –Milenyum Şahini–kutunun üzerinde açıkça dokuz ve *on dört* yaş arası için diye yazmasına rağmen. Yaparken yardımına ihtiyacım olacak."

Bill ve ben köşeyi dönüyoruz ve nefesim kesiliyor. Toby otobüs durağında durmuş, yeni futbol takım arkadaşlarıyla takılıyor. Kalp atışlarım anında hızlanıyor ve yanaklarımın yandığını hissediyorum. Maskeyi poşete geri tıkarak, "Bili, o çocukların yanından geçerken, tuhaf görünmeme izin vermeyeceğine dair bana söz ver lütfen." diyorum.

"Dürüst olmak gerekirse Betty, buna söz veremem. Neden?"

"Şu uzun boylu, yumuşacık, siyah saçlı çocuğu görüyor

musun?"

Bill hepsine tek tek bakıyor. "Parmaklarını şıklatan mı?"

"Evet, ol!" diyorum. "Onu etkilemek istiyorum."

"Neden?"

"Uff, illa söyletme bana lütfen."

"Neden bahsediyorsun Betty?" diye soruyor.

Otobüs durağına gittikçe yaklaşıyoruz. Tıslarcasına, "Çünkü ondan *hoşlanıyorum*." diyorum.

"Ooo!" diyor Bill ve sessizleşiyor. Bu, bizim için tuhaf bir an. İlk kez bir şarkıcı veya bir aktör ya da Disney filmi *Karma-karışık*'taki Flynn Rider haricinde, gerçek birinden hoşlandığımı dile getiriyorum. Toby'nin başka bir çocuğa telefonundan bir şey göstermesini izliyoruz. Bill, "Yani ondan *hoşlanıyor* musun?" diyor.

"Evet."

"Ondan?"

"Evet!"

"Sanırım biraz Flynn'i andırıyor." diyor.

"Aynen, şimdi kapa çenenii."

Otobüs durağının yanından geçiyoruz. "Hey, Toby!" diyorum. Sesim yüksek ve kontrolsüz çıkıyor. İlkilip, kafasını telefonundan kaldırarak gözlerini bana diyor. Kaşlarını kaldırıyor ve gülümsüyor. Gülüşü beni mutluluktan sersemletiyor

ve ona bir şey demeliyim, öyle bir şey ki, bana âşık olsun diye düşünüyorum.

"Otobüse mi bineceksin?" diye soruyorum.

"Eee, evet." deyip arkadaşlarına dönüyor.

"Otobüse mi bineceksin?" diye tekrarlıyor Bill yüksek sesle. "Müthişti!"

Ona çantamla vurmaya çalışıyorum ama çantamı havada yakalayıp beni döndürüyor. Ne yazık ki rüzgâr sörfünden ötürü, üst bedeni çok güçlü ve beni, bir çallığın en dibine savuruyor.

Beni oradan çıkarırken "Sanırım tuhaf görünüyorum." diyorum., "Birazcık." diyor. "Çok pardon."

Bill kendini bizim evde o kadar rahat hissediyor ki daha su ısıtıcı kaynamadan kendine tost yapıyor bile. Ekmeğin üstüne sürmek için ezme almaya gittiğimde, babamın masa üzerine yazmış olduğu – gerçekten masanın üzerine- doğum günü mesajını görüyorum: "Doyum günün kutyu oysun, Betty!" Bunu altı yaşımdayken silinmeyen kalemle, "*Babam pis kokuyor.*" yazarak, ben başlatmıştım. Artık masada pek de boş yer kaldığı söylenemez.

Bill, "Tost ekmeğinin üstüne ne istersin?" diye soruyor. Kavanozu ona atıyorum ve tek elle yakalıyor. Annelerimiz,

hastanenin doğum bölümünde tanışıp hemen çok yakın arkadaş olmuşlar. Bili ve bana her şeyi aynı zamanlarda yaptırmışlar: anne sütü emme, gündüz uykuları, tuvalet eğitimi ve tabii ki banyo, birlikte bol bol çıplak banyolar... Tabii ki dostluğumuzun utanç dolu bu eski zamanlarını kayıt altına almak için de bol bol fotoğraf çekmişler. Sonra, daha ben iki yaşına gelmeden, annem bu dünyayı terk etmiş. Onun suçu değilmiş tabii çünkü kansere yakalanmış.

Kupalara çay poşetlerini koyup üzerlerine kaynar su döşüyorum. Şimdi annelerin yerine, Bili ve ben yakın arkadaşız. Üzerinde "Harika Büyükbabalar" yazan en sevdiğim kupayı elime alarak, "Bu da ne?" diyorum.

"Bu bir kupa."

"Hayır, *bunu* diyorum."

Soluk, pembe bir lekeyi gösteriyorum. "Ruj mu o?" Masaya yazdığı için, babamın evde olduğunu biliyorum. Lekeyi kokluyorum. "Ruj gibi kokuyor. Bili, sence babam ben okuldayken kadın gibi giyiniyor olabilir mi?"

"Ya da belki..." Ezmeli bıçağı yalayarak, "Bir kadına çay ikram etmiş olabilir."

"Ne?"

"Belki babanın bir kız arkadaşı vardır."

"Mümkün değil!" deyip havayı koklamaya başlıyorum. "Ev

farklı mı kokuyor?”

Koklaya koklaya hole kadar gidip, mutfağa geri dönüyorum. “Sanırım Brighton’da karşına çıkabilecek bir mağaza gibi kokuyor. Kristaller ve taşlar satan mağazalar gibi.” Koku, kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyor, sanki birisi izinsiz eve girmiş gibi. Evimizin çiçek kokulu tütsü değil, köri ve boya kokması gerek.

“Babanın hippie bir kız arkadaşı var Betty. Bu, bir gün olacaktı zaten.”

Başımı sağa sola sallıyorum. “Bili, babamın pembe rujlu, hippie kız arkadaşını buraya getirip, *benim* doğum günümde, *benim* kupamdan ona çay ikram etmesi tamamen –doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum– yanlış! Gerçekten, biz birbirimize her şeyimizi anlatırız. Bir kız arkadaşı olsaydı, bilirdim. Her neyse, biz zaten kendi kendimize de mutluyuz.”

“Bu akşamki doğum günü çayına bu yüzden mi davetli değilim yani?”

“Evet! Sen olsan, mahvederdin. Sadece babam ve ben, mükemmel olacak... Alınmak yok.”

“Burada açmamış olduğun bir kart var.” Bıçağıyla mor bir zarfa vuruyor.

“Ooo, o annemin doğum günü mektubu.”

“Affedersin.” diyor. “Üzerine tereyağı bulaştırdım.”

Gömleğinin koluyla silmeye çalışıyor. "Okumayacak mısın?"

"Bu yıl değil."

"Neden? Eskiden bu mektupları çok severdin."

"Pek sayılmaz. Hepsi bir bebeğe hitaben yazılmış. Hepsinde, *kuş diyebiliyorsun, muzdan nefret ediyorsun, kocaman bir kaka yaptın...* Artık sıkıcı geliyor."

Bili tostumu uzatıyor ve ciddi, gri gözleriyle bana bakıyor. Açıklamamı bekliyor ama ben ölü annemin mektuplarından konuşmak istemiyorum, en azından bugün değil. Bir annem olmadığı gerçeği çok ender aklıma geliyor ve anca böyle doğum günümde onun mektuplarından birini alınca, bir yanımın aslında eksik olduğunu fark ediyorum.

Çayımı elime alarak, "Haydi! Legolardan Çıplak Adam yaparsak, harekete geçmeliyiz."

"Milenyum Şahin'ini yapacağımızı söylemiştin."

Onu ön taraftaki odaya doğru yönlendirirken, "Yalan söyledim." diyorum.

Bili gittikten sonra, çıplak adamın minik ayak parmaklarıyla uğraşmaya devam ediyorum. Birden Stevie Wonder'ın 'İyi ki Doğdun' şarkısı mutfığa doluyor ve babam da şarkıya eşlik edip şok edici bir dansla içeriye dalıyor.

Dans ederek odanın içinde birkaç kez döndükten sonra ellerini uzatıp, "Doğum günü kızı, benimle dans et!" diyor.

"Asla!" diyorum ama sonunda beni kaldırmasına izin verip onunla tıpkı küçükken yaptığım gibi, ayaklarının üstüne basarak ve devamlı dönerek dans ediyorum.

Akşam yemeğinde babam en sevdiğim yemek olan peynirli makarna ve fırınlanmış fasulye yapıyor -fasulyeler peynirli sosa katılmış olarak- ve sonra Smartie'lerle süslenmiş pasta yiyip Elvis Presley'in Jailhouse Rock filmini izliyoruz. Elvis filmi izlemek bir doğum günü geleneğimizdir ve her zaman ki gibi babam tüm şarkılara eşlik ederken ben homurdanıp gözlerimi deviriyorum. Buna gerçekten bayılıyorum.

Sonunda hediyelerimi toparlıyorum. Artık yatmaya hazırım. Babam, "Doğum günün iyi geçti mi Erik-surat?" diye soruyor. Üzerinde hâlâ iş tulumuyla kanepeye yayılmış durumda.

"En iyisiydi." diyorum merdivenin köşesinden.

"Lego'ya bayıldım."

"İnsan hiçbir yaşta Lego için çok büyümüş olmuyor, değil mi?"

"Aynen öyle, baba."

"Yapmaya başlamışsın bile. İyi de gidiyorsun."

Çok komik. Babam dikkatli baksaydı, Milenyum Şahini'nin

tuğladan, çok hoş poposu olduğunu fark ederdi.

Ödül olarak, “İyi geceler Kıç-surat!” diyorum. Ona böyle hitap etmeme bayılır. Ben, annem ve babam: Erik-surat, Anne-surat ve Kıç-surat. Bu isimler babamı hep geçmişteki mutlu günlere götürür. Son anda babam, “Annenin mektubunu gördün mü?” diyor.

“Mektubu istemiyorum.” Hediyelerim kollarımda sallanıyor.

“Betty.” Merdivenlerin başına geliyor. “Bu, sonuncusu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Başka doğum günü mektubun yok. O, annenin yazdığı son mektup. Ancak on beşinci doğum gününe kadar yazabilmeyi başardı.”

“Yaa!” diyorum.

“İyi misin?” diye soruyor.

“İyiyim, baba.” diyorum ve sonra merdivenlerden yukarı çıkmaya çalışıp odama girerek hediyeleri yatağıma bırakıyorum. Ardından kendimi de yatağa atıyorum.

Sonuncusu.

İşte bunu beklemiyordum.

Küçükken babama annemin ilk mektubunu o kadar çok okutmuştum ki artık ezbere biliyorum.

Sevgili Erik-surat,

Oley oley.. Artık iki yaşındasın! Merak ediyorum da bugün ne göreceksin acaba? Tabii ki babanı göreceksin ama acaba bir de kızıl tüyleri olan bir kedi veya aydede ya da Katie teyzeni görür müsün? Şu anda, bunlar senin en sevdiğin şeyler ve hepsinin ismini söyleyebiliyorsun. Söylediğin zaman kulağa şöyle geliyorlar: kızı kedi, ayded ve ka ka... Sonuncusu komik. Umarım hava güneşlidir ve baban pastana bol bol Smartie koymuştur Sakın geçen yılki gibi, Smartie'leri burnuna sokma... Yaparsan baban geçen yılki gibi hepsini burnundan emmek zorunda kalır.

Seni her zaman seven,

Anne-surat xx

Ama son mektup.

Sanırım babamın elbise dolabında bir dolu mektubun saklı olduğunu ve onları sonsuza dek alacağımı düşünüyordum. Babamın hediyelerinden biri olan Yaban Çançıçeği parfümünü alıp biraz bileğime sıkıyorum. Çok güzel kokuyor, çiçek ve orman kokulu ama biraz midem bulanıyor. Belki de hem sıcak çikolata hem de çikolatalı pasta iyi fikir değildi. Yatağa uzanıp, mavi cam şişeyi ellerimle çeviriyorum. Bu, pek babamın alacağı türden hediye değil... Acaba ölmüş annemin

önerilerinden biri olabilir mi? Daha önce yapmıştı. Mektuplarla birlikte babama bir hediye listesi vermiş. Muhteşem bir zamanlamayla Bay Smokey -on iki yaş hediyesi: gri kedi- odaya giriyor ve yatağa atlayarak, rahatça karnımın üstüne yatıyor. Ben onun kadife gibi çenesini okşayana dek, kafasıyla elimi ittiriyor. O tırnaklarını bluzuma geçirirken, ben de tavandaki parlayan yıldızlara bakıyorum. Babam en harika doğum günü pastasını yapıyor, arkadaşlarım saçımın uçuşmasına sebep oluyor ve biri de beni çalılıklara atıyor, Toby'nin gülümsemesini düşünmek bile ürpermeme neden olurken benim de aslında Bay Smokey gibi mırıldanmam gerekiyor.

Ama sanki yolunda gitmeyen bir şey var.

İçimde, derinlere gizlenmiş endişeli bir düğüm var.

Gözlerimi kapatıp ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama her şey birbirine karışıyor... Toby'nin mavi gözleri gözümün önüne geliyor, bir kupanın üstündeki pembe ruj izinin peşine düşüyorum ve mutfaktaki ekmek kutusunun karşısında bir yerde duran, mor renkli ve üzerindeki "Erik-surat 15 yaşında!" yazısının etrafına bir kalp çizilmiş mektubu görüyorum.

Dikkatini çekebilmek için patilerinden kaldırarak, "Hey, Bay Smokey." diyorum. "Hiç at olmayı istemiş miydin?"

"Miyavvv!" diyor ki bu kesinlikle, *evet sahibem, bu benim hayatımda en çok istediğim şey*, demek.

Ertesi sabah derste Bay Simms heyecan verici bir duyuru yapınca bütün endişelerim yok olup gidiyor.

“Dinleyin, çocuklar!” Masanın ucuna yaslanmış, kravatı gevşek, kollar sıvanmış, havalı öğretmen pozlarında. “Onuncu ve on birinci sınıflar için *Sonbahar Kutlamaları* zamanımız geldi.” Konuya ilgi sınıfta dalga dalga yayılıyor. Sonbahar Kutlaması efsanedir. Sadece performans kalitesi sebebiyle değil, aynı zamanda öğrencilerin kutlamalara uygunsuz içerik katma konusundaki yaratıcılığı sebebiyle de öyledir.

Geçen yıl Bea’nin erkek arkadaşı Ollie, ‘Sence seksi değil miyim?’ şarkısını orkestrasıyla söyleyip şarkı bitene kadar da Bayan P’nin etrafında döndü durdu. Hâlbuki ilk yazıldıklarında, yalnız yaşayan bir balıkçı hakkında folklorik bir şarkı

çalacaklarını söylemişlerdi.

"Bu yıl..." diyor Bay Simms. "Bayan Pollard özellikle belirtti: kaba sözlü şarkılar yok. Çok fazla denendi ve bu kez çok sıkı takipte olacağız." Belki bana öyle gelmiştir ama sanki o an durup bana baktı. "Katılmak istiyorsanız, müzik duyuru tabelasına isminizi yazın. Seçme olmayacak çünkü herkes eşit koşullara sahip... Ama kaba şarkı sözleri yok. "

Kat ve Bea'ye dönüyorum. "*Tamamen* kaba oluyoruz, anlaştık mı?"

"İki yıl önceyi hatırlıyor musunuz?" diyor Bea. "Beth Fisher 'Tavuskuşu' şarkısını söylemişti ve Bayan P şarkının vahşi yaşamla ilgili olduğunu sanıp sonuna kadar izin vermişti."

Hatırlayıp gülümsüyoruz. "Ve nihayet..." diyor Kat. "Katılabiliyoruz çünkü onuncu sınıfız!"

Bea'nin çantasından keçeli kalem bulmaya çalışarak, "Haydi yaratıcı bir şeyler düşünelim, kızlar." diyorum. Afacan Dennis karakterli çizim defterimdeki bir sayfaya kocaman, kabark harflerle 'Kaba Fikirler' yazıyorum.

"Bana bozulma sakın." diyor Bea. "Ama ben katılamam. Ollie'yle caz dans yapacağız ve sadece bir performansa izin var."

Bea caz dansı yapıyor, eski rock'n roll dansları gibi ve çok da başarılı. Ollie'yle bir TV yetenek şovuna katıldılar ve

o zamandan beri buldukları her fırsatta, hatta olmayacak zamanlarda bile dans ediyorlar. Bollie çiftinin Sonbahar Kutlaması'nda caz dans yapacaklarını tahmin etmeliydim.

"Gerçi çok *kaba* bir fikrim var." diyor. Çizmekte olduğum karton tavşandan kafamı kaldırıp bakıyorum. "Babamın orkestrası Tuhaf Sakallılar, 'hokum' denilen, sözleri tamamen masum görünüp aslında *gerçekten* ayıp olan eski bir blues müzik türü çalıyor."

Tavşanı bırakarak, "Bu fikri şimdiden sevdim." diyorum. "Devam et."

"Bu şarkıların hepsi babamın son albümünde var."

Saçının bir buklesini kulağının arkasına alıyor. "*İzin Ver Yoyonla Oynayayım, Kalemim Artık Yazmıyor* ve benim favorim olan, *Sıcak Fıstıklar, Onları Fıstıkçıdan Alın.*"

Kat, "Evet, oyumu *Sıcak Fıstıklar* için kullanıyorum!" diye bağırıyor.

Bay Simms sakin olmaya çalışıyor ama endişeli yutkunması ve kapıya bakışı çok şey ifade ediyor. Aniden odanın diğer köşesinden bir çığlık yükseliyor. Baktığımızda Pearl Harris'in ellerini çırpıp kızlara özgü bir şekilde çığlık attığını, daha doğrusu Kat gibi çığlık attığını görüyoruz. Arkadaşları gülme krizine giriyor ve sonra buz gibi bir ifadeyle gözlerini dikip Kat'e bakıyor. Pearl Harris'in gözlerini dikip

bakması önemli bir şeydir. O an Kat'e takmış durumda ve belli ki geçen yıl Bea'den yana olduğu için onu hâlâ affetmemiş . Çabucak yanaklarımı içime çekiyorum, burnum havada, gözlerimi kocaman açıp dik dik bakarak onun kendini beğenmiş, soğuk suratını aynen ona iade ediyorum. Buna nasıl tepki vereceğine emin olamıyor çünkü sonuçta onun Kat'i taklit etmesini taklit ediyorum... Bu nasıl sona erer?

Dudaklarıyla bana "Ezik!" demeyi seçiyor.

"İşte bu, kızlar!" diyorum. "İkiyüzlülüğe iyi bir örnektir.",

Kat, konuşmasına yanakları kızarmış halde devam ediyor ama bu kez alçak sesle konuşuyor.

"Betty, orta öğretim sertifikası kapsamında benim zaten müzikal bir performans yapmam *gerekıyor* ve bu Sıcak Fısıktıklar olabilir. Bildiğiniz gibi mükemmel gitar çalabiliyorum sen de şarkı söylersin." Bu anda duraklayıp bana bakıyor.

"Gerçekten de güzel şarkı söylüyorsun Betty."

"Söyleyebiliyorum ama söylemem. Çok da iyi olmadığım klavyemi çalacağım ve sen şarkı söyleyeceksin."

"Ama ben söyleyemiyorum, sen söyleyebiliyorsun."

Kat'in mükemmel şekilli kaşları kalkıyor ve beklenti içinde bana bakıyor. "Haydi, Betty!" diye yalvarıyor. "Bunu yapman, İsa olayını affettirir."

Acaba İsa olayı yüzünden bir gün beni affedecek mi?

Sekiz yaşındayken, İsa'nın doğuşu ile ilgili sergileyeceğimiz oyundan hemen önce, bir öfke nöbeti geçirmiş ve Bayan Hooker, İsa rolünü bana verene dek çığlık atmıştım. Aksi gibi, Kat Meryem rolündeydi, bense önemsiz bir melek. Dürüst olmak gerekirse, bu olay Uğurböcekleri'nin ayrılmasına ve arkadaşlığımızın yedi yıl kadar bozulmasına sebep oldu diyebilirim.

"Şarkı söylemeyi sevmediğimi biliyorsun Kat." diyorum, gözlerini deviriyor. Annem şarkıcıydı ve The Swannettes adında bir grubu vardı. Blues şarkıcısı Bettye Swan'ın büyük hayranıydı ve 60'larla ilgili her şeye de bayılırdı. Adımın nereden geldiğini de anlamışsınızdır herhalde. Herkes annemin *sevimli, güzel ve büyüleyici* sesinin bana miras kaldığını düşünür ve akrabalarım beni her dinlediklerinde duygulanıp gözyaşlarına boğulurlar. Ürpertici... Dikkatlice, "*Sıcak Fıstıklar* fikrini sevdim ama sadece tamburin veya başka bir şey çalsam olmaz mı?"

Bea, "*Sıcak Fıstıklar* mı?" diyor. "*Sıcak Fıstıklar*?! Bayan P buna asla izin vermez."

"Peki. Kalem şarkısını yaparız o halde." diyorum Kat'e.

"*Kalemim Artık Yazmıyor*. Bayan P, İngilizce dersiyle ilgili bir şey olduğunu zanneder."

Kat umutsuzca, "Ama benim gitar çalabilmem için senin

de *mutlaka* şarkı söylemen gerekiyor." diyor. "Yıl bitmeden gitar gösterisi yapmazsam, onuncu sınıfların sene sonu gösterisinde solo performans yapmam gerekecek ve ben bunu yapmaktansa, caz dans yapmayı tercih ederim... Lütfen bana gücenme Bea."

Bea rüyadaymış gibi gülümsüyor ve sayfanın ortasına yazdığım SICAK FISTIKLAR yazısının etrafını çiçeklerle süslüyor. Kat sayesinde *erkek arkadaşı* ve caz dans aklına geldi. Bu, onu müthiş mutlu ediyor. Ben bile *Toby* ve *erkek arkadaş* kelimelerini bir arada düşününce, kulağa ne kadar hoş geldiğini düşünüp mutlu olabiliyorum. Belki de şarkı söylememe kuralımı bozup, büyüleyici sesimle ben de Toby'i büyüleyebilirim.

Cesur bir karar alıyorum. "Sonbahar Kutlaması'nda hokum söyleyeceğim." diye bildiriyorum.

"İsmimizi yazdır Kat. Artık seninle bir müzik grubuyuz!"

*

Kat'le pazar günü onun evinde prova yapmaya karar verdik. Daha sonra ise, Kat ve Bea'nin yardımlarıyla, günün geri kalanını Toby'i takip ederek geçirdim. Takip kalitemizi arttırmak amacıyla, onuncu sınıfların programını yapan ofise giderek,

sekretere Bay Simms'in Toby'nin ders çizelgesini istediğini söyledik. İki dakika içinde, günün hangi saati, nerede olacağını artık biliyoruz.

Sonraki birkaç günü, onu izleyerek geçiriyorum. Hemencecik en sevdiği içeceğin elma suyu olduğunu ve beden dersine daima zamanında gittiğini ama İngilizce'ye hep geç kaldığını öğreniyorum.

Salı günü telefonunda Fruit Ninja oyununu oynamayı sevdiğini öğreniyorum. Bunu öğrenebilmek için kantin sırasında ona çok yakın durmam gerekiyor. Burnum *gerçekten* de ceketine değiyor. İstesem yalayabilirim. Aslında yaladım da ama hem azıcık hem de sadece Bea'yi güldürmek içindi.

Çarşamba günü, erkek soyunma odasının dışında o kadar oyalanıyorum ki hem zaman kavramını hem de Toby'yi kaybedip fen dersine geç kalıyorum. Koşarak sınıfa girdiğimde, sınıfın çoktan toplanmış ve ölü bir balığı incelemekte olduğunu görüyorum. Köşede Kat'in Bea'nin saçlarına pullar eklemeye çalıştığını fark ediyorum.

Bay Brooks kafasını bilgisayardan azıcık kaldırarak "Yeni çocukla otur." diyor. Bay Brooks'un sözlerinin bende etkisi büyük oluyor. Kalbim güm güm atarak ve tüm vücudum karıncalanarak, sınıfın arkasına doğru gidiyorum. Sonunda Toby ile konuşabileceğim.

Taburesinin üstünde sallanıyor, kolu tezgâhın üstüne uzanmış halde, ona doğru yürüyüşümü izliyor. Sanki gizli bir şey onu eğlendiriyormuşçasına, kaşlarını kaldırmış.

Yanına oturduğumda, "Selam!" demeyi becerebiliyorum.

Başını bir yana eğerek, "İyi misin?" diyor.

Bir şey söyle Betty, bir şey söyle!

Sonunda, "Görünüşe göre, seninle bir çiftiz." diyebiliyorum. *Yanlış ifade! Derhal değiştir!*

"Yani eş, partner..."

"Karı koca gibi mi?"

"Fen deneylerinde partner..." diyorum bitik bir şekilde.

"Anladım." diyor gülümseyerek. Sonra bir petri kabını bana doğru itiyor. İçinde sarı pulları olan yeşil bir balık var. "Solungaçlarında bir kurt bulmamız gerekiyor." diyor. Koyu kirpiklerine ve çıkık elmacık kemiklerine bakıyorum ve üst dudagında minicik bir delik fark ediyorum. Herhâlde önceden piercing varmış, çıkarmış. Birdenbire gereğinden uzun süre gözlerimin üzerinde olduğunu fark ediyorum.

Bakışlarımı yakalıyor ve kocaman gülümsüyor. Kızarıp başımı çevirdiğimde, Kat ve Bea'nin neşeyle bize baktıklarını görüyorum. Kat ağzını oynatarak 'Aman Tanrım'a benzer bir şeyler söylüyor, sonra ikisi birden gözlerini kapatıp havaya Fransız öpücükleri saçmaya başlıyorlar. Bea iyice abartıp,

kollarıyla kendi vücudunu okşayarak dilini çıkartıyor. Görülmeye değer bir görüntü doğrusu.

Toby gösterilerinin sonunu yakalıyor. Bana bakıp kaşlarını çatıyor. Umutsuzca yüzümden tüm boynuma yayılmakta olan kırmızılığı gizlemeye çalışarak, aceleyle cımbızı elime alıp süngerimsi yeşil eti dürtmeye başlarken, "Arkadaşlarım." diyorum.

Birden açıklanamaz bir şekilde, Amerikan aksanıyla "Sizi yakalayacağım kurtçuklar!" diyorum. Kovboy gibi... Berbat. Susmalıyım. Hâlâ aynı aksanla, "Neredeymiş o yaratıklar?" diye mırıldanıyorum. Eyvah! Toby'e bakıyorum. Tahminen beni duymazdan gelerek, sırasının altından mesajlaşıyor. Telefonunu bırakıyor ve ona bulduğum kurtçuğu gösteriyorum.

"Aferin Betty." diyor. Adımın onun dudaklarından dökülüyor olması beni eritiyor. Kolları benimkine sürtünerek, sıranın ilerisine uzanıyor. "Bunu doldurmaliyiz." diye ekliyor. Kendimi elindeki çalışma kâğıdına bakmaya zorlayarak, "Doğru." diyorum. Sanki Bay Brooks çocuklarından birine balık resmi çizdirmiş gibi görünüyor. Şeklin etrafı oklar ve kutucuklarla dolu.

"Sanırım öğretmen kuklaların isimlerini kutulara yazmamızı istiyor." diyorum.

"Kesinlikle." diyor Toby ve yazmaya başlıyor. Omuzunun

üzerinden bakıp isim bulamadığında yardım ediyorum. Sekiz numaralı kutuya, *Vanilyalı Çinçila* yazıyor.

“Bu kukla ismi değil.” diyorum.

Gözleri parlayarak, “*Vanilyalı Çinçila* efsanevi bir müzik grubunun adıdır.” diyor ve yüzü aydınlanarak ekliyor: “*Benim* grubumun.”

Kâğıdın arka yüzüne grubunun logosunu çiziyor ve *Vanilyalı Çinçila*’nın ne tür müzik yaptığını açıklıyor. Güzel ellerinin kâğıdın üstünde hareket etmesini izliyorum.

“Grupta başka kimler var?”

“Şey, aslında sadece ben.” diye itirafta bulunuyor. “Ancak bu öğleden sonra, davulcu ve basçı için başvuruları kabul ediyorum. Ayrıca solist de arıyorum.”

“Ben fena şarkı söylemem.” diyorum. Sözler ağzımdan çıkıveriyor.

“Öyle mi?” Bana bakıp başıyla onaylıyor. “O zaman mutlaka sen de başvurmalısın B-tatlısı. *Vanilyalı Çinçila*’ya herkes hasta olacak.”

“Pekâlâ,”

Hasta olmak biraz komik bir ifade belki ama *B-tatlısı*... Bir takma adım var. Toby bana takma ad taktı! Çantasını karıştırıyor. “Al bakalım.” Plastik bir anahtarlık uzatıyor. “Bir tane Vanilyalı Çinçila ürününe sahip ol. Bir gün çok para edecek.”

Ciddi bir ifadeyle başını sallıyor.

"Şirin!" diyorum. "Bir fare."

"Hayır. Bu bir çinçila."

"Dondurma yiyor."

"*Vanilyalı* dondurma."

"Anladım." diyorum. Anahtarlığı çantama takıyorum. "Neden okul değiştirdin?"

Sanırım muhteşem oğlanla konuşma olayına alışmaya başlıyorum.

"Çünkü..." Ellerini çenesine koyup bana bakarak, "Kötü şeyler yaptım."

Ben de kendi yaptığım bazı kötü şeyleri dile getirmeye karar vererek, "Hocanın arabasına domuz yavrusu koymak gibi şeyler mi?" diye soruyorum. "Veya uzun mesafe koşusunda sınıfı evine götürüp tost ikram etmek gibi mi? Ya da yedinci sınıflara geçici dövme yapmak gibi mi?"

Gülümseyerek, "Bir şeyler işte." diyor.

"Bir örnek görmek ister misin?" Omuz silkip, "Olur." diyorum. Sınıftaki herkesi işaret ederek, "Etrafına bir bak B-tatlısı." diyor. "Hangisinden nefret ediyorsun?"

Önümdeki tüm kafalara bakıyorum. Hiçbirinden *nefret* etmiyorum. Önlere doğru, yüzleri bana bakmayan Kat ve Bea var. Birdenbire Kat kahkahaya boğuluyor ve Bea'nin ne de-

diğini merak ediyorum. Sonra onların yakınında oturan Sam Oakley'i görüyorum. Sam'den pek hoşlanmıyorum. Parmakla işaret ederek, "Siyah saçlı çocuk." diyorum. "Küçük çocukları bağırarak korkutur, benim ördekli sırt çantamla dalga geçer... Çantamın üstündeki ördeğin kocaman bir gagası vardır da..."

Toby minik bıçağı eline alarak, "Onu mahvedeceğim." diyor. Balığa eğilip beyaz gözlerinden birini dikkatlice çıkarttığını görünce epey rahatlıyorum. Aslında yaptığı şey oldukça iğrenç ama yakışıklılığı sayesinde tek görebildiğim şey, gömlek kolları yukarı sıyrılmışken ne harika görüldüğü.

Sonra, sıralara baka baka sınıfın ön tarafına yürüyor. Bay Brooks'un masasından bir ders kitabı aldıktan sonra, Sam'in önünde bir saniyeliğine duraklayarak yerine geri dönüyor. Benim dışımda hiç kimse o an ne yaptığını görmüyor. Balık gözünü saniyede Sam'in su şişesine atıveriyor. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Yaptığı şey iğrenç bir şey ama bunu benim için yaptı. Toby pis pis sırtarak yerine dönüyor. Yüzümdeki şoke olmuş ifadeyi görünce, gülüyor.

Bay Brooks, "Kalemleri bırakın." diye sesleniyor. "Betty, ilk soruya verdiği yanıtı okur musun lütfen?"

Çalışma kâğıdımıza bakıyorum. "Ayı Fozzy." diyorum. Hoca bundan hoşlanmışa benzemiyor ve defterime yapış-

tırmak için *kötü davranış* çıkartmasına uzanıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, aniden ayağa fırlayıp Bay Brooks ve çıkartmalarının üstüne ağzından su fışkırtan Sam Oakley sayesinde kurtuluyorum. Bütün laboratuvar gülmekten kırılıyor ve ben Sam Oakley'in diğerlerini küçük düşürmek için güldüğü zamanları hatırlıyorum.

Toby'e "Yaptığın kötü şey, iyiydi." diye fısıldıyorum.

Dersin sonunda kızları yakalıyorum ve okuldan beraber çıkıyoruz. Kat, "Vay canına, Betty!" diyor. "Senden hoşlanıyor!"

"Öyle mi dersin?"

Bea, "Ayı Fozzy dediğinde gerçekten güldü." diyor.

Yollarımızı ayırmadan önce, kapıların dışında duruyoruz. Toby hakkında konuşmaya devam etmek istiyorum ama aslında en çok da yalnız kalıp bana söylediği her şeyi yeniden aklımdan geçirmek istiyorum. "Yarın görüşmek üzere kızlar." diyorum. "Eve gidip yatağıma uzanacağım ve Toby'i... Ve mavi gözlerini... Ve kaslı göğsünü düşüneceğim."

Kat, "*Senin de kaslı göğüslerin var.*" diyor. Yürümeye başlıyorum. Omuzumun üzerinden, "*Senin de kaslı bir yüzün var.*" diye bağıyorum ve sırtıyorum.

Eve giderken, nasıl oldu da birini bile istemezken iki tane orkestraya dâhil olduğumu ve Toby'nin bana nasıl B-tatlısı

diye seslendiğini düşünerek, yol boyunca sırtmaya devam ediyorum.

Çıkmaz sokaktaki mor kapılı ve bahçesi bol bitkili evimizi görmek beni daha da mutlu ediyor. Yedi numaradaki çocuklar ortak çimlerin üstündeki bir ağaca tırmanıyorlar ve bana sesleniyorlar. Babaları da garajlarında model treniyle oynuyor ama hepsinden güzeli babamın bisikletinin evin duvarına yaslanmış olması. Babamın bir dekorasyon şirketi var ve adı da *Kamyonetli Adam*. Ama işin komik yanı, babamın kamyoneti yok. Onun yerine bisikleti ve ona takılı karavanı var. Firmasının ismi *Bisikletli ve Karavanlı Adam* olsa, hiç iş alamayacağını söylüyor.

İçeri girip onu mutfakta buluyor ve kocaman sarılıyorum. Dünyadaki en güzel baba kokusu olan kahve ve tiner kokusu alıyorum. Geri çekilince babam, "Bazı haberlerim var." diyor. Hâlimden, tavrından, söyleyeceklerini önceden prova etmiş olduğu belli oluyor. Rahat davranmaya çalışıyor ama kesinlikle başaramıyor.

Buzdolabında bazı şeylerin yerlerini değiştirirken, "Nedir?" diye soruyorum. Sanırım ne duyacağımı biliyorum ve hiç duymak istemiyorum.

"Sorun olmazsa, cumartesi akşamı bir arkadaşla dışarı çıkacağım." Bir arkadaş mı? Neden doğrusunu söylemi-

yor ki? Kız arkadaş demek istiyor. Lavabodaki bulaşıkların tıngırdadığını duyuyorum. "İş sebebiyle tanıştığım bir kadın. Yoga salonunu boyamıştım."

Bili haklı çıktı, *hippi* bir kız arkadaşmış. Sessizliğimi koruyorum.

"Adı Rue."

Rue? Rue! Böyle isim mi olur ya? "Bu harika, baba!" gibi bir şey söylemem gerektiğini biliyorum ama söyleyemiyorum. Onun yerine dolaptaki meyvelere bakmaya devam ediyorum. Doğum günü pastamı yerken, acaba onu mu düşünüyordu diye merak ediyorum... Belki de parfümümü o seçmiştir. Hemen kafamdan atıyorum.

Babam, "Bak, Betty." diyor. Dolabın kapısını çarpıp ona dönüyorum. "Bunun kolay olmayacağını biliyordum. O kadar uzun zamandır sadece ikimiziz ki." diyor.

Sözleri, kalbimde küçük ama ağır bir taş varmış gibi hissettiriyor. Hızla ileriye sarılan bir filmdeki gibi, aklımdan geçen korkunç fikirlere engel olamıyorum: Rue kanepede, benim yerime kıvrılmış, babam kamp yapmaya Rue'yu da getirmiş, Rue mutfağımızda... Üzerinde sadece babamın boyalı gömleğiyle kendisine kahvaltı hazırlarken...

"Senin için *berbat* olmalı!" diye kendimi tutamayıp patlıyorum. "Bu kadar *uzun* zaman baş başa olmamızdan bu

derece *nefret* ettiğini bilmiyordum."

Gözyaşlarına boğuluyorum. Babam kollarını uzatarak, "Betty!" diyor. Normalde babama sarılmaya bayılırım. Rengi solmuş, orkestra tişörtüyle gidip ona sarılmamı bekliyor. Bileğinde, yedi yaşındayken ona yaptığım, iki tane arkadaşlık bileziği var. Onlar bileğinden hiç çıkmadı. Bir kere bile.

"Bundan *hiç hoşlanmadım* baba." deyip odadan çıkıyorum. "Keşke bunu bana hiç söylemeseydin!" deyip, odama koşup kapıyı çarpıyorum. Sonra yatağıma uzanıp Bay Smoke'ye sarılıyor ve gözyaşlarımla tüylerini topak topak yapıyorum. Sonunda kollarımdan kurtulup ben çıkmasına izin verene kadar kapının önünde durup bekliyor.

Yatağımda iyice kıvrılıyorum ve kapalı kapıya bakıyorum. Şimdi tamamen yalnızım. Komodinin üzerinde duran mor bir zarfa gözlerim takılıyor. Annemin doğum günü mektubu. Sonuncusu. Babamın onu oraya ne zaman koyduğunu bilmiyorum. Elime alıyor ve ağırlığını hissediyorum. Zarfın yapıştığı yerde bir boşluk bulup parmağımla ittiriyorum. Alt katta, babamın telefon konuşması yaptığını duyuyorum. Herhangi biriyle konuşuyor olabilir –dedem, bir müşteri veya herhangi bir arkadaşıyla– ama *onunla konuşuyor* demekten kendimi alamıyorum.

Mektubu odanın diğer ucuna fırlatıp atıyorum ve dolabı-

min yanında duran bir sürü ıvır zıvırın arasına düşüyor. Sonra büyük, yeşil kulaklıklarımı takıyor ve The Clash dinliyorum. Babam bu albümden nefret ediyor. Müziğin sesini sonuna kadar açıyorum. Birkaç saniye sonra, eski hi-fi ses sistemi-me uzanıp, kulaklık bağlantısını çıkarıyorum.

Şimdi bütün ev sallanıyor.

Cumartesi sabahı babam Poo (kaka anlamına gelir) krizine girdi. Doğru duydunuz, Poo. İsmi Poo ile kafiyeli olduğu için Rue ona Poo denmesini istiyormuş. Genellikle cumartesi kahvaltısı en sevdiğim zamanlardan biridir: babam pankek yapar, ben son moda bir müzik seçerim, Bay Smokey şüpheyle bizi izler ve babam hafta sonu için yaptığı planı anlatır. Önceki pankek planlarımız içinde şunlar vardı:

1. Feribota binip Fransa'ya gitmek çünkü Nutella'nın bittiğini fark etmiştik ve Nutella orada daha ucuzdu.
2. Bay Smokey'i deniz kıyısına götürüp ayaklarını suya sokup oynamaktan hoşlanıp hoşlanmadığını görmek ki bundan hiç hoşlanmadı.
3. Hava kararana dek bisikletle ne kadar uzağa gidebildiğimizi görmek. (86 km – Croydon)
4. Altı adet tarihi binayı bir gün içinde gezerek, hayalet

fotoğrafi çekmeye çalışmak.

(Hayalet yoktu ama bol bol pasta, tatlı yemiştik.)

5. Altı adet tarihi binayı bir gün içinde hayalet kılığında gezmek. (Babaannem ve dedem de gelmişti.)

Poo saldırısı, pankekler tavaya düşer düşmez başlıyor. Babam, "Bu akşam dışarı çıkacağımı unutmadın değil mi?" diyor.

"Çevir, baba."

"Evet, Rue saat altıda gelecek, merhaba demek ve tanışmak için—"

"Gerçekten baba, yanıyorlar."

"Sonra onu, seni de götürdüğüm Brighton'daki vejetaryen Hint mutfağı lokantasına götüreceğim. Orayı seveceğini düşünüyorum."

Dolabın kapağını çarparak, "Akçaağaç şurubunu gördün mü?" diyorum.

"O bir peskateriyen." diyor.

"Alışveriş listesine akçaağaç şurubunu yazmıştım." diyorum. "Bal yemeyi kesinlikle kabul etmiyorum."

Masaya yeni bir şişe akçaağaç şurubu koyan babam, "Peskateriyen demek, balık yiyor demek. Sonra bir komedi kulübüne gidebiliriz. Geç dönerim. Sorun olur mu?"

"Baba, bunu görmelisin." Telefonumu burnuna sokuyorum. "Bir bebek doğum günü pastasına hapsiriyor."

Telefonumu elimden alıp masaya bırakıyor. "O buraya geliyor, Betty. Senden istediğim, ona merhaba deyip, gülümsemen ve kibar olman."

"Tamam." diyorum ama hiçbir şekilde merhaba demek, gülümsemek veya kibar olmak gibi bir niyetim yok. Babamı cezalandırmak için, kahvaltı boyunca arkadaşlarımla mesajlaşıyorum. Bundan nefret eder ama bu akşam tatlı davranayım diye izin veriyor. Gönderdiğim mesajlar şöyle:

Babamın çirkin ve hippie bir kız arkadaşı olduğunu öğrendim ve bu akşam onunla tanışmam gerekiyor İĞRENÇÇÇ!!!!!!!!!!!!!!

Gelen cevaplar şöyle:

Kat: ***Bebeğim buraya gelip saunaya girmek ister misin? Sevgiler, Kitkat***

Bea: ***Zavallı Betty ☹ Bu akşam caz dans yapıyorum. Gelebilir misin? Xxxxxxb***

Not: Çok leziz bir limonlu kek yaptım.

Bill: ***Büyük haber... İyi misin? Sörf sonrası bize gelmek ister misin?***

Bu önerilerin hiçbirisi tatmin edici değil. Evden çıkarsam, babam Poo'yu eve atabilir. Onun yerine son derece akıllı ba-

şında ve normal bir şey yapmaya karar veriyorum. Yatak odama girip kapının arkasına bir şifonyer dayayarak, kendime barikat kuruyorum. Yanımda erzak olmasına dikkat ediyorum –meyve suyu, peynir ve bir muz– ve ayrıca belki çişim gelir diye bir de kavanoz alıyorum. Sonra yatağın üzerine oturuyor ve bekliyorum.

Odam da moduma uygun. Bir dekoratörün kızı olduğum için, odamı istediğim renge boyama iznim vardı ve ben de maviyi seçtim. Tavanım mürekkep mavis, duvarlarım gök mavis, kapım ise göl mavis. Ve karmakarışık. Kupalar, unutulmuş müsli kâseleri, dergi ve kıyafetler yere yayılmış durumda. Kocaman, mavi bir karmaşanın ortasında oturuyorum.

Gökyüzü mürekkep mavisinden biraz daha koyu renk alınca, evin önünde bir araba park ediyor. Pencereden uzaklaşıyorum, müziğin sesini iyice açıyor ve yatağa gömülüyorum. Zil çaldığında, kafamın üstüne sıkı sıkı bir yastık çekiyorum ki babam seslendiğinde bile duymayayım.

Gittiklerinden emin olduktan sonra, aşağı inip kendime peynirli tost yapıyorum. Sonra odamdaki karmaşanın ortasında oturup berbat yemeğimi yiyorum. Tek düşünebildiğim, babamla Poo'nun çıtır sebze yiyip Hint usulü tatlılarını paylaştıkları ve ne berbat bir ergen olduğumla gülüp dalga geçtikleri oluyor.

Toby'yi düşünmek bile beni neşelendirmiyor. Hafta boyunca, gözümü dikip baktım durdum, hatta birkaç defa konuşmayı da başardım ama hiçbir şey Toby açlığını gideremedi. Aslında, onunla ne kadar çok şey yaparsam, o kadar çok tatminsizlik hissediyorum.

Gardırobumdan taşmakta olan kıyafetlerin arasında, yaşlı adamın bana verdiği kasketi gördüğümü sanıyorum. Onu başıma takmanın beni neşelendireceğine eminim. Bir çekiyorum, bir dolu atkı, kot ve sutyen yere saçılıyor. Sonra, elimdeki bir çorap olduğunu fark ediyorum. Kıyafetleri karıştırıyorum ve sonunda kendimi kıyafetleri gruplara ayırırken buluyorum. Hatta çöpe atılacaklar ve bağışlanacaklar gruplarım bile var. Bir grup dikdörtgen şeklinde ve mor renkli, ölmüş annemin doğum günü mektupları. Dolabın diplerine girdikçe daha da çok mektup buluyorum.

Her şeyi gardıroba yeniden yerleştirip atılacakları da ayırdıktan sonra, kasketi bulamadığımı fark ediyorum. Neyse, en azından bir saat kadar babam ve Poo'yu düşünmemiş oldum.

Halının üstünde kalanlar sadece mektuplar.

Tarihlerine göre düzenlemeye karar veriyorum. On dört tane var. İlk aldığımı o kadar çok okumuşum ki yırtılmaya başlamış durumda. En üstte duran, *en son* ve tek okumadı-

ğım mektup. Elimde evirip çeviriyorum. Diğerlerinden daha ağır görünüyor, kenarları sert ve keskin. Neden buna bir kalp çizdi acaba?

Doğum günümünden beri odada yerde duran ayakkabı kutusuna geri kalan tüm mektupları koyup açılmamış olanla yatağa tırmanıyorum. Derin bir nefes alarak, parmağımı açma yerine sokup, zarfı açıyorum.

Sevgili Erik-surat,

Bugün on beş yaşındasın ama ben bunları yazarken, bir buçuk yaşında bir çılgınsın. Ciddiyim, çiçek yiyorsun ama sadece sarı olanları. Çılgın olmadığın tek zaman uyuduğun zaman, şu an gibi.

Kafamdan biraz hesap yaptım -ki bu çok takdire şayan bir şey çünkü matematikte ortalama bir öğrenciydim- ve korkutucu bir şeyin farkına vardım. Yatağımın altında salyaları akan ve beni yemek isteyen bir ork olması kadar korkutucu bir şey Şayet babanın en sevdiği kitap olan Yüzüklerin Efendisi'ne aşına değilsen diye söylüyorum, orklar şeytana hizmet etmek için yaratılmış yaratıklardır Evet, korkutucu bir şeyin farkına vardım ki ölümcül kanser hastası olduğum düşünülürse, bir dolu korkutucu şeyle karşılaşmış olduğumu tahmin edebilirsin.

Bir yıl önce, Dr. Harper en iyi ihtimalle on iki ayım olduğunu söylemişti. Sonra, acıklı bir surata bürünüp, tatil planları yapmamamı söylemişti. Bugün on iki ayım dolmuş durumda ve sana hayatın boyunca yetecek kadar doğum günü mektubu yazma planım sanırım suya düşecek. Bol bol çiğ sebze yiyip, antika olacak yaşa kadar yaşarsın belki diye, 120 tane yazacaktım. Şimdiye dek on iki tane yazabildim. Ona hamile olduğumu söylediğimde babanın dediği gibi: saçmalık.

İtiraf etmem gerekirse, 120 mektup yazmaya karar verdiğimde birçok ilaç almaktaydım -reçeteli- ve ayrıca albüm çıkartıp New York maratonunda koşmaya da karar vermiştim. Kuğular grubumla aylardır şarkı söylemedim ve en son da sen dinozorunun kuyruğunu ısırdığın için mutfaktan oturma odasına kadar koşabilmiştim ve koşarken takılıp düşmüştüm. Her gün biraz daha fazla uyuyorum ve bu sabah tostumu yiyemedim.

Betty, tosta bayılırım.

O kadar yorgunum ki. Benim güzel, vahşi bebeğim, senin için bile daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Sonuçta bir planım var. Tavan arasında duran kadın tıraş bıçağı kutuma bazı mektuplar saklayacağım. Okumak istersen, nerede arayacağını biliyorsun. Okumak istemezsen de hiç sorun değil. 15 yaşındayken annemin söylediği hiçbir şey ilgimi

çekmemişti (veya 18 veya 23 veya 26) Sonuçta yukarıda iyi kalite bir tıraş bıçağı var Bu mektuplar doğum günü mektuplarından farklı olacak. Açıkçası, artık yazacak şey bulmakta zorlanmaya başlamıştım ve ruh hâlim bu derece kasvetliyen, yazacak eğlenceli şeyler düşünmek de biraz zor olmaya başlamıştı. Düşünsene: Hey Erik-surat, Yeni kemo aldım, durmayan bir ishalim var ve ağzımın içi cılk yara!

Tavan arasındaki mektuplar seninle benim aramda. Babana bile onlardan bahsetmeyeceğim ama orada sana ait birkaç kutu bir şey bırakacağına dair ona söz verdirdim. Bunlar da hikâyeler olacak. Senin yaşındayken benim yaşadıklarımı anlatan hikâyeler Benim yaptığım ve muhtemelen senin de yapacağın şeyleri anlatan hikâyeler Hatta babanın bile hiç duymadığı hikâyeler...

Tarihçi Çocukla ilk öpüşmem ve kafa derimdeki leke gibi. İşte. Al sana muziplik. Anlarsın ya, baban dünyanın en iyisi de olsa on beş yaşında bir genç kız olmaktan anlayamaz.

Benim için dünyadaki en korkunç şey yatağın altındaki salyaları akan bir ork veya ölmek değil. Seni, yani bebeğimi terk ediyor olmak ki bu bir annenin yapabileceği en kötü şeydir

Hikâyelerimi okumak istersen Betty, onlar benim sana on beşinci yaş hediyelerimdir

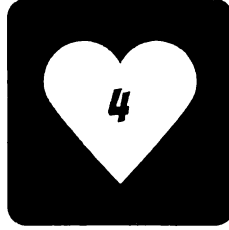
*Seni daima seven,
Anne-surat xxx*

Odadaki her şey sessizlik içinde. Oturuyor ve mektuba bakmaya devam ediyorum.

Annemin neye benzediğini iyi biliyorum; bir sürü fotoğrafını gördüm –kocaman bir gülüş, uçuşan sarı saçlar (boyalı), benim gibi çilli– ama az önce sanki onu âdeta *duydum*. Genellikle doğum günü mektuplarımı okuduğumda, onlar geçmişten gelmiş olurlar ama bu sözcükler sanki kulağıma fısıldanmış gibiler. Kollarımdaki tüyler diken diken ve boğazım kurumuş durumda.

Başımı tavana kaldırıp bakıyorum. Annemin mektupları tavan arasında beni mi bekliyor? Bir yanım define avındaymış gibi hemen koşup aramak isterken, bir şey beni tutuyor. Ya onları yazma fırsatı bulamadıysa? Ya babam yanlışlıkla onları attıysa? Kendimi yatağa daha da gömerek mektubu bir kez daha okuyorum.

Birkaç dakikalığına da olsa, yeniden annem olsun istiyorum.

Kat'in evine erken gidiyorum ve ailesinin bahçede squat yaptığını görüyorum. Cidden. Annesi, babası ve ablası, hepsi de daracık taytlar giymiş, pazar günü, sabahın köründe egzersiz yapmaktalar.

Babası koşarak bana doğru gelirken, "Betty!" diye sesleniyor. Öyle hızlı bir çak yapıyor ki bisikletten düşüyorum. Kalkmama yardım ediyor. "Bugün Zorlu Çamurcu yarışı yapıyoruz."

"Zorlu ne?" diyorum.

Kat'in annesi nefes nefese, "Çamurcu!" diyor.

"Gezegendeki en zor dayanıklılık testidir."

Kat homurdanıyor. Evin ön kapısında beliriverdi. "Betty bu, çamurda hafif tempolu koşudur." Üzerinde şortu ve sut-yeni var ve elinde bir kutu kola tutuyor. Kat ailesinin egzersiz

tutkusunu paylaşmıyor olabilir ama ortalıkta çıplak dolaşma tutkularını paylaştığı kesin. Anneleri İsveçli olduğu için, fiziksel olarak kendilerini rahat hissettiklerini söylüyor ama babaları Portsmouth'lu olmasına rağmen tam bir çıplaklık âşığı. Son ziyaretimde *bir hayli* bol bir yoga pantolonuyla t'ai chi yapmaktaydı.

"Kat ve seni de bize katılmaya ikna etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor. Dikleşip parmak uçlarına uzanmaya başlıyor. "Dün hâlâ birkaç kişilik boş yer vardı..."

Kat gözlerini devirerek, "Sanki mümkünmüş gibi baba." diyor.

"Sana prova yapacağımızı söylemiştim."

"Mızızlanma Kat." diyor. Kafası bacaklarının arasından görünüyor. "Çocuklar mızızlanır."

Kat dönerek, "Her neyse..." diyor. "Haydi, gel Betty, bu ezikleri burada bırakalım."

Annesi sanki Kat dünyanın en komik şeyini demiş gibi gülüyor ve sonra hep beraber benim odamın büyüklüğünde bir Range Rover'a atlıyorlar. Otoparktan çıkarlarken Kat'in ablası "Tarçınlı kurabiyelerden ye, Betty." diyor. "Bu sabah pişirdim."

Kat'in ailesi çok tatlıdır. Bisikletimi ön kapının oraya bırakıp Kat'in peşinden içeri giriyorum. Bu sabah erkenden,

babamı uyandırmamak için usulca evden çıktım. Sonra virajlı yollarda bisiklet sürüp ormanlık alana doğru gittim. Serin hava ve masmavi gökyüzü, babam ve Poo'yu unutmama yardımcı oldu.

Evin tamamı açık renk ahşaptan yapılmış ve beyazın tonlarında dekore edilmiş. Kâğıdın üstündeki mürekkep lekesi misali, sadece orada bulunduğum için bile, orayı kirletiyormuş gibi hissediyorum. Su damlası şeklinde bir vazonun üzerinde parmağımı gezdiriyor ve güzel bir deniz manzarası resmine bakıyorum. Resmi Kat'ın annesi yapmış.

Kat'i büyük bir fasulye çuvalına yayılmış, elinde gitarıyla kilerde buluyorum. Üzerine bir süveter geçirmiş. Birkaç akor tıngırdatarak, "Hazır mısın, Betty?" diye soruyor. "Şu kalemlî şarkıyı patlatalım!"

Ve başlıyoruz. Kat çalmaya başlıyor, belli ki prova etmiş bile ve ben de sözleri çıkartıyorum. Başından itibaren, beraber iyiyiz. Uzun süre prova yapıyoruz, tarçınlı kurabiye yiyoruz / Toby'yi analiz ediyoruz / müzik kutusu molaları veriyoruz. Evet, gerçekten de Kat'lerin kilerinde müzik kutusu, bilardo masası, dans direği (annesinin) ve bir çeşit iç mekân ağacının arkasına gizlenmiş saunaları var. Bu, gördüğüm ilk kiler ama sanırım kilerin anlamı, içinde bir dolu havalı şeyin olduğu bir oda olmalı.

İkimiz iyi bir müzik grubu olduk ve öğlene kadar ikimizi de tatmin eden bir düzenleme yapabildik.

Kat, "Bir kez daha üzerinden geçelim." diyor. "Sonra da şehre iner kızarmış tavuk yeriz."

Artık ikimiz de ayaktayız ve ben şarkıyı avaz avaz söylüyorum. Kat gitarını bir amfiye bağlıyor ve doğaçlama çalmaya başlıyor. Açıkçası, şarkının sözlerindeki argo şakaları unutup, şarkıya konsantre oluyoruz. Birçok duygusal akoru var, tonu da sesime çok uygun. Kat şarkıyı çılgınca hızlanan bir tempoda bitiriyor ve bol bol bağırıp çağırıyoruz.

Mini buzdolabından birkaç içecek aldıktan sonra, kendimizi dev yastıklara atıyoruz.

Kat, "Hiç fena değildik, değil mi?" diye soruyor.

"Olabilir, olabilir... belki de..." dedikten sonra gülümsüyorum. "*İyi*dik." diyorum.

Yastıktan kalkıp piyanoya doğru gidiyorum. Piyanodan bahsetmiş miydim? Müzik burada her yere dağılmış durumda. Kat'ın ablası sekizinci seviyede piyano çaldığı için, Kat'ın altıncı seviyede gitar çalışı gölgede kalıyor. Birden rengi solmuş, sarı bir defterde notalar görüyorum. Elime alarak, "Yok artık!" diyorum. Bettye Swan'dan *O Zaman Bana Artık Hoşçakal Diyebilirsin*. Annem ve babamın bana adını verdikleri şarkıcı bu.

Kat yanıma gelerek, "Şarkıyı çalabilirim." diyor.

"Babam annemi ilk defa gördüğünde, annem bu şarkıyı söylüyormuş."

Kat piyanonun başına oturarak, "Anlatsana." diyor. "Tanışma hikâyelerine bayılırım."

"İşte, annem üniversite tatili sırasında, müzik grubu *Kuğular* ile beraber bir mini turne yapıyormuş." Kat gözleri faltaşı gibi açılmış beni izliyor. "İşte, sıcak bir yaz akşamı ve Kuğular grubu taşrada ücra bir barda çalıyor –ve tesadüfe bak– barın adı *Kayan Yıldız*."

Kat iç geçiriyor. "Babam bu gül kokulu havada, barın bahçesinde otururken aniden içeriden gelen bu güzel sesi duyuyor. Sesi takip ediyor ve bir adı da Lorna olan bir melege ait olduğunu keşfediyor. Gözleri birbirine kilitleniyor ve annem sanki odada başka biri yokmuş gibi, şarkıyı onun için söylüyor. Sonrasında, babam anneme bir bira ve yanında domuz etli bir atıştırmalık ısmarlıyor ve gün doğana dek konuşuyorlar... Kalanı ise tarih."

Kat, "Bu çokook romantik." diyor. "Domuz etli atıştırmalık kısmı hariç. Haydi, olayı yeniden canlandıralım." Kat piyanonun başına oturuyor ve notaları açıyor. Gitarının tellerini çekiyor ve bana son derece tanıdık olan o şarkıyı çalmaya başlıyor. Şarkı öyle tanıdık ki sözlerini bilmediğim bir zamanı

hatırlamıyorum bile. Dolayısıyla, eşlik etmek o kadar doğal geliyor ki.

Son notadan sonra Kat, "Vay canına!" diyor. "Konserde bunu söylemek istemediğine emin misin Betty? Çok iyiydin."

"Mümkün değil." diyorum. "Babam şoka girer. Âdeta an-nemin hayaleti bizim okul sahnesine çıkmış gibi bir şey olur."

"Pipili şarkıya devam o hâlde."

Karşılıklı sırtıyoruz ve burada olup, Kat'le pipili şarkılardan söz etmek ne eğlenceli diye düşünüyorum. Odaya göz gezdiriyorum. Duvarlar, Kat'in annesinin seksenli yıllarda modellik yaptığı zamanlardan kalma fotoğraflarla kaplı. Kat'in el-macık kemiklerini ve salınan bacaklarını nereden aldığı belli.

Kat, "Hiç bu kadar çirkin giysiler görmüş müydün?" diye soruyor.

"Şu, plastik bir elbise mi?" diyorum.

"Evet." diyor Kat. "Bir de şuna bak. Altın renginde bir kabuk kıyafet."

"Kabuk kıyafet de neyin nesi?"

"Eşofman gibi ama uyku tulumu kumaşından yapılma bir şey. Annem tasarımcılardan bir dolu ücretsiz giysi almış. Yukarıda onlardan bir oda dolusu var: dantel eldivenler, tasarım etekler, ayakkabılar, bolerolar, kısa tulumlar, dizlikler..."

"Hiçbirinin ne olduğunu bilmiyorum."

"*Uğurböcekleri* topuklu ayakkabıları bile var. Haydi gel. Sana göstereyim."

İki saat sonra, seksenlerin süper modelleri gibi giyinmiş ve patates kızartması yiyerek, Bea'nin evine doğru gidiyoruz.

"Moda!" diye bağıryorum ve Kat kendi etrafında dönerek poz veriyor. Yapmaya devam ettikçe, her seferinde verdiği pozlar daha da tuhaf oluyor. Bu kez, yere çömelmiş ve içeceği havaya kaldırmış durumda.

Nedense Kat, seksenler görüntüsünü benden daha iyi taşıyor. Parlak pembe bir tulum, dizlikler ve aşırı güzel topuklu ayakkabılar giymiş. Gerçekten de seksenlere dair bir süper model gibi görünüyor. Benim üzerimde ise rapçi pantolonu, üzeri şeker resimleriyle kaplı bir süveter ve kısa kırmızı botlar var. Aslında, ezik gibi görüyorum. Benim aksime, Kat şehirde şık giysilerle gezmeye alışık olmadığı için, onu ikna etmek biraz zaman aldı ama iyi görüldüğünün farkındaydı ve bu hâlini gösterme fırsatını kaçırmak istemedi.

"Sence Bea yeni şarkımızı dinlemek isteyecek mi?" diye soruyor.

"Kesinlikle!" diyorum. Bu arada, Kat'in gitarı sırtına asılı durumda ve ben de bisikletimi çok yavaş sürüyorum. "Zaten bu fikri ilk veren de oydu."

"Gidip şarkımızı Bill'e de söyleyebiliriz." diyor. Ona yan yan bakıyorum. Sırtıyor ve pipetiyle içeceğinden kocaman bir yudum çekiyor.

"Neden Bill'e söylemek istiyorsun?"

"Haydi ama Betty. Bili çok tatlışıklı. On üzerinden dokuz... Hatta belki daha çok."

Bana bir omuz atıyor ve bisiklet üstünde dengemi kaybeder gibi oluyorum.

"On üzerinden *dokuz* mu? Yok artık! Yedi, gayet cömert bir not olurdu... Ve tatlışıklı da ne demek?"

"*Tatlı* artı *yakışıklı* eşittir *tatlışıklı*. Eşittir Bili."

"Hayır..."

Bill'in ciddi suratını, karmakarışık güneşten açılmış saçlarını düşünüyorum. "Bana öyle gelmiyor Kat."

"O zaman sen körsün."

"Moda!" diye bağıryorum ve Kat kendi etrafında dönüp, omzunun üzerinden bana bakarken, ileri uzattığı dudaklarının arasından üç adet patates kızartması sarkıyor.

Bea'nin zilini çalıyor ve beklentiyle gülümsüyoruz. Evde ışıklar yanmamasına rağmen, bir yerlerde caz dans müziği çaldığını duyabiliyoruz. Birden pat pat ayak sesleri duyuyoruz ve camın ardında minik, pembe bir şey beliriyor. Mektup kutusu

Bea'nin küçük kız kardeşi tarafından aralanıyor.

"Kim o?"

Kat eğilerek, "Selam Emma!" diyor. "Biziz. Kapıyı açar mısın lütfen?"

"Peki." deyip ortadan kayboluyor. Birkaç dakika sonra elinde bir yığın kitapla geri dönüyor. Kitaplardan kule yapmaya başlıyor. Kat'i önümden itekliyorum. Üç yaş grubunun acil diye bir şeyden haberi yok. Mektup kutusunun aralığında, "Acele et Emma!" diyorum. "Aptal gibi görünüyoruz ve hava soğuk."

"Ben çok küçüğüm." diyor. Yalpalayan kuleye birkaç kitap daha ekleyip, tırmanıyor. "Şimdi daha iyi. Artık yapabiliyim!" Elini kapı koluna uzatıyor ve sonra duruyor. "Ayyy!"

"Ne oldu?"

"Çişim geldi."

Ve tekrar kayboluyor. Nihayet tekrar görüldüğünde, Demir Adam kostümü giymiş durumda. Bizi nihayet içeri aldı-ğında, "Çok sert görünüyorsun." diyorum.

"Siz, berbat görünüyorsunuz." diye cevap veriyor. Tüh! "Bea ve Ollie mutfakta." deyip karate hareketleri yaparak üst kata çıkıyor. "Öl! Öl!"

Kat ve ben müziğe doğru yöneliyoruz. Yaklaştıkça, hızlı nefes alma sesleri duyuyoruz. Kapının ardındakiler başka bir

ergen çift olsaydı, mutlaka kapıyı çaldık ama sadece Bollie çifti olduğu için açıp giriyoruz.

Ollie, Bea'yi havada öyle bir pozisyonda tutuyor ki pozisyonu ancak iki elle popo kavrama olarak açıklayabilirim. Sonra –nasıl olduğunu anlatmam zor– Bea, Ollie'nin bacaklarının arasından kayıp, diğer taraftan çıkıyor. Müzik duruyor ve alkışlıyoruz. Bea öyle mutlu görünüyor ki pembeleşmiş yanakları âdeta patlayacak gibi. Caz dans yaptığı için defalarca alkışlanmış olmasına rağmen, hâlâ hoşuna gidiyor.

Kat etrafında dönerek, “Nasıl buldun?” diyor.

Bea, topuklu ayakkabıları inceleyerek, “Çok havalı görünüyorsun.” diyor. Ollie gülerek, “Hayır, görünmüyorsun.” diyor.

Kısa zaman sonra, Bea ve Ollie aralarına Emma'yı da alarak kanepeye oturuyorlar. Performansımız için hazırız.

“Pekâlâ Emma...” diyorum. “Bu şarkı, artık yazmak istemeyen bir kurşun kalemle ilgili.” Kat'e bakıyorum ve o da başıyla onay veriyor. Derin bir nefes alıyor ve şarkı söyleme korkumun üzerine perde çekiyorum. Kat, ilk akoru çalıyor ve başlıyoruz. Bu kez kulağa, Kat'lerin kilerindeki akustikle ve amfiye bağlıyken olduğu kadar müthiş gelmiyor ama seyircimiz zevk alıyor gibi görünüyor ve bitirdiğimizde Emma, “Bir

daha, bir daha!" diye bağıyor.

Bir kez daha çalışıyoruz, sonra Bollie bize birkaç hareket daha gösteriyor ve Emma bize yaramaz bir canavarla bir şarkı söylüyor. Hepimiz şarkısının mutlaka Sonbahar Kutlaması'nda olması gerektiğine karar veriyoruz.

Kat ve ben eve dönerken artık hava kararmaya başlıyor. Farklı yönlerle ayrılmadan önce, parkın ucunda duruyoruz.

"Benimle beraber şarkı söylediğin için teşekkürler Betty."

"Acayip eğlenceliydi." diyorum. Birbirimize bakıyoruz. İsa rolünü ondan çalmadan önceki hâlimize geri dönmüş olmak çok güzel bir şey. "Hey, sana bir sorum var Kat. Biraz şaşırtıcı."

"Sor bakalım."

"Nasıl öpüşülür?"

Kat gülüyor. "Haklısın. Böyle bir soru beklemiyordum."

"Sadece, bir gün Toby ile öpüşme ihtimalim var." diyorum. "Olursa aptal gibi görünmek istemiyorum."

"Ablam, sadece gözlerimi kapatıp akışına bırakmamı söyledi. Ancak bir parçası kesilmiş bir elmayla pratik yapabilirsin."

"Gerçekten mi? Pek mantıklı gelmiyor. Söylediğin şey, zaten elma yemek değil mi?"

"Yemeyeceksin – öpeceksin. Annem önerdi. Bir dolu ki-

şile öpüştüğüne göre, bir şey biliyor olmalı."

Kaldırımın kenarından atlayarak, "Kulağa biraz kıtır kıtır geliyor." diyorum. "Görüşürüz Kat!" Son bir *moda* pozu veriyor ve ben yoldan aşağı doğru bisikleti sürmeye başlıyorum. Yanan odun kokusu alıyorum ve nefesimden buhar çıktığını görüyorum. Omzumun üzerinden, "Bir elmayla öpüşmek için eve gidiyorum!" diye bağıyorum. Sonra yolun eğimi artıyor ve ben "Heyoo!" diye bağıarak hızlanıyorum.

Ertesi sabah, 'tesadüfen' etüt odasının dışında Toby'e rastladım. Şaşkın bir şekilde, "A, selam!" dedim. "Eee, selam Betty."

Duvara yaslanıyor ve gözlerini bana diyor. Soluk renkli gözlerinin etrafında daha koyu mavi renk olduğunu görebilecek kadar yakın duruyoruz. Devamlı bakmamaya çalışıyorum. "Vanilyalı Çiğçila'nın seçmeleri için okul sonrası büyük salona gelmelisin." diyor.

"Gerçekten mi?"

"Mükemmel olacaksın. Birkaç başka kıza da gelmelerini söyledim."

Başka kızlar mı? Birkaç tane, kaç tane demek? İki mi? Yedi mi? Otuz dört mü? Elini koluma koyarak, "Merak etme." diyor. "Orayı ayağa kaldıracaksın, B-tatlısı. Şarkı söyledi-

ğini duyduğum andan itibaren seni grubumda istiyorum." Gülümsüyor ve içimdeki her şey titremeye başlıyor, sonra kolumu bırakıp sınıfına giriyor ve tüylerim diken diken olmuş durumda kalıyorum. Peşinden gidip, elini alıp tekrar koluma koymak istiyorum ama benim bile bir gururum var. Kendi etüt sınıfıma doğru gidiyorum ve yavaşça, kolum eski hâline dönüyor. Son zamanlarda, bedenimin kendine ait ayrı bir hayatı oldu. Örneğin bu sabah tavan arasına açılan kapağın önünden geçerken, annemin saklı mektuplarını düşündüm ve tüylerim yine diken diken oldu, sonra kahvaltıda babam beni Çarşamba günü kendisi ve Poo ile pizzacıya gitme sözü vermeye zorladığında, âdeta midemde bir delik açıldı. Kolumu son kez sallıyorum ve Toby'nin dokunuşu kayboluyor.

Günün sonuna kadar, bedenimi kontrol altında tutmayı başarıyorum. Kat ve Bea'ye seçmelerden bahsetmiyorum – daha Kat'le yeni bir performans yapmışken, başka bir müzik grubuna girmeye çalışmak yanlış gibi geliyor. Ama büyük salonun ağır kapılarını açıp, kadife perdelerin arasından yol alırken, birinden birinin yanımda olmasını istiyorum. Girer girmez, rock müziği duyup, bildiğim ama pek sevmediğim bir şarkıyı bağıra bağıra söyleyen Pearl'ü görüyorum. Pearl iyi şarkı söyler ve kendisi de bunun farkındadır. Beni fark edince

sinir bozucu bir sırtış yüzünü kaplıyor. Son zamanlarda, her zamankinden fazla makyaj yapıyor gibi görünüyor, gözleri rimel ve göz kalemiyle boyanmış ve saçları da dağınık. Ne yazık ki harika görünüyor ve o da bunun farkında.

Gözlerimi Pearl'ün siyah taytına kadar uzanıp kıvrılmış eteğinin altında kaybolan uzun merdivene dikip sahneye doğru yürüyorum. Pearl, saçları gözlerine giren ve gitan resmen bağtırtıran Toby'nin yanında dururken, bu müzik grubuna aitmiş gibi görünüyor. Toby'e aitmiş gibi görünüyor –iki kara melek birlikte kara bir ses çıkarıyor gibi, bir de, onbirinci sınıflardan Frank ve Dexter.

Salonda başka kimse yok. Görünüşe göre, seçmelere katılan sadece ikimiziz. Şarkı bitiyor ve tek izleyici olduğum için alkışlamam gerektiğini hissediyorum. Bunun için çok çabalamıyorum doğrusu. Pearl mikrofona, "Selam terli." diyor. Sözleri salonda yankılanıyor.

Çok komik! Pearl koktuğumu ima ediyor. Bana hep böyle takılır. Pearl, okuldaki birçok kıza böyle takılır.

Ayağımdaki spor ayakkabılarla olabildiği kadar uzun görünmeye çalışarak, çantamı sandalyeye bırakıyor ve "Sıra bende mi?" diye soruyorum. Merdivenlerden yukarı tırmanırken, *Hodri meydan Pearl*, diye düşünüyorum. Salondan içeri girerken, çok emin olmasam da artık bu grupta olmayı her

şeyden çok istiyorum.

Dexter'in davul setinin yanından geçerken birbirimizden olabildiğince uzak durmaya çalışarak, Pearl ve ben yer değiştiriyoruz. Toby'nin yanındaki yerimi alıyorum ve Pearl de ilk sıraya yerleşip telefonunu çıkarıyor.

"Al bakalım, B-tatlısı."

Toby bana şarkı sözlerini uzatıyor. Elimle istemediğimi belirtiyorum.

"Sözleri biliyorum." Şarkıyı sevmesem de, sözlerini aklımda tutabilecek kadar çok duydum. Sözleri hatırlama konusunda hep böyleyimdir. Karşıya bakarak derin bir nefes alıp, duygulu ve kendinden emin olmaya çalışıyorum. Sahnede en son şarkı söylediğimde, Browniler grubundaydım ve balkabağı kostümü giymiştim... Ve rap yapıyordum.

Orkestra çalmaya başlıyor. Çok iyi değiller ama Toby dağlımalarını önlüyor. Dexter'in tutku dolu davul ritimleri bedenimde güm güm ediyor ve Toby başıyla işaret ediyor. Salonun arka tarafına bakarak şarkıya başlıyorum. Pearl'ün *terli* yorumu içimi yakıyor ve tek düşünebildiğim şey onu yenmek ve yüzündeki sırtışı bitirmek oluyor.

Dexter dayanamayıp birkaç ritim daha çalsa da şarkı tuhaf bir biçimde, aniden sona eriyor. Toby mikrofonu elimden alıyor. Pearl'e bakarak, "Betty seçildi." diyor. Sonra da,

"Üzgünüm." diye ekliyor.

Kendimi tutamıyorum. Sahneden aşağı Pearl'e bakıp, Uğurböceği el sallamasını yapıyorum –başparmak saklı, dört parmak sallanıyor. Bunu icat eden Pearl'dü ve kreşte tüm gün boyunca birbirimize böyle el sallayıp öğretmenimizi deli ederdik.

Pearl ayağa kalkıyor, çantasını alıyor ve arkasında tek parmağı kalkmış şekilde, salonun ortasından kapıya doğru yürüyor. Bu, Uğurböceği el sallayışı değil. Kapının güm diye çarparak çıkıyor ve ben de elimi indiriyorum. Tatmin duygum koca salonun içinde buharlaşıp yok oluyor.

Toby, biraz şaşırmış görünerek, "Muhteşemdin!" diyor. Grubun geri kalanı da heyecan içinde, başlarıyla onay veriyor. Diğerleriyle birlikte onaylarken Frank'ın kızıl bukleleri aşağı yukarı sallanıyor.

"Bu kocaman ses nereden çıktı?"

Gülerek, "Benden!" diyorum.

"Sesine iyi bak çünkü ilk provamız cuma akşamı bizim evde olacak."

Dexter ve Frank toparlanırken Toby benimle sahneden aşağı yürüyor. "Sonrasında beraber takılabiliriz." diyor, "Ama ancak prova bittikten sonra. Konsere hazır olmak istiyorsak, bol bol prova yapmalıyız."

"Ne?" Sanki midemin içi buz kesiyor, çantamı alıyorum. "Sonbahar Kutlaması'na mı katılacağız?"

"Bu sebeple prova yapmalıyız ya." Bir sandalyenin arkasına yaslanıp beni inceliyor. Buz kesme durumu midem bulanmaya başlayana dek devam ediyor. Okulun performanslarla ilgili kuralını biliyorum: gecede sadece tek performans iznimiz var.

"Sorun nedir?"

Toby, Pearl'ün çarptığı kapıya doğru bakıyor. Seçmek zorundayım: Kat veya Toby ile şarkı söylemek. Kat'le söylersem Toby, Pearl'e kalır. Onları yan yana gördüm. Böyle olacağına eminim. Kafamı kaldırıp Toby'e bakıyorum. Gülümseyerek, "Hiçbir şey." diyorum. "Cumayı iple çekeceğim."

Ortadaki koridordan yürürken midem buruluyor ve bedemin bir kısmı akıp ahşap zemine karışmış gibi hissediyorum.

Kat beni öldürecek.

Yağmur altında eve yürüyorum. Siyah yapraklar botlarıma yapışıyor ve sokak lambaları kaldırımında yağlı yansımalar bırakıyor. Birkaç defa Kat'i aramaya kalkışıyorum ama yapamıyorum. Yaptığım şeyi kabul edilir kılacak kelimeleri bulamıyorum çünkü kabul edilir değil.

Bizim yola gelince, telefonumu kapatıp çantanın en dibine atıyorum. Sonra buz gibi bir eve girmek durumunda kalıyorum. Babam gelmemiş. Mesaj bırakmamış ve tüm gün de uğramamış gibi görünüyor. Eve geldiğimde, mutfakta çalan müziği, babamın bulaşık makinesini boşaltırken çıkarttığı tabak çanak seslerini duymayı ve taze kahve kokusunu içime çekmeyi çok seviyorum. En son ne zaman eve girdiğimde taze kahve koktuğunu hatırlıyorum.

Ev çok boş görünüyor.

Annemi özlemediğimi söylediğimde doğruyu söylüyorum. Nasıl özleyebilirim ki? Hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama bazen hayatımda bir şey eksik gibi hissedebiliyorum.

Farkına bile varmadan yukarı çıkıyor ve kendimi tavan arasının kapağına bakar buluyorum. Kalbim güm güm atıyor. Orada ne bulmayı umuyorum? Bir bavulun üzerine oturmuş beni bekleyen hayalet bir anne mi? Babamın dolabından kapağı açan metal çubuğu alıyorum. Merdiveni yerine koyduktan sonra, parmaklarımın arasında, buz gibi ve nemli metali tutarak tırmanıyorum.

Kafamı karanlığa doğru uzattığımda, aşağıdan bir ses duyuyorum. Bakınca, merdivenin dibinde Bay Smokey'nin durmuş bana baktığını görüyorum.

"Git buradan." diyorum. "Kediler merdiven tırmanamaz."

Ancak sonra onun da yanımda olmasının güzel olacağını düşünüp onu koltuğumun altına alıyor ve yeniden çıkıyorum.

Soluk sarı ışık; el işi çömllekleri ve oyuncakları içindekiler dışarı taşan tavana kadar uzanan çantaları aydınlatıyor. Bay Smokey'i yere bırakıyorum ve anında ortadan kayboluyor. Annemin eşyalarının o tarafa gidiyorum, giderken patenler ve birtakım kitapların üstünden geçiyorum. Tavan arasında anneme ait olan taraf çok daha düzenli ve her kutunun üstünde annemin el yazısıyla yazılmış etiketler var. Aradığım şeyi kolayca buluyorum: üstünde ipeksi bacaklarını okşayan bir kadın resmi olan, mavi bir kutu.

İçinde Kuğular kostümleri olan bir sandığın üstüne oturup, kutunun içine göz atıyorum. Başta sadece yumurta gibi beyaz ve yumuşak jileti görüyorum ama sonra altında, o tanıdık mor renkli zarfları fark ediyorum. Kutudan bir dolu mektup çıkarıyorum. Toplam dört adet var ama hepsi oldukça kalın ve her birinin ayrı bir adı var. Örneğin, *İlk kez öpüştüğüm zaman*, *Annemin bir erkek arkadaşı olduğu zaman*, *Âşık olduğum zaman* ve dosyanın en altında, *Kalbimin kırıldığı zaman*.

Bunlar hep *Friends* dizisinin bölüm isimlerine benziyor. Sanırım annem *Friends* hayranıydı. Ben de *Friends*'e bayılırdım.

Çatıda yağmur sesleri duyuluyor ve aşağıda kaloriferin

açılma sesini duyuyorum. Bulunduğum yer o kadar soğuk ki nefesimi görebiliyorum. Babamın kapıyı açıp içeri girmesini istiyorum ama aynı zamanda Poo ile birlikte olduğunu bilmek istemiyorum ve beni burada bulmasını ise kesinlikle istemiyorum. Annem haklı: bu, ikimizin arasında.

Annemin erkek arkadaşı olduğu zaman elimde ama açmıyorum. İçindekilerden korkuyor gibiyim ve loş tavan arası ve şiddetli rüzgâr sesi de korkumu azaltmada pek işe yaramıyor.

Birden Bay Smokey kucağıma atlayıp mektubu eziyor. Önce çığlık atıyorum, sonra gülüyorum. Ona, "Korkuttun beni." diyorum.

Kucağımda Bay Smokey ve mektuplarla aşağı iniyorum. Kat'e söylemek zorunda olduğum şeyi ve babamın Poo ile birlikte çeşitli yoga hareketleri yapıyor olması ihtimalini düşündüğümde göğsümde hâlâ bir buz gibi bir yumru hissediyorum ama yumru, ananas büyüklüğünden şeftaliye kadar küçülmüş durumda.

Yüzümü çenesine sürterken Bay Smokey'e, "Haydi, bulaşık makinesini boşaltarak babamı şoka sokalım. Sanırım iki dakikada boşaltıp, onun rekorunu kırabiliriz." diyorum.

"Betty, şaka mı yapıyorsun?"

Sarı saçları güneşte parlayan Kat, gözlerini dikmiş bana bakıyor. Günün sonunda, okulun dışında duruyoruz. Bere-min ponponlarıyla oynayarak, "Gerçekten çok üzgünüm Kat." diyorum. Kendimi ona bakmaya zorluyorum. Etrafımız okuldan çıkan, gülen ve bağırان öğrencilerle dolu. "Toby'nin grubunda solist ben olmazsam, Pearl olacak ve ondan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun."

Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken, başını sallıyor. "Ne yapacağım şimdi? Müzikten geçmeme yardımcı olacaktı... Geçen günkü provadan keyif aldığını sanmıştım."

"Aldım... Çok keyif aldım hem de!"

"Tıpkı İsa rolünde yaptığın gibi..." diyor ve gözlerinden yaşlar süzülüyor olmasa komik bile olabilir. Herkes ona çar-

pıyor ama o aldirış etmeden sadece orada duruyor ve ağılı-
yor. Yedinci sınıftaymışız gibi, "Hâlâ arkadaşız değil mi?" diye
soruyorum.

"Sen bencil bir..." Bir an duraklıyor ve sonra "İneksin!" di-
yor. Yine gülümsemek istiyorum ama beni hiç affetmeyeceğini
biliyorum. "İsa rolünü benden aldığında da bencildin, şimdi
de bencilsin!"

İçimde bir şeyler yanıyor. "Sana ne demeli, Kat?" di-
yorum. "Pearl ile *Yıldız Savaşları*'nda dans edebilmek için
Bea'yi yapayalnız bıraktığın zamanı hatırlıyor musun? Ayrıca
haftalarca da görmezden gelmiştin. Sanırım o da, oldukça
bencil bir davranıştı."

Orada öylece durup birbirimize bakıyoruz. Sessizce,
"Şimdi asla öyle bir şey yapmam." diyor.

"Gerçekten yapmaz mısın?"

"Hayır, asla!" diyor. Sonra beni itip yanımdan geçerek
okuldan uzaklaşan diğer öğrencilerin arasına karışıyor.

Boşlukta ve üşümüş hissederek eve yürüyorum. Kat
haklı, bencillik ediyorum ama Toby'yi görmeye devam ede-
bilmem için, onun grubunda şarkı söylemem lazım. Sadece
yakınında olmak bile, babam ve Poo'yu bana unutturabiliyor
ve sanki inanılmaz bir şey olacakmış gibi hissediyorum. Bunu
Kat'e nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum.

Duruyorum. Rüzgâr şiddetlendi ve ayaklarımın etrafında yapraklar uçuşuyor. Bacaklarım donuyor çünkü ayaklarımda külotlu çorap değil sadece soket çorap var. Birden eve gitmek istemiyorum. Gidip Bill'i göreceğim. Bill her zaman beni neşelendirir.

Kısa bir süre sonra, kendimi Bill'in kardeşi Eric'le tren rayı inşa ederken buluyorum. Bill üst katta ödevini yapıyor çünkü annesi bitirmeden beni göremeyeceğini söyledi. Ona, çok çok önemli olduğunu söyledim ama o da bana sınavlarının ve notlarının da öyle olduğunu söyledi.

Rayların son parçasını da yerleştirdikten sonra, "Bu kez, büyük bir çarpışma yapalım." diyorum.

"En üste yoğurt koyabilir miyiz?"

"Hayır, son seferinde annen bizi azarlardı. Bir daha yapmayacağımıza söz verdim."

Bir an düşünüyorum. "Köpeğiniz Çiklet'e çarpmasına ne dersin? Tüyleri çok ve şişman olduğu için canı fazla acımaz."

Eric zıp zıp zıplayarak, "Evet!" diyor. "Süpersin, Betty."

Kapıda beliriveren Bill, "Hayır, değil." diyor. Her zaman ki gibi, sörf şortları ve tişört giymiş. Bill, yılın yaklaşık on bir ayında şort giyer. "Betty sorumsuzdur Eric. Arada fark var."

"Ben süperim." diyorum. "Ona kulak asma sen."

“Lütfen çarpışma için Çiklet’i kullanmamıza izin ver!”

Eric, Bill’in bacağına dolanıp ayağının üstüne oturuyor. “Sen kabul edene kadar, seni bırakmayacağım.” Bili aşağı bakıp, bacağını sallayarak kurtulmaya çalışıyor ama Eric daha da sıkı sarılıyor. Aniden Bili, Muhteşem Hulk gibi kükre-yerek Eric’i kaldırıyor ve “Köpeğimi rahat bırakın!” diye bağı- rıyor. Sonra Eric’i odanın içinde havada uçuruyor, kanepeye bırakana kadar da Eric gülmekten ölüyor. Sesi normale dön- müş bir şekilde bana “Haydi!” diyor. “Yukarı çıkalım.”

Peşinden dışarı çıkıyorum. Fısıldayarak Eric’e “Sen Çik- let’i bul, rayların üstünde oturmaya öğret.” diyorum. Bili mer- divenlerden, “Seni duydum.” diyor.

Bill’in yatağına yerleşip ayaklarımı radyatöre dayayarak ısıtı- yorum. “Bomba haber, Kat benden nefret ediyor.” diyorum.

“Bunu bana anlatmak istediğine emin misin?” diyor. “Böyle şeyleri Bea’ye anlatman gerekmiyor mu? Sadece be- raber çizgi film izleseک olmaz mı?”

Boğazımda bir düğüm oluşuyor, “Hayır.” diyorum. “Çizgi filmler bile kendimi iyi hissetmeme yeterli değil.”

“*Vampir Kraliçe* bile mi?”

“Bana bencil bir inek olduğumu söyledi, Bili!”

“Bencil inek mi?” Gülüyor. “Vay canına!”

"Bana resmen inek dedi."

"Evet." diyor Bill. Yere çöküyor ve ona son birkaç günde neler olduğunu anlatıyorum, Toby'nin müzik grubunda solist olmamı ve Kat'e onu bırakmak zorunda olduğumu söylememi.

"Sonra Kat *ağladı* ve yanımdan fırladı gitti ve babam yarın sevgilisiyle buluşmam konusunda ısrar ediyor... Ve ben Toby Gray'i öpmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum çünkü tüm ergen yaşlanımı *oğlanlarla* geçireceğime, *seninle* geçirdim!"

"Öncelikle..." diyor. "Ben de *gerçek* bir oğlanım. İkinci olarak, Kat seni zamanla affedecektir ama bunun için çok büyük bir şey yapmalısın."

"Ne gibi bir şey?"

"Ona yumuşacık bir oyuncak hayvan almak veya kapkek yapmak gibi bir şey."

Başımila onaylayarak, "Evet, işe yarayabilir." diyorum.

"Ayrıca, Poo gezegendeki en klas kadın olabilir. Belki..." İlham almak için etrafına bakınıyor. "Çizgi romanlar okuyabilir, banjo çalıyor olabilir, sörf yapıyor olabilir."

"Yani senin dişi versiyonun olabilir diyorsun."

"Aynen."

Doğrularak, "Peki ya, Toby?" diye soruyorum. "Aşk haya-

tımı da düzenleyebilir misin?"

Dizüstü bilgisayarını eline alarak, "Çizgi film?" diyor. "Sen bana yardım etmeyeceksen, belki ben de konunun uzmanlarından yardım talep ederim." Bill'in yatağında gördüğüm bir kitabı elime alıyorum. "*Tüm Zamanların En Güzel Aşk Şiirleri.*" diye okuyorum. "Sende neden böyle bir şey var ki?" Kitabı karıştırmaya başlıyorum. İçinde bir dolu altı çizilmiş bölüm var. Bili belki kendi hâlinde bir sörfçü gibi görünebilir ama süper zekidir. Tahminen bitirme sınavlarının hepsinden yüz alacak.

Yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Betty, akşam olunca..." diyor. "Aşk şiirleri okuyup seni düşünüyorum ve nasıl güneş ve ay gibi güzel olduğunu ve diğer romantik şeyleri ve bana seni anlatan bir dizeye rastladığımda, altını çiziyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Okul için yapıyorsun değil mi?"

Gülümsüyor. "İngilizce kompozisyon."

"Seni test edeyim." Altı çizilmiş olan dizelerden birini seçiyorum. "*Yürüyor güzellikle, ne demek?*"

"Sonraki dizeyi oku."

"*Bulutsuz ülkelerin ve yıldızlı göklerin geces i gibi...*"

"Byron'ın şiiri."

"Doğru."

"Ve diyor ki hiç bulut yok ve gökyüzü yıldızlarla kaplı. Yani

kız, yıldızlı bir gece gibi mükemmel bir güzelliğe sahip."

"Kızın çilleri var mı?"

"Senin ruhun yok, Betty."

Afacan Dennis çizim kitabımı çıkararak, "Yoo, şiiir sevdim." diyorum. "Hatta defterime yazacağım. Aşk konusunda uzman olacağım."

Yazmayı bitirince, defterimi kapatıyorum. Bill, "Artık çizgi film izleyelim mi?" diye soruyor.

"Efsane Sessiz Danslar zamanı." diyorum. Bill homurdanıyor ama biraz ikna çalışmasından sonra, 50 Efsane Dans Hareketini Youtube'dan bulup açıyor. "Önce ben." diyorum. "Sen bana bir şarkı seç." i-pod'umu ona uzatıyorum.

"Bugün efsane, sessiz dans olarak... Bunu yapabilirsin." diyor. Oynat tuşuna basıyorum. *Aşkın Beni Göklere Çıkartıyor* şarkısı geliyor. Birkaç hareketle ısınıyorum.

"Başlat." diyorum ve Bill filmi başlatıyor. Tamamen müziğin içine girerek dans hareketlerini yapan, pembe pantolonlu adamı taklide başlıyorum. Bill'le beraber bunu o kadar çok yaptık ki aslında filmi izlememe bile gerek yok. Tabii, Bili için dansı sessiz yapıyorum. Gülmemek için kendini zor tutuyor ama beşinci harekette artık kopuyor. Tüm bedenimle ve çok coşkulu bir biçimde dans ediyorum.

"Gözlerin çok hoş, B-tatlısı. Çikolata rengi ama daha da güzel."

Cennetteyim. Resim dersindeyiz. Toby gözlerimin resmi-ni çiziyor ve onlara iltifat ediyor. Kâğıdına dikkatle bakarak, "Kırpiklerin çok gür." diyor. "Ama sol gözünün köşesinde yapışkan bir şey var." Kolumla hemen siliyorum. Tabii ki, Kat benimle ilgili herhangi bir şey çizmez. Sınıfın diğer tarafında Bea'nın gözlerini çiziyor ve benimle konuşmuyor. Böyle olması işe yaradı çünkü ben Toby ile eşleştim ve şimdi Toby uzun uzun gözlerime bakıyor. Aslında Bayan Summons "Partnerinizin gözlerine uzun uzun *bakın*." dedi. Bu, benim şimdiye dek girdiğim en güzel ders, hatta öğretmen bile olmayan ve okulda bile bulunmaması gereken sarhoş bir Japon adamın

derse girip bize tarih anlattığı dersten bile daha iyi.

"Kıpırdama." diyor. "Göz kapaklarının kıvrımlarını yapıyorum."

Hımmm.

"Yaprağa benziyorlar..."

Daha iyi.

"Gül yapraklarına..."

Nasıl yani?

"Babam bu akşam, beni yeni kız arkadaşıyla tanışmaya zorluyor."

"Kıpırdıyorsun."

"Pardon." Yüzümü dondurmaya çalışıyorum. "Sorun şu ki, gitmek istemiyorum. Yıllardır sadece babam ve bendik."

"Benim üvey babam Range Rover cipini düz yollarda kullanmama izin veriyor."

"Poo'nun Range Rover'ı yok, Fiat'ı var."

"Tüh! O arabayla tepelere tırmanamazsın. Dört çeker lazım."

Sanırım asıl konuyu anlamadı. Oldukça cesur bazı karakalem çizimler yapıyor ve sonra çizim kâğıdının arkasında kayboluyor. Yeniden görüldüğünde kendisine kıvrımlı bir bıyık çizmiş ve alnına T-köpeği yazmış. İfadesi son derece ciddi.

Gölerek, "Beğendim." diyorum.

"Yine kıpırdıyorsun."

"Pardon... Sadece benim dışında bir en yakın arkadaşı olması çok garip geliyor."

Bıyıklarını oynatıp gülümseyerek, "Boş ver." diyor. "Yarınki provamızı düşün. Ortalığı kasıp kavuracağız B-tatlısı."

Tüm gün bu konuyu unutmaya çalıştım ama pizzacıya girip Poo'nun yüzüne bakarken unutmak o kadar da kolay değil.

Haddinden uzun süren bir duş, tekini kaybettiğim Puma ayakkabılarım ve eve dönüp Bay Smokey'e hoşçakal öpücüğü vermeme rağmen babam beni oraya götürmeyi başarıyor. Poo, tahmin ettiğim gibi çıkmıyor. Saçları kısa ve düzgün, uzun ve karışık değil. Ve puantiyeli bir bluz giyiyor. Boncuklar ve uçuşan etekler yok ama yanında otururken az biraz tütsü kokusu alıyorum.

Sanki benim bir numaralı hayranımmış gibi ıslıl ıslıl gözlerle, "Betty!" diyor. Temiz bir yüzü ve soluk pembe ruju var. Elleriyle bir peçete kavramış ve her tırnağı ayn bir gri tonunda boyanmış. Serçe parmak tırnakları ise, ıslıtlı siyaha boyanmış.

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. Menüsünün ardından babam bana baktığı için kısaca, "Merhaba." Diyorum.

Yemek siparişi veriyoruz. *Bana sadece su... Sarımsaklı*

ekmek istemiyoruz... Ben çocuk pizzası istiyorum... Ekstra sucuk istemiyorum... Her zaman ekstra sucuk söylemem! Siniir bozucu bir şekilde, babam bu yemeği kutlama yemeğine dönüştürmeye çalışıyor.

Bir yandan, bir kâse zeytini mahvederken, "Baban, senin hakkında her şeyi anlattı." diyor. Bir yudum su içiyorum. "Odanı ne kadar güzel boyadığını anlattı. Görmeyi isterim." Bir yudum daha su içiyorum. Kırıcı olmayan, söyleyecek bir şey bulamıyorum.

Babam, "Rue'ya resim dersinde şu an ne yaptığını anlat-sana." diyor. "Rue sanatçı. Harika ahşap boyamalar yapıyor."

Rue, "Üzerinde giysi olan hayvanların resimleri." diye ekliyor.

Ona resim dersinde ne yaptığımı anlatmak yerine, "Adını neden Rue koymuşlar?" diye soruyorum. Babamın bakışlarından kaba bir ses tonuyla sorduğumu anlıyorum ama hiç de daha kibar bir ses tonu kullanmak istemiyorum.

"Şey, aslında adım Tanya. Rue benim göbek adım. Bir bitki adı."

"Salak bir isim."

Babam burnundan gürültülü bir biçimde soluyor ve ağzını açıyor ama Rue ondan önce davranıyor. "Biliyorum! Bu ismi babam seçmiş ve ne yazık ki her konuda zevksizdir. Şuna

bak." deyip ellerini masanın üstüne koyuyor. Orta parmağında, kıvrıkcık yünü ve kıvrımlı boynuzları olan koç şeklinde bir yüzük var.

"Bu iğrenç!" diyorum.

"Değil mi? Ama ölmenden önce bana verdiği son şey bu. Atsam atamam, satsam satamam." Elini kaldırıp yüzünün önünde tutuyor ve yüzüğü inceliyor.

"Takmamam ineklik olurdu."

Neredeyse gülümsüyorum. O kelimeyi bu ufak tefek hanımın söylemesi komik geliyor. Ama gülmeme imkân yok. Sonra Poo bize babasıyla ilgili bir hikâye anlatmaya başlıyor, aklıma bir fikir geliyor. Bana babasından bahsetmesinin nedeni, ortak noktamız olan ölmüş ebeveyn konusu ile aramızda bir bağ kurmaya çalışıyor olmasın?

"Bir düğündeyiz ve kimse dans etmiyor." diyor. "Ve gelin insanlara kendisine katılmaları için yalvarıyor ama kimse katılmıyor." Anlatırken, bir parça sarımsaklı ekmeği toz hâline getiriyor. "Birden babam tuvaletten dönüyor, dans pistinin tam ortasına gidip, pogo dansı yapmaya başlıyor."

Rue bana dönüyor. "Senin yaşındaydım Betty ve utançtan ölmek istedim ama birkaç dakika ağızları açık bir şekilde izledikten sonra, herkes kalktı ve dans pisti taşar hâle geldi."

Hikâyesini anlatmayı bitirdiğinde, hatıranın etkisiyle, göz-

leri ışıl ışıl parlıyor. Babam gözünü ayırmaksızın ona bakıyor. Toby ve benim resim dersindeki hâlimize benziyorlar.

"Margherita?" Önüme dumanı tüten bir pizza konuyor. Pizzaya bakıyorum ve ağlayacağımı anlıyorum. Babam ve Rue fark etmeden, tuvalete kadar bile gidebileceğimi sanmıyorum.

Babam, "Pogo dansı şöyle yapılır." diyor ve kafasını tavuk gibi bir aşağı bir yukarı sallamaya başlıyor. Garson göz ucuyla babama bakarak, "Karabiber?" diye soruyor. Duymazdan gelip Poo'ya dönüyorum. "Senin baban, benim de annem öldüğü için, ortak bir noktamız olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun yani?"

Babam, "Betty!" diyor. "Ağızından çıkana dikkat et."

"Çünkü aramızda *tek* bir ortak nokta bile yok. Salak bir adın var, *korkunç* takıların var ve..." Duraklayıp babamın dehşet dolu yüzüne bakıyorum ama artık beni hiçbir şey durduramaz, "*Utanç verici* bir baban var."

Boynumdaki Pingu kolyesini işaret edip sağı pogo dansından dolayı hâlâ kabarık olan babama bakarak, "Betty..." diyor, "Sanırım azıcık da olsa ortak noktamız var."

Hiç utanmadığı gibi, rahatsız bile olmuyor. Bu kadar yeter! Bir damla yaş yanağımdan aşağı süzölüyor. Ayağı kalkıyor, paltomu alıyor ve koşarak restorandan dışarı çıkıyorum.

Babam yolun sonunda bana yetişiyor ve omzumdan yakalayıp beni çekiyor. Sessizce birbirimizi süzüyoruz. İkimiz de titriyoruz. Ağzı, ince bir çizgi hâlini almış durumda. "Şu anda senden pek hoşlanmıyorum, Betty." diyor. Sonra dönüp restorana doğru geri gidiyor.

Bana şimdiye dek söylediği en kötü şey bu. Aslında şimdiye dek, herhangi birinin söylediği en kötü şey. Gözyaşlarımı silerek, eve doğru yürüyorum.

Babamın arabaya atlayıp bana yetişerek özür dilemesini umuyorum ama yapmıyor. Evden içeri girdiğimde, Poo'yu ve bir pizzayı bana tercih ettiğini biliyorum. Bay Smokey dışarıda ufak memelileri korkutmakla meşgul olmalı. Tamamen yalnızım.

Yüzükoyun yatağa uzanıyorum ve öfkenin tüm bedenimi sarmasına izin veriyorum. Bill veya Bea'yi aramayı düşünüyorum ama onun yerine, Puma kutusunu yatağımın altından çekip annemin mektuplarını çıkarıyorum. Okumak istediğimi bulana dek mektupları karıştırıyorum: *Annemin erkek arkadaşı olduğu zaman*. Yatak örtüsünü üstüme çekerek zarfı açıyor ve içinden çıkardığım üç sayfayı okumaya başlıyorum.

Sevgili Erik-surat,

Bir gün babanın yeni bir kız arkadaşı olacak. Bu, çok doğal ve bu düşünce beni hiç de çok çok kötü hissettirmiyor. Onunla sen ufakken tanışırsa, onun yeni kız arkadaş olduğunu anlamayıp onu anne bilerek büyüyebilirsin.

İşte bu acı.

Sanırım şu an ve geçmişte olanlara odaklanacağım. Geleceği düşününce, nefes almakta zorlanıyorum. Şu an ne mi oluyor? Baban seni parka götürdü ki yokluğunuzda ben de hastane bavulumu hazırlayabileyim. Şu anki durumumu pek iyi bulmayan doktorlar, hastaneye geri dönmemi uygun buldular. Aslında geçmişe odaklanmak en doğrusu.

İşte sana anneannenin erkek arkadaş edinmesinin hikâyesi. Ben on üç yaşındaydım, Kate sekiz yaşındaydı ve anneannenin 'özel arkadaşı' bir polisti. Onunla ilk tanışmamızda, bizi kırmızı minibüsüyle alıp deniz kenarına götürmüştü. Gökkuşağının üzerinde 'Mutlu Günler' yazan bir tişört giymiştim. Alaycı olmak adına o tişörtü giymiştim ama kimse anlamamıştı. Üstelik de hava öyle soğuktu ki sahte süet ceketimin fermuarını en sona kadar çekmek zorunda kalmıştım.

Kate teyzen öyle tatlı bir çocuktu ki herkese karşı hissettiği sevgi, şaşırtıcı bir biçimde, annemizin sürekli kıkırdayan ve kaşlarından itibaren kıvrılmaya başlayan uzun saçları olan

polis arkadaşına kadar varabiliyordu. Kate onunla oynadıkça -taş sektirmek, dalgalardan kaçmak, kumlara yüzler çizmek- ben de o kadar aksileştim. Annem, yani anneannen, yanımda oturup devamlı "Kate'le iyi anlaşıyor, değil mi?" veya "Şunların dediklerine bir bak!" gibi şeyler söyleyip durdu.

Başka şansım yoktu. Yüksek sesle kıkırdamaları, rüzgârla gelip âdeta yüzüme vuruyordu. Kate nasıl da bir haindi.

Annem bir yandan çilekli dondurmasını yiyip bir yandan da "Çok güzel bir gün, değil mi?" diyerek beni dürtmüştü.

"Hayır, ... bir gün!" İtiraf etmem gerekirse, anneannene küfür etmiştim. Şimdi, sen onu renkli boncuklar takan, bulmaca çözen ve çok güzel fırında patates yapan, tatlı bir kadın olarak görüyor olabilirsin. Ancak o zamanlar, o rüzgârlı sahilde, porsuk kaşlı bir adamı arzulayan, sinir bozucu bir kadındı. Bu arada, bana tüm öğleden sonra Lorna yerine Laura dediğini söylemiş miydim?

Annem derin bir nefes aldı, aptal gibi görünüyordu çünkü dondurmadan bıyığı oluşmuştu ve sonra ben, "Bugünle ilgili tek güzel şey bu." diyerek yeni fark ettiğim bir kayayı işaret ettim. Zamanında duvarmış sanırım çünkü farklı renklerdeki tuğlaları görünüyordu. Çok büyük bir kayaydı. "Alıp eve götüreceğim." dedim. Ve neredeyse de götürüyordum. Sahil boyunca taşıdım. Kamyonette annemin ayaklarının al-

tına koydum. Ne yazık ki yarı yolda, polisin araba kokusunun kusmuk gibi koktuğunu söyledim -kokmuyordu- ve annem de kayamı araçtan dışarı attı.

Polise, "Kamyoneti durdur!" diye bağırdım ama annem durdurmasına izin vermedi. Yol boyunca ağladım: Kayamı istiyorum... Kayamı istiyorum!

On üç yaşında olduğumu söylemiş miydim?

Eve varır varmaz minibüsten inip geldiğimiz yoldan geri yürüdüm. Sonunda kayamı buldum ve eve kadar taşıdım. Üç saatimi aldı. Kayamı odama çıkardım ve üniversiteye gidene dek de odamda kaldı.

Polisle sahile gittiğimiz günden sonra, anneannenin bir sürü erkek arkadaşı oldu. Dürüst olmak gerekirse, üç tane oldu ama içlerinden sadece bir tanesi kalıcı oldu: deden. Üniversiteye gittiğim gün deden, kayamı aşağı taşıyarak paketledi ve kamyonetindeki kutularımın arasına dikkatlice yerleştirdi. Otobanda giderken, deden bana "Torpido gözüne bak. Sana bir hediye hazırladım." dedi.

Torpido gözünden bir kaset çıktı. Deden bana karışık bir kaset hazırlamıştı. İçindeki kâğıda da seçtiği şarkıların isimlerini büyük harflerle yazmıştı. Yazarken üç değişik renkte tükenmez kalem kullanmıştı: kırmızı, yeşil ve siyah. Ben kasedi teybe yerleştirirken, "Hepsi de senin gibi kadın şarkıcılar"

dedi.

İlk parça başlarken, bir kamyon gürültüsüyle yanımızdan geçip gitti. Önce çatırtılı ve uzaktan gelen bir gitar sesi duydum, sonra da bir kadın sesi.

"Bu, Bettye Swan. En sevdiğim şarkıcıdır" Şarkının her kelimesi, âdeta boynuma fısıldanan bir nefes gibiydi. Sonra deden parmaklarıyla direksiyonda hızlı bir şekilde tempo tutmaya başladı çünkü biraz utanmıştı. Bettye Swan'ı dinlemek, beni müzik grubum Kuğular da dâhil olmak üzere, altmışlara olan takıntıma yöneltti. Kuğular da, babanla tanıştığımız bara. Düşünecek olursan, deden bana o kaseti yapmasaydı, baban ve ben de seni yapamayacaktık. (Pardon, travmatik bir düşünce ama doğru!)

Dedenin polis emeklisi olduğunu biliyor muydun? Eminim şimdi onun da kaşları tüylü mamutlarınki gibi olmuştur.

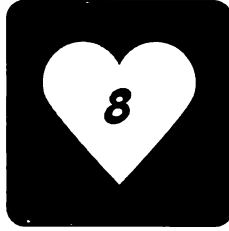
*Seni daima seven,
Anne-surat xx*

Mektubu üç kez okuyup mor zarfına geri koydum. Anne-annem haftada bir dizi izlerken uzayan bölümlerini kesmese, dedemin kaşları gerçekten de öyle olurdu.

Yataktan çıkarak, ağır ağır alt kata iniyorum. Çok fazla ağlamaktan kaynaklanan yorgunluk hissini tüm bedenimde

hissediyorum. Müsli alıp buzdolabında babam ve benim birbirimize bıraktığımız mesajlara baka baka yiyorum.

Z harfli mıknaatıları uzun zaman önce kaybettiğimizden, tüm mesajlarda onun yerine 2 kullanmışız. Yatmaya gitmeden önce, tam ortaya bir yere, "Ü2günüm Baba" yazıyorum.

Toby, "Daha üzgün." diyor. Sesimi azaltıp yavaşlıyorum. "Biraz daha üzgün."

Toby'nin garajında, nasıl üzgün şarkı söyleneceğini öğreniyorum. Garaj, benim evimin tüm alt katından daha büyük, yerde halı var ve ayrıca elektrik ve kalorifer var. Eve de bağlantılı değil ve bahçenin başka bir bölümünde bağımsız bir bölüm olarak yer alıyor. Vanilyalı Çinçilla'nın diğer yarısı olan Dexter ve Frank mola veriyorlar, Toby ile ben de birlikte eski bir kanepeye oturmuş, Sonbahar Kutlaması'nda söyleyeceğimiz şarkının üzerinden geçiyoruz. Şarkıyı Toby yazmış ve adı da *Kapa Çeneri*.

"Temelinde Betty, ben şarkının kulağa grunge olarak gelmesini istiyorum, bu sebeple daha düz okumalısın." Birbirimize bakarak oturuyoruz ve dizlerimiz birbirine değiyor.

Dexter, Frank'e nasıl ara vermeden bateri çalınacağını öğre-
tıyor ve dizlerimizin teması ile bitmeyen bateri sesi, beynimi
uğuldatıyor. İlk dizeyi yeniden söylüyorum. Toby beni kısık
gözlerle izliyor. "Daha iyi." diyor. "Ama daha da iyi olabilir."

Bu kez sesimdeki tüm duyguyu ıkanyorum. Bana göre
Öyle sıkıcı ki neredeyse güleceğim ama Toby başıyla onayla-
dđı için, doğru yolda olduğumu anlıyorum. Bitirdiğimde ar-
kasına yaslanıp bir an için beni inceliyor ve sonra gülümseyip
"Mükemmel." diyor.

Şarkının üzerinden birkaç kez daha geçiyoruz ve kulağa
iyi gelmeye başıyor. Toby; Dexter ve Frank'ten küçük bile
olsa, Vanilyalı inilla'nın Toby'nin grubu olduğu çok belli.
Bize devamlı hızlanmamızı, yavaşlamamızı, daha yüksek
veya daha alçak sesle söylememizi söyleyip duruyor. Ge-
nelde de haklı çıkıyor. Dexter'ın annesi arayıp onu dışarıda
beklediğini söyleyince, provayı bitiriyoruz.

Dexter ve Frank bateri takımlarını toplarken ben de ne
yapacağımı bilmeden öylesine takılıyorum. Sonuçta, prova
sonrası biraz takılma sözü yok muydu? Gidip Toby'nin evi-
ni gezmeyi isterdim. İçeri girerken biraz göz atabildim. Çok
büyük, Shakespeare döneminden kalma gibi, tamamı siyah
beyaz ve üç tane sivri çatısı var.

Toby gitarını tıngırdatarak, "Betty, Betty, Betty..." diye

şarkı söylüyor. Sırıyor ve başıyla beni yanına çağırıyor. "Betty, Betty, Betty..." diye tekrarlıyor. "Serengeti'de acılı spaghetti yiyor ve terliyor."

Pek de umduğum aşk şarkısı sayılmaz ama onu gitar çalarken saatlerce izleyebilirim. Frank kapıdan, "Sonra görüşürüz!" diye sesleniyor. Toby çalmayı bırakıp gitarını yere koyuyor. Sonunda sadece ikimizin olduğu o ana geliyoruz ve Toby bana bakıyor ve ben *acaba mı* diye düşünüyorum. Öpüşecek miyiz? Sonunda elma tekniklerimi kullanma fırsatım olacak mı? Pekâlâ, itiraf ediyorum. Kat'in elma tekniği önerisini denedim. Hem besleyici hem de keyifliydi ama öpüşme tekniği adına pek yararlı olmadı. Toby gülümsüyor ve ben kızarıyorum. Elimde değil ve bu Toby'nin daha da fazla gülümsemesine yol açıyor.

"Hey, gelecek cumartesi Brighton'a gelebilir misin?"

Ciddi mi diye ona bakıyorum. Sanki bu, erkeklerin bana sürekli sorduğu bir şeymiş gibi, "Olur." diyorum. İçimden devamlı bunun ne anlama gelebileceğini düşünüyorum ve çıkmak ve *kız arkadaş* kelimeleri aklıma geliyor.

"Eski okulumdan arkadaşlarımla tanışırsın." Umut verici... Oldukça umut verici. "Seni seveceklerdir. Klas kızsın..." Sonra yaklaşıp bir eliyle çenemi tutuyor ve "Çok klas." diyor. Yanaklarım öyle yanıyor ki sanırım Toby ellerini on dakika kadar

soğuk suya tutmak zorunda kalacak.

Yanaklarım sıkıştırılmış olduğu için biraz tiz bir sesle, "Teşekkürler." diyorum. Toby kızaran yanağıma hafifçe vurarak, "Rica ederim." deyip kanepeden aşağı atlıyor. "Pekâlâ, şu an biraz meşgulüm, yani..."

"Aaa, tamam." Şapkamı alıp eşyalarımı toplamaya başlıyorum. Belli ki planlarda bir değişiklik olmuş. Toby bir eli elektrik düğmesinde olarak beni kapının orada bekliyor.

"Sonra görüşürüz." diyorum.

"Elbette B-tatlısı." diyor. O an, çok yakın duruyoruz. Kafamı kaldırıp ona bakıyorum, mükemmel beyaz dişlerini göstererek sırıtıyor ama kıpırdamıyor. Kolunun altından sıkışarak geçiyor ve geçerken ılık göğsüne sürtünüyorum. Peşimden çıkıp kapıyı kilitliyor. Son bir el sallamadan sonra, ayaklarımız çakılların üstünde çatır çutur ses çıkararak ayrı yönlerle doğru yürüyoruz.

Eve kafamda bir sürü soruyla yürüyorum ve fark etmeden yolumu değiştirip kendimi Bill'e giderken buluyorum. Hava kararmaya başlıyor ama insanlar henüz perdelerini kapamamışlar. Ben de önünden geçtiğim her evin içine göz atıyorum -bunu yapmaya bayılıyorum- ışık yanan odaları inceliyorum. Bu akşam hep gözüme anneler çarpıyor. Bir tanesi lavaboya eğilmiş, elleri deterjanlı suyun içinde. Diğeri kanepede otur-

muş, karnının üstünde çay fincanıyla dinleniyor. Bir diğeri ise, elleri ve dizleri üzerine eğilmiş, yerdeki oyuncakları topluyor. Anne olduklarını düşünmemin nedeni, hepsinin etrafında karışıklık olması.

Bill'i garajlarında buluyorum ki bu garaj Toby'ninkinden farklı çünkü eski bisikletler ve aletlerle dolu, tavanından bir ampul sarkan ve örümcek ağlarıyla dolu bir yer. Burası gerçekten de Bill'in garajı, annesi buradan yıllar önce vazgeçti ve arka duvarı da Bill'in sörf malzemelerini koymak için yaptığı raflarla kaplı.

Tamir etmekte olduğu sörf tahtasından başını kaldırarak, "Selam!" diyor. Bir tabureye oturuyorum ve pembe renkli bir macunla bir deliği doldurmasını ve zımparalamasını izliyorum. Bunu izlemek rahatlatıcı, biraz Kat'in makyaj yapışını izlemek gibi. Garaj sıcak. Yanımda üç ızgarası da turuncuya dönmüş elektrikli bir ısıtıcı var. Bili sörf tahtasının tepesindeki tozu üflüyor. Tahtayı bir bezle temizlerken, "Eee, ne var ne yok?" diyor.

"Hiçbir şey olduğu yok." diyorum. Eric masada birkaç tane Lego adam bırakmış. Bir elinde tavuk bacağı taşıyan Batman ve *Yıldız Savaşları'ndan* Yoda var. Nedense, Yoda'nın üzerinde etek var. Elime alıp onu Batman'e doğru yürütüyorum. Yoda gibi tersten konuşarak, "Bilmiyorum bir er-

kek arkadaşım olup olmadığını, değil mi Batman?" diyorum.

Bill başını sallayıp Batman'i eline alıyor. Sesi derin bir hırıltı gibi çıkarak, "Yoda!" diyor. "Taklidin şoke edici. Galli gibi koşuyorsun."

Yoda, "Eğer Toby Wan Kenobi haftaya cumartesi onunla Brighton'a gitmemi istemişse..." diye kararlı bir şekilde devam ediyor. "Bu bir çıkma teklifi sayılır mı?"

"Olabilir Yoda." Bill, Batman'i Yoda'nın suratına doğru uçurup ona tavuk bacağıyla vurmaya başlıyor. "Sen bu Toby ile Brighton'a gitmek istiyor musun?"

"Olacak heyecanlı."

Batman, "Cumartesi günü ben de sizin aranızda Brighton'da olup Bea ve Ollie'yi Churchill Alışveriş Merkezi'nde caz dans yaparken izleyeceğim... Ve kötülerle savaşacağım. "

Yoda'yı bırakarak, "Ne?" diyorum.

"Telefonunu kontrol et." diyor Bill. "Sen de davetlisin."

Telefonumu çıkartırken, "Bu çok tuhaf." diyorum. Tabii ki, Bea'nin hep birlikte Brighton'a gidelim şeklinde mesajı var. "Neden benim arkadaşlarımla takılıyorsun?" diyorum. "Sanırım Bea hepimizi bir araya getirip, Kat'le beni barıştırmaya çalışıyor."

"Cumartesi için hiç rüzgâr öngörülüyor, bu sebeple ben de gidebileceğimi söyledim." Omuz silkıyor. Daha önce ar-

kadaşlarımla tanışmıştı ama hep yanında ben vardım. "Doğal olarak senin de geleceğini düşündüm."

"Ben çoktan Toby'e birlikte gitme sözü verdim. Belki de hepimiz orada buluşabiliriz." Kafamda bunun nasıl olacağını canlandırmaya çalışıyorum. Bill, "Olur." diyor.

Toplanmasına yardım ediyorum çünkü garajın sıcaklığını bırakıp eve gitmek istemiyorum. Ya Poo karnının üstünde bir fincan çayla bizim kanepede oturuyorsa? Sörf tahtasını rafa geri kaldırırken "Aşk şeyin nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

"Pek iyi değil." diyor.

"Sonunda iyi olacak biliyorsun. Sen her şeyden iyi notlar alırsın."

"Her şeyden değil." diyor. Kapıyı açıyor ve esen rüzgâr içeriye bir yığın kuru yaprak getiriyor.

"Bana eve dönerken yolda tekrarlamam için bir şiir dizesi söyle." diyorum. "Yıldızlı göklerden söz edeni sevmiştim."

Bana bakıp bir an için düşünüyor. "Bir tiyatro oyunundan bir dize söyleyeyim." diyor. "Aşk, gördüğü her şeye istek duyan bir çocuğa benzer."

Yarım açık garaj kapısının altından geçiyorum ve aklımdan birkaç defa tekrarlıyorum. "Peki, bunu kim söylemiş ve ne anlama geliyor?"

"William veya benim tercih ettiğim ismiyle Bili Shakespea-

re söylemiş ve anlamı da eğer âşıkıysan, âşık olduğun kişiden gelen en ufak ilgi bile seni mutlu eder... Tıpkı çocukların gördükleri her şeyin hayranlık verici olduğunu düşünmeleri gibi."

Kafası karışmış görünüyor olmalıyım çünkü "Eric'e kartondan bir kutu verdiğim zamanı hatırlıyor musun? Sadece eski bir kutuydu ama Eric o kutuyla canavarları için hapishane yapmış ve saatlerce oynamıştı." diye ekliyor.

"Sanırım anladım." diyorum, Toby'nin sınıfının dışında dolanarak dışarı çıkmasını ve bana sadece birkaç kelime söylemesini beklediğim zamanları hatırlıyorum. Sonra sırtıyorum.

"Seni korkutmak istemiyorum Bill ama sanırım Kat de sana *karşı bir şeyler hissediyor* olabilir.

"Ne?"

"Cidden. Senin için *tatlışıklı* dedi."

Gözlerini deviriyor. "Dememiştir." diyor. Sonra bugün ikinci defa bir oğlan beni garajından uğurluyor.

Yol boyunca aşk hakkında düşünüyorum. Daha doğrusu, Toby Gray'e âşık olup olmadığımı düşünüyorum.

Eve girer girmez, üst kata koşuyorum çünkü bir planım var. Kanıtları analiz ederek Toby ile aramda olanları anlayacağım.

Afacan Dennis defterimi açıp, boş bir sayfa buluyorum.

Dennis benim büyük aşk kitabım olacak. Önce, Bill'in söylediği dizeyi yazıyorum: *Aşk, gördüğü her şeye istek duyan bir çocuğa benzer.* Sonra bir aşk şeması çiziyorum.

Evet, kesinlikle Toby'ye âşığım.	Hayır, Toby'e karşı bir şey hissediyorum ama aşk olmayabilir.
Dokunuşu tuhaf hissettiriyor... Karnımda, bazen kollarımda, bacaklarımda, parmaklarımda, saç diplerimde, gözbebeklerimde ve genel olarak her yerimde tuhaf şeyler hissediyorum.	Bu tuhaf his, her zaman güzel olmayabiliyor. Bazen parktaki büyük köpek bana havladığında olduğu gibi korkutucu olabiliyor.

Bir odadan içeri girdiğinde nerede olduğunu anında biliyorum sanki o kuzey kutbu, ben de dev bir mıknatısım gibi.	Bazen Betty gibi davranmama engel oluyor. Örneğin bu sabah Hello Kitty beremi takmak istemiştim ama takmadım çünkü son kez taktığımda, bana koca bir bebek gibi görüldüğümü söylemişti.
Onun yakınında olmaya bayılıyorum, tıpkı Eric'in çamura, yağmura, taşlara, düğmelere ve boş kutulara bayıldığı gibi.	Gece gibi güzel yürüdüğünden pek emin değilim. Daha çok, panter gibi çekici yürüyor.

Pekâlâ, bu işe yaramadı.

Kat'i arayamam, Bili zaten çoktan Shakespeare tavsiyesini verdi. Bu durumda geriye Bea veya ölmüş annem kalıyor. Bea telefonunu açmadığına göre, geriye annem kalıyor.

Hangi mektubu okumak istediğimi biliyorum: *Âşık olduğum zaman.*

Babam içeri giriverirse diye mektubu açmak istemiyorum. Ona mektuplardan söz etmedim ve ondan sakladığım bir sımm olması hoşuma gidiyor. En güvenli yerin banyo olduğuna karar veriyorum.

On dakika sonra, burnuma kadar köpük içinde küveteyim. Banyo köpüğü, Poo'dan babama hediye, ben de şişenin yarısını kullanıyorum ve kapım da kilitli. Bir havluya dikkatlice ellerimi kuruladıktan sonra, zarfı açıp iki sayfalık bir mektup çıkarıyorum. Üç kurutulmuş yaprak suya düşüyor. Ben de köpüklere iyice gömülüp ellerimi havada tutarak, okumaya başlıyorum.

Sevgili Erik-surat,

Âşık olmak bir hayli kafa karıştırıcı olabilir, özellikle de ilk defa deneyimlediğinde.. Biraz Londra metrosuna benzer

Benim ilk aşkımin adı Rich'ti ve on bir yaşımdaydım. Rich bir hafta boyunca bana her öğle tatilinde bir çikolata verdi. Alınabilecek en ucuz çikolataydı ama bu bile benim Rich'in nemli elini sıranın altından tutmama ve kalem kutumun üzerine 'Rich Musher'ı seviyorum' diye yazmama yetmişti.

Sonradan anladım ki ben Rich'e âşık falan değildim.

Sadece ikolata seviyordum. Onunla evlenmediğime çok memnunum Betty. Düşünsene ismim Lorna Musher olacak-tı. Gerçek ilk aşkımı ise on beş yaşında yaşadım. Adı Carlo Ferrari'ydi. Lorna Ferrari... Bence bu daha iyi.

Carlo, Galler'den taşınıp bizim okula başlamıştı. Sınıftan içeri adımını attığı an, âşık oldum. Tüm iç organlarımı eriten kocaman kahverengi gözleri vardı ve sırf parmaklarına bile bakmak kızarmama neden oluyordu çünkü parmaklarıyla bana dokunsun istiyordum. Kaba bir anlamda değil, el ele tutuşmak veya bir tutam saçımı kulağımın arkasına alırken dokunmak gibi. En iyi yanı ise cesur olmasıydı.

Sınıfta Eleanor adında, yüzü tamamen sivilce dolu bir kız vardı. Kız her gün sınıfa geldiğinde, Jaime Watts kıza piz-za surat derdi. Hepimiz olayı sadece izlerdik çünkü bize de aynı şeyi söyler diye çekinirdik. Carlo ilk gününde, Jaime'nin bu yaptığını duyunca, hemen yanına gidip gözlerini gözleri-ne dikti ve işaret parmağını sallayarak, "Kapa enenini!" dedi. (Galli olduğunu unutma.) Jaime bir daha asla Eleanor'a öyle şeyler demedi.

Carlo daha sonra en yakın arkadaşlarımdan biri oldu-đunda da bir yıl sonra Eleanor'la çıkmaya başladığında da üniversiteye gitmeye başladığımda da onu sevmeye devam ettim. Hiç kimseye Carlo Ferrari'ye âşık olduğumu söyleme-

dim... Şimdiye dek.

Bu yapraklar bana verdiği bir güle ait. Jaime'ye çıkışmasından bir süre sonra eve doğru yürürken, bir anda birisinin bahçesine dalıp bana o ana dek gördüğüm en güzel pembe gülü koparıp getirmişti. Gülü bana verdi ve tüm dünyanın durduğu harika bir an yaşadım, Carlo'nun elini tutmanın nasıl bir his olduğunu keşfetmek üzereydim. Sonra gülü, sanki bir paket çikolataymış gibi çantama attım. Carlo'ya o kadar âşık ki bana gül verdiğinde bile, benden hoşlanıyor olduğuna inanamıyordum. Bir gül Betty! Seni seviyorum demenin uluslararası sembolü. İki hafta sonra, Eleanor'la çıkmaya başladı.

Ben Elenor'dan çok daha eğlenceliydim. Carlo'ya çok iyi bir kız arkadaş olabilirdim.

Peki ama şu köşede bekleyen de kim? Nick Plum, boyacı, dekoratör, soul müzik hayranı ve gezegendeki en cesur adam ve ayrıca baban tabii ki. Elbette bu da aşktı ama onun bambaşka bir hikâyesi var.

Kime ve ne zaman âşık olacağından emin değilim. Şu anda bana ve babana âşıksın ve güvenilir ellerdesin. Yazdıklarımı okuyunca, her şey mantıklı geliyor ama Rich, onu öpmezsem bana artık çikolata vermeyeceğini söylediğinde veya Carlo ile Eleanor'u el ele tutuşurken gördüğümde, ne yapacağımı şaşırmıştım. Âşık olduğunda sen de böyle his-

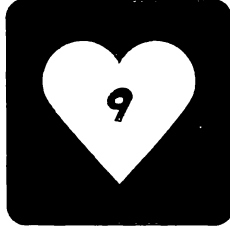
sedersen, panikleme ve olduđun yerde dur ve dűűűn. Tıpkı Londra metrosunda kaybolursan yapacađın gibi.

Seni daima seven,

Anne-surat xxx

Mektubu lavabonun kenarına koyup, gül yapraklarını suyun içinden çıkarmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Küvetteki su sođudu, bu yüzden ayak parmađımla sıcak su musluđunu çeviriyorum ve akan suyun altına dalıyorum. Sağol anne: *olduđun yerde dur, panik yapma ve dűűűn*. Aldıđım en berbat tavsiye. İyi de, ne bekliyordum ki? *Âşık olduđum zaman* başlıklı mektubu seçmiűtim çünkü Toby ile olanları anlayabilmeme yardımcı olacak önerileri olur diye tahmin etmiűtim. Ama tabii olađanűűtű çekici bir çocuđa âşık olacađımı ve Onun beni hem Brighton’a davet edip hem de garajından dıűarı atacađını nereden bilebilirdi ki?

Görünüűe göre, bu durumu kendi başıma çözmek durumundayım.

Toby'nin annesi bir eli direksiyondayken dönüp "Nane şekeri alır mısın Betty?" deyip bana şeker uzatıyor. "Teşekkür ederim, almayayım." diyorum. Gerçekten de yola konsantre olmasını tercih ederim. Toby ve ben güya Brighton'a otobüsle gidecektik ama dışarıda beklerken yanımda mavi bir spor araba durdu ve Toby pencereden kafasını uzatıp atlamamı söyledi. Ben de şu an, siyah deri koltuğa gömülmüş, R. Kelly dinliyorum.

Toby'nin annesi ara ara dikiz aynasından arkaya bakıyor. Aynada göz göze geliyoruz, ben de gülümseyip nazik ve samimi görünmeye çalışıyorum. Pek etkileyebildiğimi sanmıyorum. Gözlerine baktığımda mükemmel makyajını fark ediyorum, her bir kirpiği kıvrılmış ve belirginleştirilmiş.

Görünüşümü daha iyi hâle getirmek için bir şey bulmak

adına çantamı karıştırıyor ve kakao yağlı vazelin buluyorum. Siyah çerçeveli gözlüklerimi çıkarıyorum –gözlüğe ihtiyacım yok ama beni daha akıllı gösteriyor– gözlüklerimi çantama kaldırıyor ve parmaklarımı saçımın arasından geçiriyorum.

Müziğin sesini bastırabilmek için, "Dönüşte tek başınıza gelmenizde bir sıkıntı yok değil mi?" diye bağıyor. Başımı sallıyorum ve ıslıl ıslıl gülümsüyorum. "Bu gece Brighton'da kalacağım da." Bir kez daha gülümsüyorum. Birden Toby müziğin sesini açıyor ve birbirleriyle son derece uyumlu bir şekilde, 'Sex Me' şarkısını söylüyorlar.

Şarkı bitince Toby, "Annem tam bir R. Kelly hayranıdır." diyor ve annesi hızla aynaya göz atıyor.

Ben de heyecanla gülümsüyorum ve umutsuzca bir R. Kelly şarkısı hatırlamaya çalışıyorum. Bulmuş olmaktan çok memnun bir şekilde, "Black Panties şarkısını çok severim!" diye bağıyorum. Gözleri büyüyor ve sonra sıradaki şarkı sesi bastırınca, gözlerini tekrar yola çeviriyor.

Susup dışarıyı seyretmeye karar veriyorum. Brighton'a giden hızlı şeridi incelerken, biraz suçluluk hissediyorum. Babam bugün ne yapacağımı sorduğunda, Brighton'a gideceğimizi söyledim. Gideceğiz derken Bea, Kat ve Bill'i kasettiğimi düşüneneğini biliyordum. Onuncu sınıf olduğumdan beri babam Brighton'a gitmeme izin veriyor ama Toby

ile gitmeme asla izin vermez çünkü öyle birinin varlığından bile haberdar değil. Sonbahar Kutlaması'nda sahne alacağını biliyor ama o kadar. Neyse ki Poo ile olan aşk macerasıyla fazlasıyla meşgul olduğu için benim dünyamın tersine dönmüş olduğundan haberdar değil.

Bu haftanın Toby aşkının kayıtlarını defterime geçirdim:

Pazartesi: Snickers'ın daha büyük parçasını bana verdi.

Çarşamba: Provada ben şarkı söylerken bana baktı ve sonra aceleyle bakışlarını kaçırdı.

Perşembe: Kat'ın yanında beni T-köpeğin yegâne ve biricik B-tatlısı diye çağırdı ve provadan sonra parmağımı tuttu -aslında, yeni gitarına dokunmayayım diye parmağımı kavradı ama o kadar uzun süre tutması da gerekmiyordu.

Cuma: Cumartesi günü, yakın arkadaşları ve B-tatlısıyla takılmanın çok çılgınca olacağını söyledi.

Yakın arkadaşlar dediğinin aslında Nat adında tek bir yakın arkadaş olduğu ortaya çıkıyor

Nat'le Lanes'te -Brighton'ın alışveriş bölgesi- buluşuyoruz. Beni tanıştırmadan önce ikisi karmaşık bir el sıkışma, yumruklaşma karışımı bir şeyler yapıyorlar. Sonra, başıyla beni işaret ederek, "Bu Betty." diyor. El sallayarak, "Selam!"

diyorum. Nat, Toby'nin sarışın versiyonu gibi. İkisi de düşük belli dar kot, gömlek ve Diesel marka ceket giyorlar. Ve ikisi de uzun boylu. Kafamda pandalı berem ve kapri pantolonumla yanlarında dururken, ikisinin pasaklı kardeşleri gibi hissediyorum.

Nat de "Selam!" diyor ve sonra Toby'i ensesinden kavrayıp ellerini yumruk yaparak kafasına sürüyor. "Seni özledim T- köpeği!"

Toby ondan sıyrılarak, "Haydi gidip bana tenis ayakkabısı bakalım." diyor. Sonraki bir saat, Toby'e en mükemmel tenis ayakkabılarını aramakla geçiyor. Brighton'da alışverişe bayılırım. Bili sörfte gitmemişse veya ikimizden birinin parası olduğunda, hep buraya geliriz. Her zaman aynı şeyleri yaparız: Dave'in Çizgi Roman Dükkânı'na gideriz -dünyadaki en iyi çizgi roman dükkânıdır- ikinci el mağazalarda dolaşır, komik ve eğlenceli şeyler buluruz, Lego mağazasına gidip Legolarla oynarız ve sonra da donut yeriz. Donutlar hemen hemen bir bebeğin yüzü kadar büyüktür.

Bugün çizgi roman dükkânına girmiyoruz ama umursamıyorum. Toby'nin yanında görünmekten bile mutluyum. Karşıdan karşıya geçtiğimiz bir anda, bir mağazanın vitrini-ne yansıyan aksimizi görüyorum. Yavaş hareketlerle, kolunu omzuma koyduğunu ve birkaç saniye çekmediğini görüyo-

rum. Hissetmeden önce gördüğüm için, iki katı heyecan hissediyorum. Vitrindeki aksim gülümsüyor ve mutlu bir panda gibi görünüyor.

Toby bizi birkaç ayakkabı mağazasına sürüklüyor ve ancak telefonuma göz atıp saatin on iki olduğunu fark edince Bollie'nin dans gösterisini kaçıracağımı düşünerek endişeleniyorum. Tam öğlen vakti başlayacaktı. Toby'yi yüksek bilekli spor ayakkabıların orada buluyorum. "Artık Churchill Meydanı'na gidebilir miyiz?" diye soruyorum.

Toby, Nat'e "Betty'nin arkadaşları orada dans ediyor." diyor. "Salon dansı gibi bir şey yapıyorlar." Bir çift gri renkli Nike ayakkabı giyip hâlde mağazada bir aşağı bir yukarı yürümeye başlıyor. Oldukça pahalılar ama annesi arabadan inmeden önce epeyce bir para verdiği için, sanırım alabilir.

"Nat, sonradan görmeye mi benziyorum?"

Nat, "Hayır dostum." diyor.

Nat'e, "Caz dans yapıyorlar." diyorum. "Ve bazı arkadaşlarım izlemeye geldiler. Ben de onlarla buluşacağımı söyledim."

Nat, "Tabii." diyor. "Burger King şu tarafta."

Toby, "Ben bunların mavisini deneyeceğim." diyor. Telefonuma göz atıyorum. Bill'den bir mesaj var: **Başladılar... Neredesin?**

“Orada buluşsak olur mu?”

Birdenbire, arkadaşlarımı gerçekten de çok görmek istiyorum, özellikle de birkaç dakikalık mesafede olduklarını bildiğim için.

“Rahat ol ve keyfine bak B-tatlısı. Beş dakikaya orada görüşürüz.”

Kapıya doğru giderken, “Kaçırmayın!” diyorum. “Gerçekten çok iyidirler.”

Raftan Van ayakkabı alırken, “Beş dakika!” diyor.

Yokuş yukarı hızlanıyorum ve kalabalığı görmeden önce, müziği duyuyorum. O kadar kalabalık ki dansçıları göremiyorum, bu sebeple, kalabalığın arasına karışarak, en öne kadar gidiyorum ancak Bea ve Ollie'nin dansının sonuna yetişebiliyorum. Bea kırmızı puantiyeli bir elbise giymiş. Sıçrarken, Ollie onu döndürürken ve kendi etrafında dönerken, gözlerimi ondan alamıyorum. Seyirciler de öyle. Ollie'nin onun için mükemmel partner olduğu aşikâr çünkü yaptığı her şey, Bea'nin harika dansını daha da ortaya çıkartıyor. Bea'nin Ollie'nin sırtında yuvarlanıp bacaklarının arasından geçip çıkmasıyla dansı bitiriyorlar. Sonra alkış başlıyor ve Bea, Ollie'nin kollarında, gözleri pırl pırl gülümsüyor.

Müzik tekrar başlıyor ve onlar diğer dansçılara katılıp se-

yircinin etrafında dolanarak, onları da dans etmeye davet ediyorlar. O anda Bill'i ve Kat'i görüyorum. Alçak bir duvarın üzerinde oturmuşlar ve güneş sarı saçlarında parlıyor. Kat, Bill'e bir şey söylüyor ve Bill'in ciddi suratının yumuşayıp gülümsediğini görüyorum. Sonra Kat kalkıp ortaya doğru ilerliyor ve tek başına biraz dans ediyor. Kat normalde göze batmayı sevmez ve yüzündeki ifadeden Bill'in ona katılmasını ne kadar istediğini görebiliyorum. Ve Bill o kadar iyi birisi ki gidiyor. Başını sallıyor, Kat'in ellerinden tutuyor ve gördüğüm en kötü caz dansını yapıyorlar. Ayakları her yerde, birbirlerinin ellerini devamlı kaçırıyorlar ve etraftaki diğer dans edenlere çarpıp duruyorlar. Gülmekten ölüyorlar. Yavaşça, geriye gidiyorum. Bili ve Kat'i omuzlarından dürtüp "Eğlenmeyi bırakın, ben geldim!" diyemem. Özellikle de Kat benden hâlâ nefret ederken.

Toby nerede? Kalabalığa göz gezdiriyorum ve sonra telefonuma bakıyorum. Mesaj yollamış: **B-King'deyiz B-tatlısı. Sana bir Whopper aldım xx t.**

Gelmiyor. Mesajdaki iki öpücük, hayal kırıklığımı şaşırtıcı bir biçimde yok ediveriyor. Arkadaşlarımın Toby ile düzgün bir şekilde tanışmalarını istemiştim ama görünüşe göre, kendi başlarına da keyifleri gayet yerinde.

Bili ve Kat'e son kez bir bakıyorum. Birkaç dakika-

da, dansı kavramaya başladılar ve artık o kadar gülünç görünmüyorlar. Aslında oldukça iyi görünüyorlar. Kat, Bili için *tatlışıklı* dediğinde, pek ciddiye almamıştım ama şimdi onları birlikte görünce artık pek de emin değilim. Kat dönerken, saçları karışıyor ve yanakları da kıpkırmızı ve Bili... Bili biraz farklı görünüyor.

Arkamı dönüp Burger King'e doğru yürüyorum. Bill'e mesaj atıyorum: **Kalabalıkta sizi göremedim çocuklar x Betty**

Toby ve Nat köşe bir masada oturuyorlar. Toby'nin benim Whopper'ımın üzerine ketçapla bir kalp çizdiğini görünce kalbim hopluyor. Ona bakıyorum ve ben bankta yanına otururken bana göz kırpmıyor.

"Nat'e beş papel borçlusun." diyor.

"Tabii ki..." Gözlerimi ondan ayırıp çantama uzanıyorum. Nat'e beş sterlin uzatıyorum ve o da alıp cebine atıyor. Birden, Toby'nin bacağının hafifçe benimkine değdiğini fark ediyorum. Etrafım bağırان çocuklarla çevrili ve havada yoğun bir kızarmış patates kokusu olmasına rağmen, beni ateş basıyor. Burger King'in bu kadar heyecan verici bir yer olacağı kimin aklına gelirdi ki?

Toby, "Yaptığım resmi beğendin mi?" diye soruyor. Başımı sallıyor ve bir patates alıyorum. Sırtarak, "Nat'in kızı o." diyor.

"Ooo!" Burgerimi çeviriyorum. "Şimdi anladım." diyorum. Toby bana göz kırıyor ve duble Whopper'ından koca bir ısırık alıyor.

Biraz daha mağaza dolaştıktan sonra deniz kenarına inip, marinaya gidiyoruz. Mavi gökyüzü bulutlarla kaplanmış ve hava sertleşmeye başlamış. Kapüşonlarımızı kafalarımıza çekip, rüzgârla mücadele ediyor ve dalgayla gelen sular yüzümüze çarptığında bağıyoruz. Nat, Toby'e "Şurası uygun mu?" diye sorana ve başıyla Victoria dönemine ait, boyaları dökülmüş bir sundurmaya işaret edene dek, belli bir yere gittiğimizin farkında değilim.

Soğuktan uzaklaşmak güzel ama içerisi de soğuk ve karanlık. Zemin broşür ve paket servis yiyecek kartonlarıyla dolu. Ayrıca, çiş kokuyor. Nat ve Toby arkaya gidiyor ama ben olduğum yerde kalıyorum. Temiz havanın yakınında kalmayı tercih ederim. Birden telefonum ötüyor. Bea'den mesaj geliyor: **Hey, seni kaçırdığımıza üzüldüm Çılgın Fare'ye binmeye gidiyoruz, oleyyy! Gelmek ister misin? Xx**

Bea, Çılgın Fare'ye bayılır. İskelenin en sonundaki lunapark treninin adı. Denizin öte yanına bakıyorum. İskele, dalgaları yansıtan ışıklarla bezenmiş durumda. En sonda, Çılgın Fare'nin dönen raylarını görebiliyorum. Sundurmanın

arkasında, Toby ve Nat'in oturduğu paslanmış banka doğru bakıyorum. Suntalarının üzeri içecek kartonları ve mendillerle dolu.

Size iyi eğlenceler... Sizi görür gibiyim. Xxx diye yazdım. Nat sırt çantasını açıp değişik teneke kutular çıkarıyor ve hepsini dikkatlice diziyor.

"Ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum. Toby bir kutuyu açıp biraz çalkaladıktan sonra, "Bu, Betty..." diyor. "Benim kötü huylarımdan bir başka bölüm." Sonra bankın üzerine hoplayıp kolunun bir hareketi ve teneke kutudan çıkan pıs sesiyle, sundurmanın ahşap duvarına dev gibi bir 'T' yazıyor. Omzumun üzerinden yürüyüş yoluna bir göz atıyorum ama neyse ki kimsecikler yok. Nat, Toby'nin yanında duruyor ve o da kendi grafitisine başlıyor. Çıkarabildiğim kadarıyla tüylü bir balığın dış çizgilerini çiziyor. Kuvvetli bir rüzgâr sundurmanın içine kadar giriyor ve kapüşonumla yüzümü iyice kapatıyorum.

Toby, "Bizim okulun dua odasını da böyle işaretledim ve yönetim çıldırdı. Anlaşılan on dokuzuncu yüzyıla ait bir paneller zarar vermişim."

"Yaptığınız şey kanuna aykırı değil mi?" diye soruyorum. Nat gülererek, "Kızma anne!" diyor.

Toby, T-köpekteki ö'yü hırlayan bir bulldog köpeğe çe-

virirken, "Grafiti kanuna aykırı ama bizim yaptığımız *sanat*, Banksy gibi." diyor.

Pek emin olamıyorum doğrusu. Yaptıkları şey aynı grafitiye benziyor. Yürüyüş yoluna doğru dönüyorum. Birisi onlara gözcülük etmeli ve ayrıca da bakmazsam, yapmıyorlarmış gibi davranabilirim. Yağmur bulutlarından dolayı saat olduğundan daha geçmiş gibi gözüküyor ve karanlıkta iskele ışıklarla parlıyor. Yeterince dikkatle baktığımda, Çılgın Fare'nin raylarına yavaşça tırmanan bir vagon görebiliyorum. Acaba hepsi şu an orada mıdır? Aşağı inmeye başlamadan önce, tepede biraz duraklıyor. Attıkları çığlıkları hayal edebiliyorum. Kat herhâlde Bill'le oturuyordur. Bill hızı çok sever ve Çılgın Köpeğin en korkutucu anları boyunca kükrer gibi ses çıkarır.

"Hey, B-tatlısı, nasıl buldun?"

Toby grafitisinin yanında duruyor. Dürüstçe mi? Biraz karman çorman ve kimi yerleri akacakmış gibi görünüyor. Ayrıca gölgelendirmesi bence yanlış olmuş. Yine de, onunki Nat'in yaptığından çok daha iyi.

"İyi olmuş." diyorum. Toby daha fazlasını duymak istediği için, "Büyük!" diye ekliyorum. Aslında çok büyük olduğunu kastediyorum çünkü sundurmanın arka duvarının tamamını kaplıyor ama Toby, bunu çok iyi olarak algılıyor. Banktan aşağı atlarken gülümsüyor. Tüylü balığına (aslında bir kurtmuş)

son rötuşları da yaptıktan sonra, Nat evine gidiyor. Toby ve ben gitmeden önce Toby telefonunu çıkarıp eserinin fotoğrafını çekiyor. Birden sundurmanın içi iyice sessiz oluyor, hatta denizin sesi bile duruyor. Birbirimize o kadar yakın duruyoruz ki omuzlarımız birbirine değiyor. Toby bir şey yapabilir veya söyleyebilir diye tüylerim ürperiyor ama içerisi hâlâ çiş kokuyor ve iskele öyle güzel görünüyor ki bir dakika daha burada durmak istemiyorum.

Yürüyüş yoluna çıkarak, "Haydi gidelim." diyorum. Anında deniz suyu yüzüme çarpıyor ve kuvvetli rüzgâr beni itiyor. Toby yanıma geliyor ve rüzgâr bizi her yönden ittirirken, biz de güle güle şehre doğru koşuyoruz.

*

Otobüs, Downs üzerinden bizim şehre dönerken Toby kucağıma buruşmuş bir Burger King poşeti koyuyor.

"Bu nedir?" diye soruyorum.

"Bir hediye." diyor. "Beğendiğini söylemiştin."

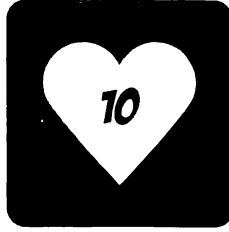
Açıyorum ve içinden zincirinin ucunda, ince ahşap bir diskten yapılmış kıvrımlı bir tilki olan bir kolye çıkıyor. Tilki, benim en sevdiğim hayvandır. Daha önce standın önünden geçerken adamın bu kolyelerden yaptığını görmüş ve Toby'e

göstermiştim.

Boynuma taktıktan sonra, tilkinin ince kıvrımlı kulakları ve burnunu inceliyorum. Bana bir kolye alması... Bu, Toby'nin benden hoşlandığı anlamına geliyor, değil mi? Sadece tek bir sorun var. Toby'nin bu kolyeyi aldığını görmedim. Bea'yi izlemeye gittiğimde koşarak geri gidip almış olabilir mi acaba? Bunu yapabilmesine yetecek zamanı vardı. Ayrıca, bir tomar paran varken neden bir şey çalasın ki?

Kolyeyi mantomun içine sokuyorum.

"Bayıldım." diyorum

Bizim sokağa geldiğimde, hava kararmak üzere ve bizim evi, ışıkları yanmış ve sıcacık görüyorum. Toby ile otobüs durağında vedalaştık çünkü Dexter'lara gidip, *Baş Belaları'nı* izlemesi gerekiyormuş. Sanırım *Baş Belası'nın* devam filmiymiş.

Eve girer girmez defterime yazabileyim diye, kelimesi kelimesine tüm konuşmayı hatırlıyorum.

Toby: *Görüşürüz.*

Ben: *Tilkim için teşekkür ederim.*

Toby: *Artık Brighton'a yaptığımız ilk yolculuğu asla unutmazsın.*

Ben hafifçe el sallıyorum. O, kaşlarını muhteşem bir şekilde oynatıyor. Brighton'a ilk yolculuğumuz!

Evden içeri girdiğimde resmen gülümsüyorum ama mut-

faktan gelen iki farklı ses duyunca mutluluğum yok olup gidiyor. Bir tanesi kesinlikle kadın sesi ve Poo'nunkine benziyor. Sessizce üst kata çıkmak üzereyken, babam kafasını uzatıyor.

Kapıyı komple açarak, "Gelmişsin!" diyor. Hâlâ odama kaçmayı düşünüyorum ama sonra babamın meşhur karamelli tatlısından yaptığını fark ediyorum ve dürüst olmak gerekirse, babamın karamelli tatlısından bir ısırık bile yiyebilmek için herkese katlanabilirim.

Hepsi bir tabağa dizilmiş, Poo'nun önünde duruyor. Kurabiyesi altın rengi, karameli damlıyor ve üzerleri incecik bir çikolata tabakasıyla kaplanmış. Âdeta babam beni mutfağa çekmek için tuzak kurmuş gibi.

Bir sandalyenin ucuna ilişip bir parça alıyorum. Takınabileceğim en kibar tavırla, en azından kaba olmamaya çabalarak, "Selam!" diyorum.

Poo, "Brighton'dan bir şey aldın mı?" diye soruyor. Mutlak sandalyelerimizden birine oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, bitki çayı içiyor. Ya kendi çayını kendi getirmiş ya da babam onun için bitki çayı almış. Tilkili kolyemi göstererek, "Bunu." diyorum. Eğilip kolyeyi eline alarak, "Çok güzel." diyor. Parmaklarını tilkinin yüz kıvrımları üzerinde gezdiriyor. Bugün tırnakları değişik tonlarda turuncuya boyanmış

ama onun dışındaki her şeyi sıkıcı görünüyor. Üzerinde kot pantolon, mavi bir bluz var ve geçen seferki gibi saçları kısa ve parlak.

Babama bakıyorum. Dar kotu ve üzerinde soluk yeşil renkli, Sakalları Severim yazılı tişörtüyle, son derece havalı görünüyor. Havalı bir babam olması hoşuma gidiyor. Poo, ona kesinlikle uygun değil. Kolyemi bırakarak, "Tilki en sevdiğim hayvandır." diyor.

"Sahi mi?" Böyle bir şey mümkünmüş gibi. Rue, kendini bana sevdirmek için her şeyi söyler. Babam önüme bir fincan çay koyarken, gözlerimi kısıyorum.

"Kesinlikle." diyor. "Hatta kolumda bir tilki dövmesi var."

Tam da saçma bir çizgi film karakterinin dövmesidir herhâlde diye düşünürken kolunu sıyrıyor ve dövmesini gösteriyor. Bu, kesinlikle bir tilki. Tamamı siyah mürekkeple yapılmış, sivri burnu eline geçiyor ve kuyruğu da dirseğine doğru kıvrılıyor. Poo'nun kolunda devasa bir tilki var.

Kendime engel olamadan, "Vay canına!" diyorum ki bu çok rahatsız edici bir durum çünkü babamın ne kadar memnun olduğunu görebiliyorum. Çabucak ekliyorum, "Ben baykuşları tercih ederim."

"Omzumda da baykuş var."

Ne?

İddiasına varım zebra-eşek melezi hayvanları seviyorum dersem, poposunda da onun bir dövmesini gösterirdi. Ben-
ce bu kadar kaynaşma yeter. Fincanımın üzerine bir karamelli
tatlı dilimi koyarak ayağa kalkıyorum. Mutfaktan dışarı çıkar-
ken babam bana teşekkür dolu bakışlarla bakıyor. Oysa, *sahi
mi, vay canına ve baykuşları tercih ederim* demekten başka
bir şey yapmış değilim.

Üst kata çıktığımda, defterime yazıyorum ve telefonumu
kontrol ediyorum. Bili mesaj göndermiş: Çılgın Fare + donut
= iyi

Hepsi donut yemiş. Nasıl olur da donut yemelerini kıska-
nırım? Sanki benim geçirebileceğim en güzel günü geçirmiş-
ler ve beni davet etmemişler oysa aslında davet etmişlerdi.

Kendimi, Toby ile otobüsteki hâlimizi düşünmeye
zorluyorum, virajları alırken omuzlarımızın birbirine çarpması-
nı, giysilerinin kokusunu, üzerine sinmiş spreyci boyacı kokusu-
nu, Toby'nin kendi kokusunu. Otobüs yolculuğu yarım saat
sürdü. Çılgın Fare tahminen birkaç dakika sürmüştür ama
donat yemeyi çok severim.

Tam da Toby'nin hissettirdiği güzel duygular kaybolmaya
başlamışken kapı çalıyor. Babam kapıyı açıyor ve sonra bo-
ğuk bir ses duyuyorum. Bili gelmiş! Kendimi yataktan aşağı

atıp, koridora gidiyorum.

Basamakları ikiye ikiye inerek "Selam!" diye bağıyorum. Bill'in babama Brighton'da beraber olmadığımızı söylememesi lazım! Bill içeri girerken babam, "Bu kızıdan hâlâ bıkmadın mı?" diyor. Önlerine bam diye atlayarak, "Demek ki bıkmamış." diyorum.

"Bill, seni ezik, peşimi bırak artık."

Bill önce anlamıyor ama sonra benim yalvaran gözlerimi görüyor. "Daha yeni vedalaştık." diye ekliyorum. Bill, "Evet, biliyorum..." diyor. "Ama donatını unutmuşsun, biz de getirelim diye düşündük." Elinde kâğıttan bir poşet var.

Biz mi?

Ve sonra Kat'in Bill'in arkasında beklediğini fark ediyorum. Poşetten çıkarıp bir ısınk alıyorum ve "Bayılırim." diyorum. Babam, "İki tane karamelli yetmedi mi?" diyor. Akan reçeli yalayarak, "Hayır." diyorum.

"Yukarı geliyor musunuz?" Onları derhal babamdan uzaklaştırmalıyım. Peşimden yukarı çıkarlarken, Poo'nun mutfak kapısında durduğunu fark ediyorum. Tırabzanın köşesinin üzerinden bana bakıp çayından bir yudum alarak, "Selam." diyor.

Anladı. Benim sersem babamın anlayamadığını, o anladı.

"Bill, Kat sizi..." Söylemeden önce bir an tereddüt edi-

yorum, "Rue." Sonra, onları odamın güvenli sınırlarına sokuyorum. Kapı kapanır kapanmaz, Bill Nintendo'mu kurmaya başlıyor. Çok eski hatta belki antika bile sayılabilir. İlk evlilik yıldönümü hediyesi olarak, annem babama almış. Bu kez, üç kişilik olarak kuruyor.

Kapının orada oyalanan Kat'e, "Hey!" diyorum. "Sonbahar Kutlaması için gerçekten üzgünüm..."

Parmağını dudaklarına götürüp, "Şşşş!" diyor. Sonra gülümsüyor. "Bill bana ne kadar üzgün olduğunu ve minik kekler yapmayı planladığını anlattı."

Ciddi bir biçimde başımı sallıyorum... Aslında kekleri tamamen unutmuştum. "Sonuçta, gösteride sahneye tek başıma çıkıp tam bir salak gibi görüneceğim ama senin Toby ile bir şeyler yaşayabilmen için, bu fedakârlığı yapmaya değer."

Zıplayıp yatakta yanıma oturuyor. Bill kablolar ve fişlerle uğraşırken, hâlâ sırtı bize dönük durumda. "Toby'den ne kadar hoşlandığını biliyorum ve haklıydın. Ben olsam, ben de öpüşüp koklaşma için bir arkadaşımı ortada bırakırdım.

Bill bize doğru dönerek, "Oynayalım mı artık?" diyor.

"Elbette." diyorum. "Bu oyunu oynarken..." diye Kat'e açıklıyorum. "James Bond'un silahı kalaşnikof değil, herkese şaplak atan kocaman bir el."

"Sanki Bond kızları kavga ediyor gibi mi?"

"Aynen... Ama patlamalar da var."

Kat ortamında olmak üzere, üçümüz yere oturuyor ve kısa zamanda çok güzel bir cumartesi akşamı yaşamaya başlıyoruz.

Oyunda on yedinci kez ölürken Kat, "Pekâlâ." diyor.

"Sen ve T- köpeği bugün iyi anlaştınız mı bari?"

"Eğlenceliydi." diyorum. Sonra daha fazlasını duymak istediği bariz olduğu için, "Bir çift tenis ayakkabısı satın aldı." diye ekliyorum.

"Çok romantik."

"Bir de bunu verdi." Ona kolyemi gösteriyorum.

"Gerçekten mi?" Şimdi ilgisini çektim. İnceleyebilmek için, elindeki kumandayı bırakıyor. "Yani, onun tilkisi olduğunu söylemeye çalışıyor Betty. AMAN TANRIM!"

Gözleri heyecanla parlıyor, "Sana takı aldı. Bu, senin onun *kız arkadaşı* olduğunu gösterir!"

İç çekiyorum. Kat haklı mı acaba? Sonra yine iç çekiyorum. Dikkatim dağılınca Bill'in karakteri bana saldırıp kafama arkadan vuruyor.

"Bili, beni öldürdün!"

"Pardon!" diyor.

"Kafamı patlattın!"

Ayağa kalkıyor. "Sanırım artık gitme vakti."

Kat, "Gitme." diyor. "Kızsal şeylerden konuşmayacağımıza söz veriyoruz."

Ama Bill, kararlı bir biçimde kapüşonunu başına geçiriyor. Kat'e, "Seni eve bırakmamı ister misin?" diye soruyor. Kat, "Olur." diyor. Sonra bana dönüp, gözleri heyecandan ıslı ıslı, *Aman Tanrım* diye fısıldıyor. Görünüşe göre, gecenin geri kalanında sadece ben ve defterim baş başayız. Gitmelerinden önce, Bill'den yeni bir dize söylemesini istiyorum.

"Bili beni aşk konusunda eğitiyor." diye Kat'e açıklıyorum. Defterimde temiz bir sayfa bulup en iyi yazan kalemimi çıkarıyorum. "Göründüğünden daha akıllıdır."

Kapıda bir an duraklayıp bana bakıyor. "Bu, Yeats'in bir şiirinden..."

"Lütfen kodla." diye araya giriyorum.

"Y.E.A.T.S."

"Tamam, yazdım." diyorum. "Devam et."

"İşte birçok hayranı olan bir kadınla konuşuyor..."

Kat, "Seksi bir kadın mı?" diye soruyor.

"Sanırım öyleymiş."

"Beyonce gibi mi?"

"Sanırım ondan biraz daha az. Her neyse, kadına diyor ki gün gelip yaşlandığında ve geçmişi düşündüğünde, tek bir şeyi mutlaka hatırlamalı..."

Kat iyice havaya girerek, "Ne?" diyor.

"Birçok erkek onun güzelliğine âşıkken..." Duraksayıp bana bakıyor ve ben de yazmaya hazırlanıyorum. *"Sadece bir erkek senin seyyah ruhuna âşıktı."*

Deftere yazıyorum. Kat, "Anlamadım." diyor. "Ben anladım." diyorum. "Bu işte gitgide daha iyi oluyorum. Diyor ki onun sadece güzelliğini değil, ruhunu sevmiş."

"Peki ama seyyah ruh da ne demek?"

Bili, "Seyyah, yüreğinin peşinden gidendir. Mesela..." İlham almak için etrafa bakınıyor ve sonra benim Kâşif Dora oyuncağımı görüp "Kâşif gibi." diyor. Kat, "Yani bu kadın, Beyonce ile Dora arasında bir yerlerde." diyor. Bili gülümseyerek, "Hah, anladın." diyor. Aşağı iniyorlar ve az sonra babam ve Rue'ya hoşçakal demelerini duyuyorum.

Gittiklerinde odam sessizleşiyor ve kendimi yalnız hissediyorum, özellikle de Bili ve Kat'i beraber eve doğru yürürken düşündüğümde. Plaklarımı karıştırmaya başlıyorum. Çoğu babamın ama aralarında birkaç tane de dedemin bana verdikleri vardır. Ne aradığımı biliyorum. Parlak sarı bir albümü çekip çıkarıyorum. Bay Mutlu'nun rengi olduğu için, çocukluğumda bu albüme bayılırdım. Ön kapakta kısa saçlı, zenci bir kadın var ve şimdiye dek gördüğüm puantiyesi en çok yakaya sahip bir bluz giyiyor. Nergis tarlasına uzan-

miş. Adını aldığım ve annemin kahramanı olan kadın: Betty Swann.

Aynı babamın öğrettiği gibi yapmaya dikkat ederek bir damla yağı özel bezine damlatıp plağı temizliyorum. Bu plak çok eski. Nazikçe iğneyi indiriyorum ve ufak bir cızırtıdan sonra, tok sesi odamı dolduruyor.

Bu şarkıları dinlemeyeli yıllar oluyor. Kolyemi boynumdan çıkarıyorum ve kıvrık tüylü tilkinin resmini defterime çiziyorum. Tilkiye bir konuşma balonu yapıyorum ki Bill'in seyyahlı dizesini söylesin. Bu kolye, Toby'nin kız arkadaşı olduğum anlamına mı geliyor? Belki de... Çılgın Fare'yi düşünüyorum ve tepe noktasına tırmanırkenki hislerimi büyük inişten hemen önceki heyecan verici ve ürkütücü hissi hatırlıyorum. Kat ve Bill'in karanlık sokaklarda beraber yürümelerini veya babam ve Poo'nun aşağıda birlikte olduklarını düşünürsem, içimdeki bu ürkütücü his çoğalıyor.

Betty'nin sesini açıp Toby'i düşünüyorum. Soluk mavi gözleriyle bana nasıl baktığını ve sanki komik bir şey düşünmüş gibi, dudaklarında hep bir gülümseme olmasını düşünüyorum.

Defterime, *Pazartesi için görev, Toby'nin kız arkadaşı olup olmadığını anla*, diye yazıyorum.

Bir sonraki hafta, Toby'nin söylediği ve yaptığı her şeyi gözlemliyorum. Birlikte bol bol takılıyoruz ama Frank ve Dexter da çoğu zaman yanımızda ve prova yapmıyorsak FIFA 2014 oynuyoruz. Futbol oyunlarında çok berbat olduğu için, Toby beni hep Dexter'la oynatıyor. Perşembe gününe geldiğimizde Kat ile koridorda, Sonbahar Kutlaması ile ilgili bir toplantının başlamasını beklerken, hâlâ Toby'nin kız arkadaşı olup olmadığını bilmiyorum.

Bay Simms konuşmaya başladığında, Toby yanımdaki sandalyeye çöküyor. Sonra –ve ben bunun oluşunu izliyorum– eli dizimin üzerine iniyor. *Ve elini çekmiyor.* Toby herkesin içinde *dizimi* tutuyor.

Kıkırdağım zevkten karıncalanıyor ve Bay Simms prova programının üzerinden geçerken, ben de kıpırdamadan otur-

maya çabalıyorum. Bay Simms, "Unutmayın, konser için bir hafta zamanınız kaldı... Gelecek Perşembe..." diyor.

Çok ilginç, hocam ama şu anda Toby sol dizimden başlayıp yukarı çıkararak bedenimi eritmekle meşgul ve bu da oldukça dikkat dağıtıcı bir durum. Tabii ki sadece erkek arkadaşlar veya sapık adamlar ellerini kızların dizine koyarlar. Bu durumda, Toby benim erkek arkadaşım olsa gerek. Sanırım bir erkek arkadaşım var.

Bir şey olmamış gibi davranacağım aslında ama diğer tarafımda oturan Kat, bir şey olmamış gibi davranamıyor ve Toby elini dizime koyduğu andan itibaren, beni kaburgalarımın dürtüp duruyor ve artık canımı acıtmaya başlıyor. Israrla ona bakmayıp, karşıya bakmaya devam ediyorum. Toby dizimi tutuyor ve Kat de kaburgalarımı dürtüyor. Sonra Toby bana doğru eğiliyor ve "İyi misin karıcığım?" diyor.

"Aaa... Harika." diyorum.

Kat artık dayanamayıp, sessiz bir gülüşle titremeye başlıyor. Bay Simms, "Kat Knightley, sakın ol." diyor.

"Evet." diyorum. "Kat, sakın ol!"

Bir dakika sonra telefonumun titrediğini duyuyorum.

Kat'ten mesaj geliyor: **Karıcığım aman tanrım bu, KIZ ARKADAŞ demek Eastenders dizisinde duymuştum :D**

Toplantının geri kalan bölümünde Kat devamlı titrediği

için, ben bir heykel gibi durup Kat'ın titremelerinin benim vücudumdan Toby'nin eline kadar ulaşmasına engel olmaya çalışıyorum ki Toby onun yüzünden titrediğimi düşünmesin.

Herkes çıkmaya başladığında, Kat eğilip Toby'e "İyi misin, Toby?" diyor.

"İyiden öteyim." diyor. "Annem ve üvey babam bu hafta sonu şehir dışında olacak ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz..."

Kat, "Parti mi?" diyor. Toby, "Partiiii!" diyor. "Bu Cumartesi, bizim evde dev bir parti olacak. Gelecek misin B-tatlısı?"

"Evet." diyorum. "Partilere bayılırım." Kalbim güm güm atıyor. Bir parti... Bunun anlamı öpüşmek olmalı. Tüm o elmalarla pratik yaptığımı çok memnunum.

"Ya sen, Kat?" diye soruyor.

"Maalesef işim var." diyor. "Kaçıracaksın." diyor. "Çılgın bir şey olacak, sabaha kadar. Unutma Betty, okul çıkışı pro-vamız var. Sadece ikimiz olacağız. Frank ve Dexter'a vokallerimizi çalışacağımızı söyledim." Sonra ayağa kalkıyor, geri-
niyor ve Kat de düz karnını görmüş oluyor ve salondan dışarı çıkıyor. Kapıda durup gülümsüyor.

Kat'e, "Keşke gelebilseydin." diyorum. "Moral desteğe ihtiyacım olacak. O akşam ilk öpücüğümü alacağıma dair güçlü sezgilerim var." Bunu söylerken gülümsemeye çalışıyorum

ama aslında fikir biraz korkutucu.

Kat, "Sen ilk öpücüğünü alırken, benim senin yanında oturmam biraz tuhaf olabilir." diyor. "Haydi, kantine gidelim. Ben acıktım."

Kat'in peşine takılıyorum ve salondan çıkıyoruz. Dizim hâlâ biraz uyuşuk.

"Cumartesi ne işin var?" Kapıda duraklıyor. "Bill'le sörf yapmaya gidiyorum."

Şaşkın bir hâlde "Ne?" diyorum. "Sen ve sörf yapmak mı? Kat, sen ıslanmaktan nefret edersin. Yağmur suyu geldiğinde bile çığlık atarsın ve egzersiz yapmayı da sevmezsin. Rüzgâr sörfünün, bol bol ıslanma ve egzersiz kapsadığından eminim."

"Bozulmuyorsun, değil mi Betty?" diyor. "Bill'in en iyi arkadaşın olduğunu biliyorum ama cumartesi günü acemiler için bir kurs vereceğini söyleyince, ben de şakayla karışık katılmak istediğimi söyledim. O da kabul edince, neden olmasın dedim."

"Tabii ki bozulmuyorum." diyorum. Koridorun sonuna, kantine doğru yürüyoruz. Dürüst olmak gerekirse, bir parçam bozuluyor. Sanırım, babamı paylaşma fikrinden hoşlanmadığım gibi, Bill'i paylaşma fikrinden de hoşlanmıyorum. Ancak, özellikle de Kat'e karşı şu an bencil olmamaya ça-

lışıyorum. "Eğlenirsiniz." diyorum. "Beni de hep öğrenmeye zorlar . Peki, gerçekten de sörf yapmayı öğrenmek mi istiyorsun yoksa Bill'i sörf kıyafeti içinde görmek mi istiyorsun?"

"Hımm..." diyor. "Sanırım ilk seçenekten biraz, ikinciden ise daha çok diyebilirim." Kendi kendine gülümsüyor ve sanırım biraz yanakları kızarıyor. Kat'ın erkekler hakkında konuştuğunu çok gördüm ama *utandığını* ilk defa görüyorum.

"Neden akşam Toby'nin partisine gelemiyorsun? Bill'i de getirebilirsin."

"Akşam barbekü varmış ve beni de arabayla eve Bili bırakacak. Dönüşümüz geç olur."

Telefonumu çıkararak, "Vay canına! Rüzgâr sörfü, barbekü... Bunların hepsi kulağa sanki çıkıyormuşsunuz gibi geliyor." diyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Bill'i arayıp, onu mahvedeceğim."

Kat, "Hayır, yapmayacaksın!" deyip, kendi telefonunu çıkarıyor.

"Sen ne yapıyorsun?"

"Herkes açık profiline bir mesaj yazıyorum. Uzaklaşırken, *"Toby ile muhteşem öpüşmende bol şans Betty..."* diyor, *'Düşünsene, iki gün sonra artık öpüşme konusunda acemi olma...'*"

Ama yazabildikleri bundan ibaret çünkü o anda telefonunu kapıyor ve koridordan aşağı koşuyorum. Beni yakalayabildiğinde, çoktan telefonu oradan geçen bir çocuğun çantasına atmış durumdayım.

Öğle tatilinin geri kalan kısmında, Kat beni okul bahçesinde yürütüp, telefonunu çaldırıyor, ta ki yedinci sınıflardan bir çocuğun çantasında telefonunun melodisini duyana kadar. Fermuarı açıp, telefonunu alırken Kat, "Kusura bakma." diyor. "Çok aptal bir kız, bunu buraya koydu."

O gün okul sonrası Toby'nin garajına gitmeden önce, derin bir nefes alıyorum. Sadece ikimizin olacağını bilmek, beni geriyor. Prova yaptığımız günlerde, genellikle okuldan evine birlikte yürürüz. Bugün, her zaman beklediği yerde yoktu, bu yüzden kendim geldim. Kanepeye uzanmış, gitarını tıngırdatıyor. Yattığı yerden bana bakarak, "Hey!" diyor. "Sanırım elimizi çabuk tutmamız gerekecek." Telefonuna bir göz atıyor ve sonra kanepeye bırakıyor. "Sen orada dur ve ben de buradan çalayım."

Çantamı kapının oraya bırakıyorum ama montumu çıkartmıyorum çünkü içerisi epey soğuk. Gidip, odanın ortasında duruyorum. Kapa Çeneni'yi o kadar çok söyledim ki artık uykumda bile söyleyebilirim. Toby giriş bölümünü çalıp bana

başıyla işaret veriyor. Sevdiğini bildiğim sıkılmış ses tonuyla şarkıya başlıyorum ama daha üç dize söylemişken, beni durduruyor ve yeniden başlatıyor. Geriye yaslanıp gerinerek, "Biraz daha moda girebilir misin?" diyor. "Mesela hareket et-sen veya başka bir şey yapsan."

Ellerimi vücudumda gezdirip kıvırtarak, "Böyle bir şey mi?" diyorum. Gülmeye başlıyorum. "Ya da böyle bir şey mi?" Bea'nın kız kardeşinin yaptığı bir dansı yapıyorum. Robot dansı gibi bir şey.

Toby parmaklarıyla gitarına vuruyor. "Hayır, pek değil."

Omuz silkiyorum. "Ne demek istiyorsun peki?"

"Gerçekten havaya girmişsin gibi."

Bir an için duraksıyorum ve kızarmaya başlıyorum. Nedenini bilmiyorum ama Toby orada durmuş beni izliyorken kendimi aptal gibi hissediyorum. Sorun şu ki şarkının havasına hiç giremedim ama burada, onunla baş başa olmaya varım. Sanırım rol yapmam gerekecek. Tahminen annem de müzik grubuyla çıktığı konserlerde zaman zaman bunu yapmıştır. "Pekâlâ, ama senin izlemeni istemiyorum." Toby gözlerini deviriyor. "Buraya, yanıma gel." diyorum.

Bir of çekerek, kanepeden atlayıp yanıma geliyor. "Böyle iyi mi?"

"Evet."

Çalmaya başlıyor ve ben de yüzümü garaj kapısına dönerek, karşımda bir salon dolusu öğrenci ve ebeveyn olduğunu hayal ediyorum. Tabii ki en önde, kaşlarını çatmış bir şekilde Bayan P de izliyor olacak. Kafamı aşağı indirip saçlarımın arasından 'Kapa çeneni, kapa çeneni,' diye söylemeye başlıyorum. Sonra hayali bir mikrofonu iki elimle kavrayıp şarkının geri kalanını bu şekilde söylüyorum. Şarkı bitiyor ve bir anlık sessizlik oluyor. Dönüp Toby'e bakıyorum. Bana gülümseyerek bakıyor ve "İyi." diyor. "Harikaydın B-tatlısı."

"Öyle mi?"

Birdenbire garaj sessizleşiyor ve yine Çılgın Fare'deki büyük düşüşten öncekine benzer bir şey olacakmış gibi hissediyorum. Toby'nin gitarın yanından sarkan kollarına bakıyorum. Bana yaklaşmasını istiyor muyum? Beni kendine çekmesini? Yerdeki bir kablonun üzerinden atlayıp bana doğru yaklaşıyor. Panik oluyorum. Telaşla, "Gitmem gerek." diyorum. Omuz silkiyor. "Cumartesi günkü partimi unutma."

Çantamı alıp kapıya doğru giderken, "Unutmam." diyorum. Tembelce bir akor çalıyor, "Geceyi burada geçirmelisin bence."

"Efendim?"

"Cumartesi akşamı. Herkes burada kalacak." Eliyle tellere vuruyor ve gitarın sesi susuyor. Endişeli görünüyor olmalıym

çünkü "Annem evde olmaya karar verdi. Sonuçta sadece gece yatısı olacak yani." diye ekliyor.

Sanki bir erkeğin evinde yatıya kalmak çok normal bir şeymiş gibi, "Aaa, pekâlâ." diyorum. "Annen burada olacaksa, babamın içi rahat olur."

Babamın içi *asla* rahat olmaz ve ona hiçbir şekilde söyleyemem. Toby'e el sallıyorum ve garajdan dışarı çıkıyorum.

Cumartesi Toby'lerde kalacaksam söylemem gereken bir sürü yalanı düşünerek yarı yürüyor yarı koşuyorum. Beklediğim öpücüğün partide gerçekleşeceğini düşünüyorum ama herkesten önce partiden ayrılırsam, olmayabilir. Bir anda, annemin mektuplarından birini daha okumam gerektiğini fark ediyorum. Şansıma, babam evde değil. Odama çıkıyor, Bettye Swan plağı koyuyor ve Puma kutusunu dışarı çıkarıyorum.

Elimde, *İlk kez öpüştüğüm zaman* var. Bu mektubu açarsam, elimde açılmamış tek bir mektup kalıyor. Odamdan dışarı fırlıyorum ve sesleniyorum,

"Bay Smokey... Sana ihtiyacım var!" Onu, babamın bir pantolonu üzerinde uyurken buluyorum. Onu almak isterken, tırnaklarını pantolona geçirdiği için, pantolonla beraber alıyorum.

"Kucağımda otur ve kıpraşma." diyorum. "Annemin ve senin yardımınıza ihtiyacım var." Mektubu açıyorum, çenemi

Bay Smokey'nin kafasına dayıyorum ve okumaya başlıyorum.

Sevgili Erik-surat,

Öpüşmek... İtiraf etmeliyim ki ben bu iş için biraz geç kaldım. Annem daima kuaföre, veli toplantısında karşılaştığı diğer annelere öğretmenlerime geç geliştiğimi söylerdi. Muhtemelen haklıydı. Kadın olmayla ilgili her konuda yavaş gelişıyordum, sutyen, regl ve öpüşmek konularında. On beş yaşıma geldiğimde, annemi Marks & Spencer'a sürükleyip, sutyen aldırıştım. Satış elemanı göğüs çevremi ölçerken, aynadan annemin kafasını sallayıp kıza, "Sadece tomurcuk kadarlar" diye fısıldadığını görmüşüm. Satış elemanı, nere-devse 28 AA olduğumu söyleyince, annemin yüzünde 'Ben dememiş miydim' ifadesi belirmiş ama satıcı sutyeni bana verince, neşelenmişti.

İlkini paketten çıkardığımda, "Ne kadar küçükler.. Tıpkı ilk ayakkabıların gibi. Belki ikisini birlikte çerçevelettirim!" diye bağırıştı. Sinir olmuş suratımı görünce de "Lorna, güzel kutu şeklinde, zevkli, zarif bir çerçeve yaptırırız. Holde güzel durur." diye eklemişti.

Gelelim regl meselesine. Tamponcu kadın hâlâ okullara geliyor mu? Umarım geliyordur çünkü babanın seni karşısına

oturtup tamponun nasıl kullanılacağını anlattığını hayal etmek istemiyorum. On bir yaşındayken, sınıftaki tüm kızlar özel bir toplantıya çağırılmıştı. Kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş bir hanım, karşımızda durmuş ve bize projektörden yumurtalık resimleri göstermişti.

Neşeli bir şekilde, "Muhtemelen on beş yaşınızdan önce regl olacaksınız." diye bildirdi. Bir çay fincanını tutup, regl döneminde bunun sadece yarısı kadar kan kaybedeceğimizi söylemesi dışında, konuşmasının geri kalanını pek hatırlamıyorum. Sanırım bunu içimiz rahat etsin diye söylemişti. Bir de ilk defa tampon kullanmak istediğimizde rahatlamak için, banyoya giderken yanımıza evcil hayvanımızı almamızı söylemişti. Son söylediğini yaptığımı sanmıyorum.

Her neyse, ben ve Bayan Miggins -hamster- o büyük günü bekledik durduk. On beşinci doğum gününe bir hafta kala çamaşırimda minicik bir damla kahverengilik gördüm. EVET! Aceleyle tuvaletten çıkıp, hamsterımı aldım. Deden, Bayan Miggins için karmaşık bir yaşam alanı kurmuştu: Bir tünelleleştirilmiş iki katlı bir kafes. Evini tuvalete taşıdım ve kafeslerin yanına sıkıştım.

Bayan Miggins üst kattaki kafesine gelip iki patisiyle asılarak bir yandan sallanıp bir yandan da siyah, boncuk gibi gözleriyle beni izlemeye başladı. Bakışlarından utanıyordum,

bu yüzden dikkati dağılsın diye bir parça tuvalet kâğıdı verdim. Yırtıp, yanaklarına doldurmaya başladı. Yerde, onun yanına sıkışıp oturdum ve bir süre onu izledim. Sonra annemin Bir Mola Ver adlı dergisini elime aldım. Biraz rahatlamaya başlamıştım... Belki de tamponcu kadın haklıydı.

Bir saat kadar sonra, tuvaletten çıktığımızda tampon konusunda başarılı olamamıştım ama Bayan Miggins, dev bir yuva yapmış ve ben de midесinden bir kütle alınan bir kadın hakkındaki yazıyı okumuştum. Kütle aynı İtalya şeklindeydi.

Gelelim asıl konuya. Öpüşmek. On altı buçuk yaşındayken, altıncı sınıflar için bir Noel partisi verildi. Dönemimdeki tüm kızların o ana kadar öpüştüğünden emindim ve kendimi ümitsiz hissediyordum. Ne olursa olsun, o partide mutlaka birisiyle öpüşmeye karar verdim. Ne yazık ki partiye gelenler arasında, öpüşmek istediğim bir kişi bile yoktu. Bu, beni vazgeçirmedi. En iyi arkadaşım Julia, bacaklarım pürüzsüz olursa beni öpmek isteyenlerin artacağını düşünüyordu. Annesinin tüy dökücü kreminden bir tüp aldı ve bana onunla tüm istenmeyen tüylerimden kurtulabileceğimi söyledi. Küvetin kenarına oturduk ve kremi bacaklarımıza sürdük. Krem kaygandı ve o kadar çok kullandık ki bir ara küvetin içine bile kaydım. Julia bana dalga geçmeyi bırakmamı söyledi ve o karışıklıkta (aynı anda Guns&Roses dinleyerek yüzümüze ça-

mur maskesi sürmeye çalışıyorduk) kafamdaki az miktardaki kremi göremedik.

Sonuçta 50 kuruş büyüklüğünde bir bölgedeki saçlarım da döküldü ve Julia hemen saçımın modelini çok demode bir yan topuza dönüştürdü. Aynaya baktım. Genel görüntü çok da iç açıcı değildi. Bir parça beyaz kafa derim saçlarımın arasından hâlâ pırl pırl parlıyordu ama Julia kulübün karanlığında kimsenin fark etmeyeceğine yemin etti. Ben gitmek istemedim ama Julia onu tek başına bırakırsam beni öldüreceğini söyledi. Biz de en havalı giysilerimizi giymiş (kolsuz tişörtler, siyah taytlar, çiçekli elbiseler) ve parfüme bulanmış olarak, şehrin diğer tarafındaki kulübe gittik.

Kulübe girme kuyruğunda beklerken, tarih sınıfımdan bir çocukla konuşmaya başladım. Ondan hoşlanmıyordum ama idare eder diye düşünüyordum. Bana cumartesileri çalıştığı yerden bahsederken, birden durup kafama bakmaya başladı. Saçımı işaret ederek, "O nedir?" diye sordu.

"Ne?" Açılmış saç derime parmağımla dokunarak, "Aaa, orası... Benim kafa derisi noktam. Tüm kızlar yapıyor. Bir nevi kan kardeşliği gibi bir şey" deyip, saç tutamını oraya geri kapattım. Kaşlarını çatıp, sıradaki diğer kızlara göz gezdirdi. "Çoğunda var." dedim.

İçeri girdiğimizde Julia'ya, ertesi gün ilk iş saç derisi nok-

tası yapmasını yoksa derhal eve döneceğimi söyledim. Kabul etti ama dürüst olmak gerekirse, her şeyi kabul ederdi çünkü o ana dek, iki şişe karadut kokteyli içmişti ve süper heyecanlıydı. Kıkırdarak beni bir locaya çekti ve az sonra tarihçi çocukla yan yana oturuyordum. Gülümseyip bağırarak biraz sohbet ettikten sonra, bana doğru yaklaşılmaya başladı, ta ki ona bakmaktan şaşı olana kadar Sonra baktım ki dudaklarımız birbirine değiyor ve gerçekten de öpüşüyorduk! Dudaklarım hafif aralı bir biçimde orada oturuyordum ve dilini ağzımın içine sokup çıkarmaya başlayana dek, tolere edilebilir bir durumdu. Nefesi kraker kokuyordu.

Nefes almaya ihtiyaç duyarak, "Affedersin ama sanırım çıkaracağım." dedim ve sonra deden beni almaya gelene dek tuvalette saklandım.

Adamakıllı düşünseydim, böyle korkunç bir ilk öpüşme deneyimim olmaz ve pazartesi sabahı hatta sonraki iki sene boyunca tarih derslerinde yanımda oturacak olan bir çocukla öpüşmezdim.

Şimdi, sana BÜYÜK bir sır vereceğim. Birkaç ay sonra, Carlo'nun doğum günüydü. Her yönüyle harika bir insan olduğu için, sahilde kamp ateşi etrafında bir parti veriyordu. Soğuk bir akşamdı ve bu sebeple bazıları, Eleanor da dâhil, erken kaçmıştı. Akşamın sonunda ateşin etrafında oturan sa-

dece bir avuç kişi kalmıştı.

Carlo ve ben taş sektirmece oynamak için suyun kenarına gitmiştik. Ay, iyice alalmıştı ve dolunaydı. Suyun üzerinde gümüşten bir yol çizmişti. Gökyüzü, binlerce yıldızla kaplıydı. Demek istediğim Betty, ortam çok romantikti. Carlo ve ben birbirimize baktık. Ellerini iki yanağıma koydu ve ben de kollarımı beline doladım. Tüm bedenimiz birbirine değiyordu ve kalbinin nasıl hızlı attığını duyabiliyordum. Beni öptü, ben de onu ve hiç bitmesin istedim. Denizde dalgalar gidip geliyordu ve ben pşmemizden dolayı eriyip bitmiştim. Büyük bir mutluluk içerisinde olmama rağmen, Carlo'nun nefesinin karamelli şeker koktuğunu fark edebilmiştim. Bu, benim ilk gerçek pşmemdi. Tarihi ocuk sayılmazdı çünkü o beni pmşt, ben onu değil.

Sana ne mesaj vermek istediğimden emin değilim Erik-surat. Sanırım önemli noktaları özetlemem iyi olur:

- Anneannenle sutyen alışverişine gitme.
- Canlı bir hayvanla aynı odadayken asla tampon kullanmaya kalkma.
- Hoşlandığın biriyle öpüşmek kahkaha atmak kadar doğaldır Hoşlanmadığın biriyle öpüşmek ise tanımadığın birinin ağzına dilini sokmak (ve onun da senin ağzına dilini sokmasına izin vermek!) kadar anormal bir durumdur Aslında bebek

hâlin şu anda çenemi emmekle meşgul, bu sebeple yazmayı bitirmek zorundayım. Önümüzdeki birkaç yıl içinde öpüşme tekniğın ilerlemezse, biraz daha yükseğı hedefle ve sakın emme.

Seni her zaman seven,

Anne-surat xx

Bu, annemin bana yazdığı en uzun mektup. Sayfaları düzeltip defterimin arasına koyuyorum. Annem ölmemiş, aşağıda bana akşam yemeğı hazırlıyor olsaydı, acaba bana bunları anlatır mıydı?

Odamda annemin resmi olmadığı için, hole çıkıp en sevdiğim fotoğrafını alıyorum. Mavi gökyüzünün altında duruyor ve rüzgâr arkadan esip, saçlarını uçuruyor. Çizgili, polo yaka bir tişört giymiş, başını yana çevirmiş, o meşhur gülümsemesiyle tebessüm ediyor.

Eskiden bu fotoğrafta bana baktığını hayal ederdim ama çok genç görünüyor. Fotoğrafı başucumdaki komodinin üstüne, tilkili kolyemin yanına koyuyorum ve tabii ki hemen Toby aklıma geliyor. Annemin fotoğrafını azıcık çevirince ki böylelikle izlenmiyor oluyorum, yastığın üzerine yüz üstü yatıp, öpüşme pratiğı yapıyorum. Emmemek için cidden gayret sarf ediyorum. Bir süre sonra, nefes alamadığımı fark edip, kalkıyorum.

Toby'nin partisinde asla kraker yemeyeceğim.

Cumartesi sabahı kahvaltı için aşağı indiğimde, Poo'nun büyük bir pankek tepesi ardında oturduğunu görüyorum. Bu hafta, buraya epeyce uğradı ve sonunda kahvaltımıza da sizmanın yolunu buldu. Masanın diğer ucunda oturup telefonumu çıkartıyorum.

Babam, "Onu kaldır." diyor.

"Bir dakika." diyorum. "Bir mesaj gelmiş."

Toby'nin adını görünce, heyecana kapılıyorum. Mesajı açıyorum: **Bu akşam için sabırsızlanıyorum... x**

Bir de fotoğraf eklemiş ama benim antika telefonum her zamanki gibi, beni yarı yolda bırakıyor ve henüz göremiyorum. Tahminen bir haftaya gelir.

"Betty!"

"Bir dakika."

Ben de... B, diye cevaplıyorum. Telefonu masaya bira-

kıyorum ve Poo'nun ayaklarına bakıyorum. Güzel. Ayakkabı giydiğine göre, yeni gelmiş olmalı. Şimdilik bana Poo'nun gece burada kalmasıyla ilgili bir şey söylemediler ama sanırım buna hazırlık yapıyorlar. Aslında onların iğrenç orta yaş şehveti işime yarayabilir...

Pankeklerimi bana uzatırken, "Baba..." diyorum. "Bu akşam Kat'de kalabilir miyim?"

"Tabii." diyor ve sonra onu Poo'ya bir bakış atarken yakalıyorum. Kendimi Poo'ya gülümsemeye zorluyorum. O ise, bilmiş, sakın bakışıyla zaten bana bakıyor bile.

"Pankekleri beğendin mi?" diye tatlı bir şekilde soruyorum. Bir ısırık alıp gülümserken, "Bayıldım." diyor.

*

Bea'ye yanıma aldığım şeylerin her birini tek tek göstererek "Pijamam, diş fırçam, saç fırçam, deodorant ve mısır gevreği." Plastik kabı bir sallıyorum ve müsliler sağa sola gidiyor.

"Neden müsli götürüyorsun?" diye soruyor. Kendini 1950'lerin Hollywood caz kulübü yıldızlarına dönüştürebilmek için, dikişli bir külotlu çorabı giymekle meşgul.

"Kahvaltı için." diyorum. "Toby'de sadece rendelenmiş

buğday olma olasılığına karşın." Tüm eşyayı ördekli sırt çantama geri koymaya başlıyorum.

"Demek gerçekten de geceyi orada geçireceksin?"

"Evet, sorun yok. Annesi de orada olacak."

Bea mor bir elbise giyip makyajını yapmaya başlıyor. Yanına sıkışıyorum ki onun malzemelerinden kullanabileyim. Buraya geldim çünkü hem yolumun üzeri, hem de şık giyinip makyajlı bir şekilde evden çıksam, babam Kat'de kalmayacağımdan şüphelenebilirdi. Bea'de kalıyorum demenin çok riskli olduğuna karar vermiştim çünkü Bea yalan söylemeyi hiç beceremez.

Aynaya bakarak, "Unutma " diyor. "İstersen kararını değiştirebilirsin."

"Değiştirmeyeceğim. Eğlenceli olacak." diyorum. Ayağa kalkıp dönüyorum. "Öpüşme giysimi beğendin mi?" Üzerimde sarı bir badi ve kafatası desenli bir triko elbise var. Kulağa korkutucu geliyor olabilir ama o kadar da korkutucu değil çünkü kafatasları gülümsüyor.

"Ben olsam, seni öperdim."

"Teşekkürler!" Saate bakıyorum. "Daha gidemem. Çok erken. Keşke içeri girerken yanımda biri olsa." diyorum.

"Toby'i görür görmez iyi olacaksın." diyor. Dudaklarını parlak kırmızıya boyamaya başlıyor. "Yani bu akşam, o

akşam olabilir." diyor. Sesim biraz heyecansız çıkarak, "İlk öpüşmemi yaşadığım *akşam*." diyorum.

"Heyecanlı mısın?"

"Evet kesinlikle... Heyecanlıyım." Omzunun üzerinden ona doğru eğiliyorum. Yüzlerimiz birbirine çok yakın. "Bana da aynısından yapabilir misin?" Bea bir kalem çıkarıp dudaklarıma çerçeve yapıyor. Sonra da bir fırçayla dudaklarımı boyuyor. Yüzümde kocaman, kırmızı bir gülüşün oluşmasını aynadan izliyorum. Saçlarımı açık bıraktım ve yüzümdeki makyaj, ruj dışında göz kalemi ve rimelden ibaret.

Uzun, düz perçemim gözlerimin üst kısmını örtüyor. Bea arkasına yaslanıp beni inceliyor. "Güzel görünüyor." diyor. "Çillerinle uydu."

Birdenbire küçük, sıcak bir el bacağıma vuruyor ve aşağı baktığımda Emma'nın beni çılgın gözlerle izlediğini görüyorum. Kafasında sarı, kıvrıkcık bir peruk var.

Bea, "Emma bugünlerde insanları ürkütmeye merak saldı." diye açıklıyor. "Geçen gün benimle beraber duşa girdiğini ancak üstüne basınca fark edebildim."

Emma bacağıma okşayarak, "Merhaba Betty." diyor. "Çorabın yumuşacıkmış."

"Teşekkürler." diyorum. Panda şapkamı takıyorum. Toby'lere çok yavaş bir şekilde yürümeye karar verdim. Emma

parmağını bana uzatarak, "Parmağımı emer misin?" diyor.

Bea, "Her şeyi yap ama sakın parmağını emme." diyor.

"Bu akşamlık almayayım." diyorum.

"Neden?" Parmağının ucuna bakıp, sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyor.

"Çünkü ilk öpücükle çok önemli bir randevum var." diyorum. Sonra cesur ve kırmızı bir gülüş atıp el sallayarak veda ediyorum.

Toby'nin evine giderken epeyce oyalanıyorum. Hatta parka gidip biraz salıncaklarda bile sallanıyorum. Adrenalin düzeyim artsın ve gülümsemem devam etsin diye sallanırken oldukça yükseğe kadar çıkıyorum ama Toby'nin sokağına geldiğimde, gülümseme kayboluyor ve ilk öpücük korkusuna kapılıyorum. Işığı yanmayan evlerin, geniş park yerlerinin ve yüksek metal giriş kapılarının önlerinden geçiyorum. Adımlarım kaldırımda yankı yapıyor ve heyecandan midem ağrıyor. Kafamı dağıtmak için, Kat ve Bill'i düşünüyorum, sörf derslerinin nasıl geçtiğini ve sahilde barbekü yapıp yapmadıklarını. Kömürlerin nasıl parladığını ve üşümüş ellerinin sıcak yemekleri nasıl kavradığını hayal ediyorum.

Beklediğimden daha çabuk, kendimi Toby'nin evinin kapısında buluyorum. Kocaman bir devin kalesinin kapısı

gibi, çok büyük bir kapı. Uzaktan gelen dans müziği ritmini duyabiliyorum. Şapkamı çıkarıp saçlarımı düzeltiyorum. Sonra derin bir nefes alıp, zili çalıyorum.

Cevap yok. Kapıyı itiyorum ve açılıyor.

Daha önce garajda provalar yapmış olsak da Toby'nin evinden içeriye ilk defa giriyorum. Önümde parlak ahşap zemin ve kırmızı halıyla kaplı geniş merdivenler var. Bu merdivenlerden Külkedisi süzülerek inebilirmiş gibi geliyor. Hatta tepemde sallanıp holü sıcak bir ışıkla aydınlatan bir avize bile var.

Eşyalarımı bir palto yığının üzerine atıp gürültüye doğru yürüyorum. İçerisi gençlerle dopdolu bir salona giriyorum. Birkaçını okuldan tanıyorum -Jess Cobb, üzerinde rugby tişörtü olan bir çocuğun dediğine gülüyor- ama çoğunu daha önce hiç görmedim. Sanırım Toby daha çok eski okulundan arkadaşlarını davet etmiş. Toby'i, odanın bir köşesinde iPod'unu karıştırırken görüyorum. Saçları özenle yapılmış ve düğmelerinin yarısı iliklenmemiş bir gömlek giyiyor.

Bea haklı. Şimdi onu görünce, gerçekten de daha iyi hissediyorum. İyiden de öte. Dans etmekte kızların arasından hızlıca geçiyorum. Karşısında durup, "Hey!" diyorum. Bana bakıp gülümsüyor. Bir an için utangaçlığım tutuyor ama beni kendisine çekerek saçlarımın arasından kulağıma, "B-tatlısı!"

diyor. Beni göğsünde tutmaya devam edip hem dans ediyor hem de şarkının sözlerine eşlik ediyor. Gülüyorum ve neden bu kadar sevecen davrandığını düşünürken, elindeki bira şişesini görüyorum.

"Annen nerede?" diye soruyorum.

"Dışarı çıkmaya karar verdi." diyor. "Ama önce beni alışıverişe götürdü, yani istediğimiz her şey var." Şişesini sallıyor.

Kapının oradan bir ses, "Toby!" diye bağırıyor. Beni bırakıyor. Arkadaşını görmeye giderken bana, "Bir içki al." diyor.

Mutfaktaki herkes birbirini tanıyor gibi görünüyor. Gülümsemeye çalışıyorum ama herkes Sophie Slagasaurus diye biri ve kaybolan bir dudak parlatıcısı hakkında derin bir sohbet dalmış durumda ve beni görmezden geliyorlar. Tezgâhın üzerindeki, yarım dolu plastik şişelerin arasından bir tane, düşük alkollü, karpuzlu içecek buluyorum.

Salona döndüğümde, Toby'i ortada bir grup kızla dans ederken buluyorum. Sırf onlara bakarak bile, benden farklı olduklarını söyleyebiliyorum. Her şeyleri parıldıyor: saçları, dudakları, elbiseleri. Isınmış içeceğimden bir yudum alıp kendimi gülümsemeye zorluyorum. Endişe edecek bir durum yok. Ben Toby'nin B- tatlısıyım, grubunun solisti ve takı hediye ettiği kızım. Tilkimin sivri burnunu okşayıp devasa bir beyaz kanepeye çöküyorum. İçeceğim öksürük şurubu ta-

dında ve midemi bulandırıyor. Bu akşam yemek yemeyi atlamamalıydım. Bundan önce sadece birkaç kez içki içtim: Olie'nin verdiği bir partide ve dedemin yetmişinci doğum günü partisinde. Babam beni dedemin partisinde köpüklü şarap içerken yakaladığında vücudumu zehirlediğimi söylemişti. Dolayısıyla, bunu içmemden de hoşlanmayacaktır.

Yan tarafımdan bir ses, "Merhaba." diyor. Partide tanıdığım biri daha var. Vücudunun yarısı, dağılmış kırlentler ve kanepeye süs olarak atılmış şallar altında kalmış olan Pearl, yanımda oturuyor.

Dikkatli bir şekilde, "Hey!" diyorum. Birisiyle sohbet etmeyi o kadar istiyorum ki neredeyse onu gördüğüme memnun olacağım... Uzun süredir hissetmediğim bir şey. Kalp şeklinde bir kırlenti kucağına koymuş ve ayaklarını orta sehpaye uzatmış durumda. Yüzünde sıkkin bir ifadeyle ağır göz makyajının arasından bana bakıyor. Teni ve dudakları, oturduğumuz kanepeler kadar soluk görünüyor.

"İyi misin?" diyor.

"İyiyim." diyorum ve dans edenleri izlemeye devam ediyoruz. Bir dakika sonra, "Neden buradasın?" diye soruyorum. "Toby'den pek hoşlanmadığını sanıyordum."

"Bence salağın teki." diyor. "Ama evde yalnız takılmayı sevmiyorum."

"Lauren ve Holy nerede?" Üçü genelde hep birlikte takılır ama düşününce, Pearl'ü son günlerde hep tek gördüm.

"Bana kızgınlar. Bayan P.'yi internet üzerindeki bir flört sitesine kaydettirdim."

"Nasıl bir site bu?"

"Olgun yaştakilerin birbirleriyle flört etmeleri için bir site."

"Bu çok komik." diyorum.

Gözlerini devirerek, "Onlar pek öyle düşünmediler." diyor. "Lauren'ın okul hesabını ve Holy'nin adını kullandım."

"Bence gene de komik."

"Okuldan bir hafta uzaklaştırıldılar."

"Ooo."

"Bir de başka şeyler de vardı... Facebook'ta haklarında yazdığım şeyler." Pearl, kırlentin üstüne bir avuç yer fıstığı koymuş. Odanın diğer tarafına atmaya başlıyor. Bir tanesi, daracık kot giymiş bir kızın kalçasına geliyor. "Ayyy!" diyor. "Şu eziğe de bak."

Bakışlarını takip ederek, "Kim?" diyorum. "Toby mi?" Sırıtıyor ve yandan bana bakıyor. "Neden Toby hakkında konuşayım ki? Ondan çok *mu* hoşlanıyorsun!" Sonra elindeki şişeyle kalabalığı işaret ediyor. "Hayır. Ezik olan şu... Abim."

Odanın diğer tarafında, Pearl'ün abisi Alfie'yi görüyorum. Ağzında sigara, kendi başına dans ediyor. Pearl'ü neyin bu

kadar rahatsız ettiğini söylemek zor ama Pearl'ün kendisini izlediğini fark edince, gözlerini kısıp o da ona bakıyor. Sonra, hâlâ Pearl'e bakmaya devam ederek sigarasını şöminenin rafına söndürüp orada siyah bir leke oluşturuyor.

Alfie'yle yıllardır muhabbetim yok. Küçükken, dinazorlarına dokunduğumuz için bizi hep korkuturdu. Dinzorları çok se-verdi. Sonra Pearl'le beraber ona yaptığımız bir şey aklıma geliyor. Öyle komik ki, Pearl'e mutlaka anlatmalıyım.

"Pearl, Alfie'nin giysilerini evin her yerine zımbaladığımızı hatırlıyor musun?"

Biraz düşünüyor, sonra hırıltılı bir ses çıkarıyor ve içkisini püskürtmemek için, eliyle ağzını kapatıyor. "Donlarını merdivene zımbalamıştın!"

"Ve çoraplarını yatak odası kapısına ve içlerini de dinozorlarıyla doldurmuştuk." diyorum. "Daha önce hiç zimba kullanmamıştık. Eğlenceliydi."

"Kaç yaşındaydık?"

"Beş mi?"

"Baban gelip seni aldıktan sonra, Alfie de benim parmağımı zımbalamıştı."

Tam tırnağının altında, ufak beyaz bir noktayı işaret ediyor.

"Ne?"

"Pek sayılmaz." diyor. Sonra gülüyor ve başını kanepeye

yaslıyor. Pearl'le epeyce takılıyoruz. Çocukken oynadığımız oyunlardan bahsediyoruz, Kola Şişesindeki Yerfıstığını Alma ve Hangisini Tercih Edersin...

"Pekâlâ..." diyor. "Bu, zor bir seçim. Çıplak olarak *dans* etmeyi mi yoksa *bowling* mi oynamayı tercih edersin?"

"Tuzak soru." diyorum. "Dansın türü belli mi?"

"Enerjik disko dansı."

"Sanırım zarafetle yapabilirim ama bacak arası tekniğini kullanamam."

Pearl gülüyor ve kanepenin altına uzanıyor. İki şişe çıkarıyor ama bu seferkiler bira. "İster misin?"

Başımı sallıyorum ve yastığın altına tıkmış olduğu Homer Simpson'lu bir açacakla şişeleri açıyor. Biranın tadı, önceki içkimden de kötü ama en azından beni şu anda gümüş rengi tulum ve siyah straplez giymiş bir kızla dans eden Toby'i görmekten alıkoyuyor. Kız, kollarını Toby'nin boynuna dolayınca Pearl "Toby'le çıkıyor musunuz çıkmıyor musunuz?" diyor.

"Sayılır." diyorum ama sonra Toby'nin ellerini kızın kalçasına koyduğunu ve iyice yakınlaştıklarını görüyorum. Buz kesiyorum. Kendi kendime, belki tıpkı Bille ile benim olduğumuz gibi çok eski ve iyi arkadaş olduklarını söyleyip duruyorum, ama tek farkla ben Bill'le asla böyle bir şey yapmam. Bill'in mesaj atıp atmadığına bakmak için telefonumu çıkartıyorum.

Kat'le aralarının nasıl olduğunu merak ediyorum. Hiçbir şey yok ama Toby'nin resmi nihayet gelmiş. Mesajı açıyorum ve resim piksel piksel iniyor. Telefonum çok gıcık.

Önce, tek gördüğüm siyah saçları ve sonra mavi gözleri bana bakıyor. Daha sonra gülümsemesini görüyorum ve...

Pearl omzumun üzerinden bakarak, "Aman Tanrım!" diyor. Birlikte, Toby'nin çıplak gövdesinin ekranı kaplayışını izliyoruz. Telefonu ters olarak kucağıma kapatıyorum ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Birbirinize *erotik* görüntülerinizi mi yolluyorsunuz?"

"Ne?" diyorum. "Yani hayır!" O an ekrana bakmasam da göğüs kafesini, göğüslerini ve kotundan dışarı taşan şeyi hâlâ görebiliyorum. Kulağa çok komik geldiğini bilerek, "Daha öpüşmedik bile." diyorum.

"Evet ama o sana böyle mesajlar yolluyor işte."

Oda etrafımda dönmeye başlıyor. Bu fotoğraf, **Bu akşamı sabırsızlıkla bekliyorum... x** mesajının anlamını tamamen değiştiriyor.

Pearl açıkça, "Toby benim gibi biriyle çıkmalı." diyor. Ve tam da benden nefret eden ve erkek arkadaşımı çalmak isteyen bir kızla burada ne işim var diye düşünürken, "Sen böyle bir salağın peşinden koşmamalısın." diyor. Sonra biraz dengesizce ayağa kalkıyor. "Görüşürüz Terli." deyip saçımı

karıştırıyor ve mutfağa doğru gidiyor.

Birisi müziğin sesini iyice açmış. Biraz başım dönüyor. Bu yüzden arkama yaslanıp tavana bakıyorum. Pearl'ün söylediğini düşünüyorum. Hoşlanmadığı biriyle neden çıkmak istesin ki? Telefonu çevirip resme sanki erkek arkadaşına bakıyormuş gibi bakmayı deniyorum ama utanıp telefonu kapatıyorum.

"Heyy!" Neyse ki giyinik olarak bana doğru eğiliyor. "Seni arıyordum, B-tatlısı."

"Buradaydım." diyorum. "Dans edenleri seyreliyordum."

Elimden tutup beni kaldırıyor. "Haydi!" diyor. "Buradan çıkalım."

Sonra beni dans edenlerin arasından geçirip cilalı holden Kùlkedisi merdivenlerine getiriyor. Yukarı çıkarken, kalbim ağzıma geliyor. Olacak. Biliyorum. Onu ilk kez gördüğüm günden beri olmasını istediğim şey... O hâlde neden koşarak aşağı Pearl'ün yanına gitmek istiyorum?

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana evi gezdiriyorum."

Evde yedi yatak odası olduğu için tur epey uzun sürüyor. Sonunda, beni loş ışıklandırılmış bir koridordan geçirerek daha dar, ikinci bir merdivene götürüyor. Burası sessiz ve daha serin.

"Diğerlerinin yanına dönmemiz gerekmez mi?" Eline sım-sıkı yapışmış durumdayım çünkü çok hızlı hareket ediyoruz ve bacaklarım titriyor gibi.

"Gittiğimizin farkına bile varmazlar." Bir kapının ardında duruyoruz. Kapıyı itip açarak "Dikkatle bak, B-tatlısı." diyor. "Toby'nin mağarası!"

İçeri giriyorum ve peşimden kapıyı kapatıyor. Partinin sesleri kayboluyor. Odasının görüntüsü, evin geri kalanının mükemmelliğine uyum sağlamıyor. Duvarlar koyu kırmızı ve yere atılmış tişörtler, kotlar arasından kendime yol açmak zorunda kalıyorum. Etrafa bakmaya başlıyorum. Toby hemen arkamda. Çalışma masasının orada duraklıyorum ve öylesine bırakılmış kitaplar ve birkaç tane kirli tabak görüyorum.

Fareler ve İnsanlar'ı elime alarak, "İngilizce dersinde bunu okuyorum." diyorum ama Toby duymazlıktan geliyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Uzaklaşıyorum.

"Köpekle ilgili bölümü sevdim... Yani aslında üzücü ama güzel."

Toby'nin duvarda sadece iki posterı var. Biri, ikinci *Açlık Oyunları* filminden. Bir köşesi yerinden çıkmış, alıp tekrar yapıştırıyorum. Diğerinin, yatağının üzerindeki Çeşitli Fıstıklar yazıyor. Toby yatağa oturuyor. Ben de daha dikkatli bakıyorum. Sırayla duran beş kadının fotoğrafı ve kadınların

hepsi de kalçalarını dışarı çıkartarak poz vermişler. Hepsinin seksi kotlarının fermuarları açık, hepsi de çıplak tenlerine yelek giymişler ve ıslıl ıslıl, yele gibi saçlarının ardından bakıyorlar. Her erkeğin beğeneceği kız tipine benziyorlar. Bana *hiç* benzemiyorlar.

Yatak örtüsüne pat pat vurarak, "Otursana." diyor. Kalbim çarpmaya başlıyor ve kitaplığına yöneliyorum. Üst rafta, hepsi dikkatlice yerleştirilmiş ve aynı yöne bakan model arabalar var. Bir Volkswagen kamp karavanını elime alıp "Bu, çok havalı." diyorum.

"Kapıları açılıyor." diyor. Arka kapısını açmak için tırnağımın ucunu kullanıyorum. Sonra artık daha fazla oyalanamayacağımı bildiğim için gidip yanına oturuyorum. Yakın ama çok yakın değil.

"Eee –ayaklarıma bakıyorum– annen ne zaman geliyor?"

"Uzun süre gelmeyecek." Yanıma yaklaşıyor. Yüzüne bakmaya cesaret edemiyorum çünkü onun beni izlediğinin farkındayım ve yanaklarım kızarmaya başladı bile. Odaya göz gezdirip çaresizce konuşacak başka bir şey arıyorum. *Açlık Oyunları* posterini görerek ona dönüyor ve "Sen..."

Ama Toby aniden yüzünü iyice yüzüme yaklaştırıyor. Bana yaslanarak, "Şşşş!" diyor. Dengemi kaybedip yatağa düşüyorum. Gülmeye başlıyorum ama Toby üzerime abanı-

yor, nefesini hissediyorum ve dudakları dudaklarıma dokunuyor. Kolum altımda sıkıştığı için sağa sola oynamaya çalışıyorum ve sonra dili ağzıma giriyor. Dişlerimiz birbirine çarpıyor ve Toby'nin kalp atışlarının hızlandığını duyuyorum.

Birden içimden ağlamak geliyor ve yatağa daha da bastırılıyorum. Toby'nin omzunun üzerinden Katniss'in bana alevli bir ok yolladığını görüyorum. Katniss milletin canına okuyor. Bense burada yatmışım, yüzüm öpülüyor ve bundan hoşlanmıyorum!

"Toby!" Kolumu kurtarmaya çalışıyorum. Nefes nefese, zorla dinleyerek ve dudakları yüzümün yan tarafında, her yerde gezinirken, "Ne var?" diyor.

"Lütfen dur." diyorum. Altından sıyrılıp ayağa kalkıyorum.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Gülümsemeye çalışıyorum. "Sadece kolum acıdı ve..."

Ayağa kalkarak, "Tanrım, Betty!" diyor. Aynaya bakıp saçını düzeltiyor. Gülerek, "Sen..." diyor. "Çok tuhafsın." Sonra beni itip, yolunun üstündeki bir gitarı tekmeleyerek, kapıya doğru yürüyor.

"Buralarda oyalanma." diyor. Ve gidiyor.

Utanç içindeyim. Elbisemi aşağı çekiştiriyorum ve ağzımı siliyorum çünkü kırmızı rujum dağılmış durumda. Kalbim çar-

parak birkaç dakika bekliyorum ve sonra koridora süzölüp önce dar merdivenden sonra da dönerek inen diğer merdivenden aşağı iniyorum. Tırabzandaki elim titriyor. Çabucak montumu ve çantamı holdeki yığının içinden alıp evden çıkıyorum.

Garaj girişinden aşağı yürürken ağlamaya başlıyorum ve sokağa çıktığımda da koşuyorum. Eve gidemem. Babamın asla bu partiyi ve az önce olanları öğrenmesini istemiyorum. Yağmur yüzüme yüzüme vuruyor ve ben koşmaya devam ediyorum, nereye gittiğimi düşünmeden önce sola, sonra sağa dönüyorum ve diyaframıma ağrı girdikten sonra bile durmuyorum. Nerede duracağım umurumda değil, yeter ki Toby'nin evinden uzakta olsun.

Durduğum zaman kaybolduğumu fark ediyorum. Etrafta dolanıyorum ve panik olmamaya çalışarak, tanıdık gelen bir bina görmeyi umuyorum. Sonunda, kasabanın sonuna geldiğimi anlıyorum. Daha önce buraya hiç gelmemiştim. Bir çitin üstünden baktığımda bir spor sahası görüyorum. Bir süre önce evler bitti ve artık düzgün bir yolda bile değilim. Etraf sessiz. Ve karanlık. Sahanın arka tarafında, siyah ağaçlar rüzgârdan eğilip bükülüyor. Yağmurun çiselemesi durmadı, bu sebeple sahanın köşesindeki kriket kameriyesine doğru yürüyorum. Mavi bir güvenlik lambasıyla aydınlatılmış bir bank görebiliyorum.

Islak bankın kenarına ilişip, çantamı açmaya çalışıyorum. Telefonuma bakıp nerede olduğumu anlamalıyım. Ellerim çok üşüdüğü için yapmakta zorlanıyorum. Çantamın en üstünde

müslilerim ve pijamam var. Onları görmek, kendimi yeniden aptal gibi hissettiriyor. Kenara ittirip, telefonumu arıyorum.

Birden donakalıyorum. Bir şey duyuyorum: bir araba motoru sesi.

Nefesimi tutuyorum ve sesin yaklaşmasını dinliyorum. Sonra, farları çitin üzerinde parlayan bir kamyonet görüyorum. Geçip gitmesi için dua ediyorum ama yavaşlıyor, yavaşlıyor ve sonunda duruyor. Motor duruyor ve bir anlığına her yer sessizleşiyor. Nefes almaya cesaret edemiyorum. Birisi kamyonette oturmuş beni mi izliyor?

Kendimi bu herkesin unuttuğu yerde, bankta oturmuş hâlîmle, çok yalnız hissediyorum. Telefonumu bulup çıkarıyor ve açıyorum. *Haydi, haydi!* Bir ekrana, bir kamyonete bakıyorum ve tam da telefonum açıldığında kamyonetin kapısı da açılıyor. Çantamı kapıp banktan atlıyor ve kameriyenin yan tarafına koşuyorum.

İki tane tekerlekli çöp bidonu görünce onların arasına sıkışıyorum. Çömelip ileriye doğru uzanıyor ve kalbim güm güm atarak sahanın girişine bakıyorum.

Kara bir figür, giriş kapısına geliyor. Uzun boylu bir erkek ve üzerinde uzun bir palto var. Elleri kalçasında, orada durup sağa sola bakıyor. Ne yapıyor? Kameriyeye doğru dönüyor ve ben de hemen geri çekiliyorum. Beni buraya kadar takip

mi etti acaba? Korkudan ölecek gibiyim ve telefona güçlükle şifremi giriyorum ama parmaklarım iyi işlemediği için, hep yanlış tuşluyorum.

Nereden geldiğini anlayamadığım hızlı bir soluma sesi duyuyorum ve bir patırtıyla telefonu düş r yorum. Şişman beyaz bir köpek, yüzünü bidonların arasına yapıştırıp dili dışarıda bana bakıyor. Boğazının derinliklerinden bir hırıltı geliyor. Yavaşça telefonumu yerden alıyorum.

Sesim titreyerek, "Cici köpek." diyorum. Elimi koklayıp ortaya çıktığı gibi kayboluyor. Tekrar boşluğa gömülüyorum ama salyaları akan köpek geri gelip bu kez öyle havlıyor ki titreşimleri gövdemde hissediyorum.

Adam, "Buraya gel!" diye bağılıyor ve gittikçe yaklaştığını duyuyorum. Birini aramalıyım! Başparmağımla, beceriksizce adres defterimin üzerinde dolaşıyorum. Bill'in adını gördüğüm anda, arama tuşuna basıyorum.

Haydi, Bili. Lütfen telefonun açık olsun. Bir defa, iki defa, üç defa çalıyor. Dışarıya bakıyorum. Adam sahanın orta yerinde, benim tarafa bakarak duruyor. *Haydi, aç Bill!* Adam bir sigara yakıyor, yanan ucu karanlıkta parlıyor.

"Betty?" Bill'in sesi sanki uzaktaymış gibi boğuk geliyor. Tüm bedenime bir rahatlama yayılarak, "Bill..." diye fısıldıyorum. Bunu der demez, korku dolu bir hıçkırığı engellemek

için elimle ağzımı kapatıyorum.

"Sorun nedir?" Şimdi daha ayılmış, uyanmış durumda. "Seni duyamıyorum."

"Bir sahada, iki tane tekerlekli çöp bidonunun arasında-
yım." diyorum. "Ve burada iri bir adam ve köpeği var ve bir
tür türlü gitmiyorlar."

Bili, "Nerede olduğunu söyle." diyor. Elimden geldiğince
sessiz bir şekilde, kriket kameriyesini, ağaçları ve çıkmaz
sokağı tarif ediyorum. "Sanırım nerede olduğunu biliyorum."
diyor.

"Teşekkür ederim." diye fısıldıyorum ama telefon kapan-
mış bile. İyice kapanıp, kollarımı dizlerime doluyorum. Kalbim
hâlâ güm güm atıyor ve adamın gölgesini iki çöp bidonunun
arasından görmeyeyim diye dua ediyorum.

Birkaç dakika sonra, havada alçak bir ıslık sesi duyuluyor
ve ardından da koşan birinin ayak sesleri. Sonra kamyon-
etin kapısının hızlıca kapatıldığını ve motorun çalıştığını, aracın
döndüğünü ve hızlanarak oradan uzaklaştığını duyuyorum.
Kollarımı açıp dışarıya göz atıyorum. Tam o anda Bili'i sa-
hanın ortasında, son sürat pedal çevirip, kasketi kulaklarına
kadar inmiş hâlde görüyorum. O kadar rahatlıyorum ki tekrar
ağlamaya başlıyorum.

Önümde durduğu zaman emekleyerek dışarı çıkıyorum.

Aşağı doğru bakarak, "Merhaba." diyor. Elleri gidonda, nefesini düzeltmeye çalışıyor. Ayağa kalkıyorum ve gözleri büyüyor. "Sana ne oldu böyle?"

"Kayboldum." Akmış rimelimi silip bacağıma yapışmış olan bir cips paketinden kurtuluyorum. Bir anlığına durup birbirimize bakıyoruz. Kendimi onun kollarına atmayı her şeyden çok istiyorum ama bu, bizim yaptığımız bir şey değil. Onun yerine, "Seni gördüğüme çok memnunum." deyip, gülümsemeye çalışıyorum. Kaşlarını çatıyor. Bill bunu sık sık yapar ama bu kez biraz uzun sürüyor.

"Neden partide değilsin?"

Beremin kenarındaki ponponları çekiştirerek "Sevmedim." diyorum. "O yüzden partiyi terk ettim ama sonra da kayboldum."

Sanki gecenin biri değilmiş ve bir sürü zamanımız varmış gibi, Bill hâlâ bisikletinin üstünde durmuş, benden açıklama bekliyor.

"Bu gece sizde kalabilir miyim? Babam Kat'te kaldığını sanıyor. Eğer eve gidersem, beni öldürür."

Biraz daha beni inceliyor ve "Peki." diyor. "Atla bakalım."

Gidona oturuyor ve kollarımı beline doluyorum. Ufak bir titremeden sonra sahanın içinden gitmeye başlıyoruz. Islak çimden kurtulup yola çıktığımızda, hızlanıyoruz. Evleri ve so-

kak lambalarını geçiyoruz ve yüzüme çarpan hava, bana çok iyi geliyor. "Kask takman gerekir." diyorum.

"Aceleyle çıktım." diye cevap veriyor. Başımı sıcacık sırtına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Yoldaki her tümseği hissediyorum. "Nereye gitmeliyiz?" diye soruyor. Başımı kaldırıyorum ve sokak lambaları başımı döndürüyor. Bu oyunu küçüklüğümüzden beri oynarız. Ormana doğru pedal çevirirdik, babam da bize yetişmeye çalışırdı ve biz de pedal çevirerek dünya üstünde nereye istersek gidebileceğimize inanırdık.

"Kuzey Kutbu." diyorum. Toby'nin soluk renkli göğsünün Kuzey Kutbu'na uygun olmadığı kesindi. Yokuş yukarı tırmanmaya başlayınca, puflayan Bill, "İglo inşa ederiz." diyor.

"Ve her tarafı kürklerle kaplar, tam ortasında ateş yakarız..."

"Ve ateşte marshmallow kızartırız."

"Sonra..." diyorum. "Konuşan bir kar maymunu, kapımızı çalar."

"İgloların kapısı oluyor mu?"

"Kar maymunları konuşur mu?"

Bill artık zor nefes alıyor ama asla bir yokuşta pes etmez.

"Ve..." diyor. "Yanında bir çanta olur."

"Çantada ne var?"

"Wii... Ve bir jeneratör." Son bir gayretle, yokuşu bitiriyoruz. "Sıkı tutun." diye uyarıyor.

"Maymun ne diyor?" Saçlarım arkada uçuşarak, aşağı doğru iniyoruz.

"Üç kişilik Süper Mario oyunu oynar mısın, Betty?"

"Haydi, oynayalım!"

★

Bill'in evinde direkt banyoya gidip bozulmuş makyajımdan kurtuluyorum ve pijamalarımı giyiyorum. Eric'in odasının önünden geçerken onun, yorganının üzerine kolları yatağın kenarından aşağı sarkmış şekilde yatmış ve derin uykuya dalmış olduğunu görüyorum. Başucu lambasından, loş turuncu bir ışık geliyor.

Bill'in odasından içeri girdiğimde, onu dolaptan bir uyku tulumu çıkarırken buluyorum. "Pijamaların güzelmiş." diyor. Pijamamın üzerindeki minik penguene bakıyorum ve her zaman Bill'in yanında çok rahat olduğum hâlde, nedense ne yapacağımı şaşırtıyorum.

"Sende kalmayalı yıllar oldu." diyorum. "Annenin banyoda uyumamıza izin verdiği zamanı hatırlıyor musun?"

"Neden banyoda uyumak istemiştik ki?"

"Bilmiyorum."

"Sen yatakta yatabilirsin." diyor. "Ben kanepede yatacağım."

Yatağa girip, yorganı üzerime çekiyorum. Çok iyi geliyor.

"Hemen gitme." diyorum.

Yanıma çöküyor. "Sanırım bunu anneme açıklamak bir hayli zor olacak." diyor. "Yani gecenin bir yarısı yatağıma nasıl geldiğini."

"Bir şey düşüneceğim."

"Sana göstermek istediğim bir şey var." diyor. Sonra beresine uzanıyor.

"Bunu yapmış olamazsın!"

Beresini çıkararak, "Evet, yaptım." diyor. Tüm darmadağın, sarı saçları gitmiş durumda. Şu anda kısa. Çok kısa. Elini içlerinden geçirerek dağıtıyor.

"Nasıl buldun?"

Uzanıp saçını okşayarak, "Bence..." diyorum. "Güzel." Gerçekten de öyle. Elimi tekrar yorganın altına sokuyorum ama gözlerimi ondan alamıyorum.

"Ne var?"

"Hiçbir şey. Değişik görünüyorsun."

Yatağa yaslanıp esniyor. Çok yorgun görünüyor. Sanırım tüm gün boyunca rüzgâr sörfü yaptıktan sonra, birisi onu

uykusundan kaldırmış.

"Partide ne oldu?" diye soruyor. "Herkesin orada kalacağını sanıyordum." Homurdanıp yorganın altına saklanıyorum. "N'apıyorsun?"

"Parti hakkında konuşacaksam sana bakamam." diyorum. "Fazlasıyla utanç verici."

"O kadar da kötü olamaz." diyor. Saklandığım için, gözümünden bir damla yaşın süzülmesine aldırmiyorum. O kadar da kötü değildi, değil mi? Sadece inanılmaz olacağını düşündüğüm ama korkunç olan bir öpücük. Hoşlanmadığım için, bende bir sorun olduğunu düşünmeme sebep olan his.

"Yorganın altında hâlâ uyanık mısın?"

"Umduğum gibi olmadı." diyorum. Şimdi yorganın altında olduğum için, açıklamak istemiyorum.

"Ben uyuyana dek benimle konuşur musun?"

"Ne hakkında?"

"Kat'in rüzgâr sörfü öğrenmesini anlat."

Bir şekilde, o an gülümsediğini biliyorum. "Çok fazla çığlık attı ve sürat motoru tarafından birkaç kere kurtarılmak durumunda kaldı. Ancak yeni başlayan birisi için iyiydi." Ve sonra Kat'in nasıl denize açıldığını, barbeküyü ve Mikey adında birisinin Aborjinlere ait üflemleri bir çalgıyı nasıl çaldığını anlatıyor. Onu dinlemek keyifli.

"Syd, gitarını çıkardı ve Kat de kurşun kalemle ilgili bir şarkı söyledi."

"Syd kim?" Bill'in daha önce Syd diye birinden bahsettiğini hiç duymamıştım.

"Sörfte bir kız."

"Güzel bir kız mı?"

"Fena değil." diyor. "Ama konuşurken çok yaklaşıyor."

"Ne kadar yaklaşıyor?"

"Bu gece, dışlarının arasındaki cipsleri görebiliyordum."

Kendimi daha iyi hissederek, "Oldukça yakınmış." diyorum. Sonra birkaç saniyeliğine gözlerimi kapıyorum ve uyu-mak üzere olduğumu fark ediyorum.

"Bana yeni bir dize söyle, Bili."

"Ne hakkında?"

"Aşk. Beni mutlu edecek bir şey söyle lütfen." Kolumu yorgandan dışarı çıkarıyorum. Uykulu bir hâlde "Buraya yaz." diyorum. "Sabah olunca, defterime geçiririm."

Bill'in kalem aradığını duyuyorum ve sonra biraz durak-lıyor. Kolumu kıpırdatmadan tutuyor ve dirseğıme yazmaya başlıyor. Gıdıklanıyorum.

"Pardon." diyor. "Oldukça uzun."

"Kompozisyonunu bitirdin mi?" diye soruyorum. Bili gülü-yor ve bir şey söylüyor ama sesi ben uykuya dalarken uzak-

laşıp gidiyor.

Ertesi sabah erken uyanıyorum ve ilk birkaç saniye nerede olduğumu çıkaramıyorum. Sonra bir sandalyenin arkasında asılı duran sörf takımı görüyor ve Bill'in evinde olduğumu anlıyorum. Önceki geceyle ilgili düşünceler kafama üşüşüyor. Toby'nin ellerinin o kızın kalçalarında oluşunu, kızın tulumunun parlaklığını ve sonra Toby'nin beni yatağa sıkıştırmasını görüyorum.

Göğsüm ağrıyor. İçimden bir şey yaralanmış durumda. Annemin mektubunu hatırlıyorum, *Kalbimin kırıldığı zaman*. Kalbim mi kırıldı?

Eve gitmek istiyorum.

Karanlıkta giyinip aşağı iniyorum. Oturma odasının kapısı kapalı, sanırım Bili hâlâ uyuyor. Sessizce ön kapıdan dışarı çıkıyorum. Gün yeni ışımaya başlıyor ve Bill'in sokağından aşağı doğru yürümeye başladığımda bir kuş sanki bugün dünyanın en güzel günüymüş gibi şakımaya başlıyor.

Birkaç dakika içinde eve varıyorum ve babamın odasının önünden sessizce geçiyorum. Doğruca banyoya gidiyorum. Şu anda, Rue geceyi burada geçirmiş bile olsa umurumda değil. Suyu açıp elbisemi kafamdan sıyrıyorum ve sonra kolumda Bill'in el yazısını görüyorum. Babamın Sudoku kita-

bından bir sayfa koparıp, dizeleri ona geçiriyorum. Sanırım doğru yazdım.

Ayaklarının altına düşlerimi serdim; usul usul yürü zira düşlerimin üstünde yürüyorsun.

Bill'e bunu kimin yazdığını sormalıyım. Sanırım ne anlama geldiğini biliyorum.

Duşun altına giriyorum ve suyu dayanabileceğim kadar çok ısıcağa çeviriyorum. Süngere bol miktarda duş jeli döküp üzerimden köpükler çıkana kadar süngerle ovuşturuyorum ama içimdeki o sızı bir türlü gitmiyor.

Dün gece o partiye gittiğimde, düşlediğim bir şey vardı ve sonra yanlış bir şey yaptığım ve *tuhaf* olduğum için, düşüm ayak altında çiğnendi. Suyu daha da sıcak yapıyorum.

Benim neyim var böyle? Toby'i ilk gördüğüm andan itibaren ondan hoşlandım, o hâlde neden onunla öpüşmek hoşuma gitmedi?

Su, azıcık ılınıyor. Annemin mektubunda, hoşlanmadığın birisiyle öpüşmenin *doğa* hissettirmediğini söylemesini hatırlıyorum. Ama ben Toby'den hoşlanıyorum, değil mi? Saçının gözünün üstüne düşüşünü ve yanına oturduğumda hissettiklerimi seviyorum. Gitar çalmasını seviyorum. Kokusunu bile seviyorum. Elbette ondan hoşlanıyorum. Haklı. Tuhaf olan benim. Birden su buz gibi soğuyor. Aceleyle, suyu ka-

patıyorum.

Bir havluya sarılıp küvetin kenarına oturarak buğulanmış aynaya bakıyorum. Bir yolunu bulup Toby'nin bana bir şans daha vermesini sağlamalı ve yeniden onun biricik B-tatlısı olmalıyım.

Böylece içimdeki sızı gidecek.

Toplantı salonundan içeri girerken Kat, "Bize her şeyi anlatman lazım." diyor. Kat bir yanıma, Bea diğer yanıma oturuyor. "Onu öptün mü?"

Bu, gerçekten de güzel bir soru. Toby'i öptüm mü? Anem tarihçi çocuğun sayılmadığını çünkü kendisinin ona karşılık vermediğini söylemişti.

Bea, "Betty, iyi misin?" diyor. "Evet, iyiyim." diyorum.

İyi falan değilim. Bu sabah okula gelmek için kendimi zorlamam gerekti. Toby'yi görecek olmanın düşüncesi midemi ağrıtıyor. Kendimi öyle aptal durumuna düşürdüm ki. Sonuç olarak, perşembe günü beraber konserde yer alacağız.

"Sadece yorgunum." diyorum. "Dünün çoğunu uyuyarak geçirdim."

Bea, "Sana on beş tane mesaj yolladım." diyor.

"Biliyorum." diyorum. "Hepsini cevapladım."

"Bay Smokey'nin on beş fotoğrafıyla..."

"Sevimli kedi. "

"İyi olup olmadığını öğrenmek istemiştim."

"Fena değilim."

Diğer öğrenciler de arka sıraları dolduruyorlar. Alkollü içecekler ve avizeler ile ilgili birtakım konular, onları büyük öpüşme konusundan uzak tutmaya yetiyor. Toby'i görmek için devamlı arkama bakıyorum ama ortalıkta görünmüyor. Kat beni dürterek, "Betty!" diyor. "Sahnedeki, Dexter'ın baterisi değil mi?"

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Tuhaf." diyorum. Her davulunun üzerine yeşil markörle X yazdığı için, nerede görsem tanırım.

Toby'i görürüm diye tekrar arkama bakarken, yan kapılardan birinden içeriye Pearl süzülüyor ve en arka sıraya geçip oturuyor. Bluzunu taytının içine sokmuş ve kot kumaşından topuksuz ayakkabılar giymiş. Telefonunu çıkarırken herhangi bir öğretmen bakıyor mu diye kontrol ediyor. Göz göze geliyoruz ve yıllardan beri ilk kez kaş çatmıyor veya dudak bükmüyor. Sadece bir saniyeliğine bir şey söylemek istemiş gibi bakıp, başını çeviriyor.

Kat, "Haydi, Betty..." diyor. "Öpücüğü duymak istiyorum." İlk defa, Bayan P tam zamanında geliyor. "Ceket giyme-

niz sınav sonuçlarınızı *olumlu etkileyecek!*" diyor.

Sonraki beş dakikayı bu anlaşılmaz açıklamayı savunarak geçiriyor. Kısa bir gülümsemeyle konuyu değiştirdiğini belirterek, "Hepinizin bildiği gibi, Sonbahar Kutlaması, perşembe günü."

İşte bunu kesinlikle unutmadım.

"Joss Carlisle bize sokak dansı performansından az bir şey sunacağına söz vermişti ama koksiksini incitmiş –onun- cu sınıflar lütfen kıs kıs gülmeyi kesin, koksiks küçük bir kemiktir– kıs kıs gülme daha da artıyor –*omurganın* bitiminde olur. Cuma günü, Joss *sokakta dans ederken*, mini scooter kullanan küçük bir kız ona şiddetle çarpmış. Bayan P, kopan kahkahayı duymazdan geliyor. "Neyse ki başka bir grup, onun yerini doldurmayı kabul etti. Tarafıma, dün tüm gün boyunca prova yaptıkları iletili. Alkışlarınızla, Toby Gray ve Vanilyalı Çinçilalan sahneye alalım!"

Kat, "Betty, neler oluyor?" diyor.

"Bilmiyorum." diyor ve şaşkın bir şekilde, perdenin gerisinden Frank ve Dexter'ın çıkmasını izliyorum. Arkalarından Toby çıkıyor, sahne önüne inip mikrofonu Bayan P'nin elinden alıyor. Tok sesi salonu doldurarak " Aslında..." diyor. "Vanilyalı Çinçila..."

Bea, "Neden bize söylemedin?" diye fısıldıyor. "Bu ko-

nuda hiçbir şey bilmiyorum.” diyorum. Ben neden provada değildim? Solist olmadan nasıl prova yapılır?

Kat beni d rtterek, “Sen de gitsen iyi olur.” diyor. Ayağa kalkıyorum ve çanta ve bacaklardan kendime yol açmaya abalıyorum. “Pardon!” diyorum. “Affedersiniz.”

Birdenbire Pearl ayağa kalkıyor, dimdik bir şekilde yanımdan geçip sahneye çıkıyor ve Toby’nin yanında duruyor. Toby, mikrofonu ona uzatıyor ve bir an için parmakları birbirine değiyor. Donmu bir hâlde izliyorum. İnsanlar dönüp bana bakmaya başlıyor.

“Betty Plum, ne yapıyorsun?” Bayan P bana doğru yürümeye başlıyor. “Derhal otur!” Ama oturmuyorum. Gözlerime inanmakta zorluk çekerek, Pearl ve Toby’ye bakıyorum. Bayan P, “Betty!” diyor. “Sana *oturmanı* söyledim!”

Etrafımdaki  ğrenciler kıs kıs gülüyor ve Toby Shut Up’ın ilk akorlarını çalmaya balarken, sıraların arasında ilerlemeye devam ediyorum. Davul ve bas devreye girerken, bir oğlanın ayağına takılıyorum ve orta koridorda t kezliyorum. Tanıdık müzik salona yayılıyor ve çevremdeki g l meler daha da artıyor.

Pearl’ n sesi hoparlörlerden yankılandığı anda, Bayan P’nin *derhal otur uyarısını* duymazdan geliyor, dönüp oradan uzaklaıyorum. Dev kapıları çarparak kapatıyorum, Pearl’ n

sesi boğuklaşıyor ama ana kapıdan çıktığımda da hatta araç yoluna vardığımda da sesini hâlâ duyabiliyorum.

"Betty Plum, nereye gidiyorsun?"

Bayan P peşimden gelmiş ve topuklularla, koşarak bana yetişmeye çalışıyor.

"Eve gidiyorum!" Omzumun üzerinden sesleniyorum.

"Ve asla geri gelmeyeceğim!"

Poo, odamın kapısında duruyor. "Sana ay getirmemi ister misin? Sıcak su torbası?"

"Hayır." diye mırıldanıyorum. Sonra fikrimi değiştiriyorum. "Aslında... İyi olur." Kapının kapandığını işitiyorum.

Bayan P, babama okuldan *kaçtığımı* söylemiş ve kendisi bir işin tam ortasında olduğundan, Poo'dan bizim eve gelip sorunun ne olduğunu anlamasını rica etmiş. O gelene kadar, ben çoktan yatağa yatmış, perdeleri kapatmış ve yorganı üzerime çekmiş durumdayım. Benimle konuşmaya çalıştı ama orada yokmuş gibi davrandım. Özellikle Poo'ya kötü davranmak için değil –yerinde kim olsa öyle davranırdım– ve Bayan P'ye bir daha oraya geri dönmeyeceğimi söylerken, yalan söylemiyordum. Nasıl dönebilirdim ki?

şimdi, kalbim gerçekten kırılmıştı. Hissedebiliyordum.

Aklım, geçtiğimiz haftalardaki olayların üzerinden defa-

larca geçmekle meşgul ve her düşünce, kalbimin daha da kırılmasına neden oluyor. Artık çok geç ama Toby'nin çekici bir vampir olmadığını, sadece soluk tenli olduğunu ve merhametsiz bir gülüşü olduğunu anlıyorum. Asi falan da değil. Sadece spreyci boyayla, berbat karikatürler çizerek, güzel olan şeyleri çirkinleştiren birisi. Ve beni sevmiyor. Benden hoşlandığını bile sanmıyorum. En çok acıtan da bu.

Poo, "Al bakalım." diyor. Yanımdaki komodinin üzerine bir fincan konduğunu duyuyorum. Sonra da sıcak su biyotunu yatağımın yanına bırakıyor. Ayağımın üstünde kürklü bir şey hissedip ayağımı kımıldatıyorum. "Bu, bir rakun." diye açıklıyor.

"Senin için getirdim. Sevebileceğini düşündüm. Tilki olmadığı için beni bağışla."

Ayağıma bir göz atıyorum ve çizgili bir kuyruk görüyorum.

"Teşekkürler." diyorum. Gerçekten sevdim.

Sonra Poo çıkıyor ve aklım hemen toplantı salonuna gidiyor, herkesin ben koridorda tökezlerkenki gülüşlerini duyuyorum ve Toby ve Pearl'ü yan yana, güzel, esmer ve acımasız olarak görüyorum.

Tiz bir ses, "Tatlım!" diye bağırıyor. Önce nerede olduğumu çıkarmaya çalışıyorum, sonra üzerimdeki yorgani görüyor ve

ayaklarımdaki soğuk rakunu hissediyorum. Hatırlıyorum: Yatağımda saklanıyorum ve asla okula dönmeyeceğim.

Kat kendini dizlerimin yanına bırakıverince, yatak da çöküyor. "Çantan bizde." diyor.

Bea, "Toby işe *yaramazın* teki." diyor. "Gün boyunca ona sövüp saydık. Hey, oradan çıkmayı düşünüyor musun?" Başımı hayır anlamında sallıyorum. Kat, "Zavallı Betty." diyor ve popoma vuruyor. "Pardon. Omzun sanmıştım."

Bea, "Toplantı salonundan çıkar çıkmaz seni aramaya başladık." diyor. "Ama çoktan gitmiştin, sonra telefon açtık ve Rue konuşmayacağını söyledi.

Kat, "Buraya gelmemizi söyledi." diyor. "Sorun yok, değil mi?"

Yorganın altından başımla onaylıyorum. Bea, "Hey, Betty!" diyor. "Toby neden sana bunu yaptı?"

Sessizliğimi bozarak, "Çünkü ben berbat öpüşüyorum." diyorum. Kulağa öyle komik geliyor ki gülmeye başlıyorum ve aynı zamanda da ağlıyorum. Sonra onlara tüm hikâyeyi anlatmanın iyi olacağına karar veriyorum ve başımı yorgandan çıkararak anlatmaya başlıyorum. Partiden ayrıldığım ana gelince, "Tuhaf olan..." diyorum. "Onu daha çok tanıdıkça, daha az beğenmeye başladım."

Kat omzuma bir daha vurarak, "Çekiciliğin yitirilmesi." di-

yor. "Genelde birisiyle takıldıkça, ondan soğumandır." Bea de, "Birin güzel poposu var diye, aynı zamanda eğlenceli demek olmuyor." diye ekliyor. "Anneannem söylemişti."

"İyi birisi olmasını isterdim." diyorum. "Mesela..." Okuldaki erkekleri düşünüyorum ama hayal ettiğim çok daha iyi birisi.

Kat, "Bill!" diyor. "Kesinlikle tanıdığım en iyi erkek ve poposu da gayet güzel."

Bea, "Kat!" diye bağırıyor. "Bill'in *poposundan* bahsetme! Betty onun kız kardeşi gibidir."

"Ciddiyim, sörf kıyafetiyle gördüm. Kaslı... T15 Kulübü'nün kaptanı olduğunu ve şampiyonayı onların kazandığını biliyor muydun?"

Bea, "Kat bana bütün gün Bill'in YouTube videolarını gösterip durdu." diye açıklıyor. "Dediğine göre, bağımlısı olmuş."

"İyi bir sörfçü." diyor ve sessizleşiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, T15'in kaptanı olduğunu bilmiyordum. T15'in ne olduğunu bile bilmiyorum...

"Değil mi?"

Kat, akıl almaz dönmeler ve taklaları anlatmaya başladı. Sadece bir an nefes alıp, "Gelecek cumartesi yelkenin nasıl bir şey olduğunu anlamak için bir ders var ve biz de gidiyoruz, değil mi Bea?"

Bea, başıyla onaylıyor, "Sen de bizimle gel, Betty." diyor.

“Eğlenceli olacak.”

Tahmin edebiliyorum. Sadece en yakın arkadaşlarım ve ben saatlerce şapşallık yapıp güleceğiz.

“Hayır, teşekkürler.” diyorum. Değil yataktan çıkmak, tekrar arkadaşlarımla takılıp, ben olabileceğimi bile sanmıyorum.

Poo, “Burada mı yersin yoksa aşağıda mı?” diye soruyor. Elindeki tabakta tost var ve kapımda duruyor. “Sana öndeki odada bir yatak yaptım ki böylece televizyon izleyebilirsin.”

Günlerden salı ve babam birkaç gün daha okula gitmememi kabul etti. Hastalığımı cumaya kadar uzatabilirim, okul konserini bile atlatabilirim. Babam okulu tamamen bırakmanın geçerli bir şey olmayacağını anlatmaya çalıştı ama hâlâ oraya nasıl dönebileceğimi bilmiyorum. Bugün Poo’dan benimle ilgilenmesini istedi ki bu “Betty’nin akıl dışı bir şey yapmadığından emin ol.” demek. Yatakta olmak biraz sıkıcı olmaya başladı.

“*Kelepir Avı* yeni başladı.” diyor. Yorganıma sarınarak aşağı iniyorum. Kanepede bir dolu yastık ve sehpanın üstünde de bir bardak su var. En üstteki yastığın üzerinde de biyot duruyor. Hâlâ yorgana sarılı olarak kanepeye oturup, rakunu ayağıma doğru itiyorum.

“Çok sıcak.” diyorum.

Ve böylece kendimi Poo ile beraber *Kelepir Avı* izlerken buluyorum. Başta pek konuşmuyoruz ama programın *Yer Değiştirme* bölümü gelince, Wimbledon'lu Suzie'nin şımark bir tip olduğunu ve Phil'e şehvetle baktığını söyleyince ona katılıyorum. Peynirli tostlarımızı yedikten sonra beni dinlenmem için yalnız bırakacağını söylüyor. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Azıcık daha iyi." diyorum.

"Belki yardımcı olabilirim." diyor. "Thai masajı yapma eğitimi aldım." Gelip kanepenin ucuna oturuyor.

"Nerenin acıdığını söyle."

Toby ve Pearl'ü düşünüyorum, Toby mikrofonu ona verirken parmaklarının nasıl birbirine değdiğini. Toby'nin çıplak göğsünü görüyorum. Sonra nedense, Kat ve Bill'i sahilde yan yana oturmuş ve arka planda bir barbeküyle resmediyorum. Göğsüme vurarak, "Buram acıyor." diyor. Parmaklarımın altında, kalbim küt küt atıyor. "Gerçekten acıyor."

Poo, "Gözlerini kapat." diyor.

Dediğini yapıyorum ve Poo'nun odada dolaşıp perdeleri kapadığını duyuyorum. Ayaklarımın orada, kanepeye çöküyor ve sonra yorganım üzerimden çekilirken, serin havayı hissediyorum. Ayağımın altına masaj yapmaya başlıyor. Kötü hissedeceğime, uykumu getiriyor.

"Bir bahçe kapısının önünde durduğunu hayal etmeni istiyorum." diyor. Hemen önümde bir bahçe kapısı beliriyor. Yeşil renkte, biraz anneannem ve dedemin evindekine benziyor. "Güzel bir bahçeye adım atıyorsun. Etrafın birbirinden güzel çiçeklerle çevrili ve sen yumuşak ve serin çimlere basıyorsun. Kapıyı arkandan kapat. Seni acıtan her Şey kapının ardında kalmalı."

Poo *kafadan kontak* diye düşünüyorum. Babam kendine kafadan kontak bir kız arkadaşı bulmayı başarmış. Ama kafamın içinde kapıyı Pearl ve Toby'nin üzerine kapatıp güzel baheme giriyorum. Poo güneşin beni ısıttığından, pembe pembe açmış çiçeklerden ve kuşların Őakımasından bahsediyor. Bir yandan da ayaklarıma minik daireler Şeklinde masaj yapıyor. Hik yesi, benim hayali bir hamakta yatışım ve uykuya dalışım ile bitiyor... Ve gerçekten de çok uykulu hissediyorum.

"Güzeldi." diye fısıldıyorum. "Bu yaptığın Thai masajı mıydı?"

Ayaklarımı  rterken "Pek sayılmaz." diyor. "Benim uydurduğum çılgınca bir Şeyler." diyor. "Hoşuna gider diye düşündüm."

O, odadan dışarı çıkarken, *gitti* diye d ş yorum. Kesinlikle kafadan kontak ama sanırım iyi kalpli bir kafadan kontak.

Çarşamba gününü, *Adrian Mole'un Gizli Günlüğü*"nü okuyup tost yiyerek geçirdim. Rue, o gün izinliydi.

O akşam, odama çıkıp Afacan Dennis defterimi açıyorum ve annemin tüm mektuplarını, Bill'in tüm şiirlerini okuyarak Toby hakkında nasıl oldu da bu kadar yanılabilmişimi anlamaya çalışıyorum. *Kalbimin kırıldığı zaman*'ı kutudan çıkarıp annemin resminin önüne koymadan önce, bir anlığına elimde tutuyorum. Sonra canım biraz Bettye dinlemek istiyor, ben de annemle babamın en sevdiği şarkıyı koyuyorum ama doğruyu söylemek gerekirse, milyonlarca öpücükten bahsedenden bir şarkı dinlemek, şu an ihtiyacım olan en son şey.

Milyonlarca öpücük mü? Bir tanesi yeterince kötüydü. Yaşlar yine gözlerimden akıyor ve Bay Smokey'i alıp sarılıyorum. Benim, kürküne yumulmamdan sıkılmış olmalı ki kollarımın arasından sıyrılıyor, kitaplığımın üzerinden yürüyerek

gardırobumun üzerine çıkıyor. Orada oturup, sanki yabancı biriymişim gibi bana bakıyor.

"Pardon." diyorum. "Berbat bir ilk öpücük deneyimi yaşadım da."

"Miyavv..." diyor.

"Tavşanlı kedi maması yedikten sonra, kazayla dilini ağzıma soktuğun zamanı hatırlıyor musun? Burun sürtüşüyorduk ve sen sonra esnemiştin hani?" Duraklıyorum ama cevap vermiyor. Sanırım o da benim gibi, o hatırayı unutmaya çalışıyor. "İşte o bile, Toby ile olan öpüşmemden iyiydi."

Kapı çalınıyor. Bay Smokey'i dolabın üzerinden alarak, "Girin." diyorum.

"Kiminle konuşuyordun?"

Dönüp, Bay Smokey'i kucağıma alarak "Bill!" diyorum. Üç gündür devamlı aynı pijamaylayım. "Bu dünyadaki tek güvendiğim erkek olan Bay Smokey ile konuşuyordum."

Yatağa geri dönüyorum. Bill'in üzerinde daha önce hiç görmediğim gri bir tişört var. Acaba Kat'i etkilemek için yeni mi aldı? İçinde, oldukça etkileyici görünüyor.

"Kat bana yatağın içinde saklandığını söyledi." diyor. "Ben de gellp seni neşelendireyim dedim."

"Sadece bir gün saklandım."

Bill, odanın ortasında tuhaf bir şekilde duruyor. Sonra

gelip benim ayak ucuma ilişiyor. "Toby'nin yaptıklarını bana anlattı."

"Tam olarak ne anlattı?" Dört kılı göğsü ve berbat öpücüğü anlattıysa, onu öldürmem gerekecek.

"Toplantı salonunda olanları anlattı." diyor. Homurdanıp geriye yaslanıyorum. "Yani, şimdi herkes, alenen terk edildiğimi biliyor."

Bay Smokey, kollarımın arasında kıpırdanıp tekrar gardiobun üzerine sıçırıyor. Sırt çantasından Eric'in, *Koyunları Tıraş Et* oyununu çıkararak, "Sana bunu getirdim." diyor. En sevdiğim Lego oyunu olduğunu biliyor. "Bu çok tatlı Bili ama Kat sana düştüğümü ve kısacası kötü öpüştüğüm için beni grubunda istemediğini söyledi mi?"

Bili öne doğru eğiliyor, çenesini ellerinin arasına alıp gardiroba bakıyor. Bana bakmadığı için onu suçlamıyorum. Ben bir faciayım. "Okula asla geri dönmeyeceğim, Bill." diyorum. "Yapamam."

Gözlerini dolaptan çekmeden, "Betty." diyor. "*Sen inanılmaz* birisisin ve Toby değıl. Sen yıldızlı gökyüzüsün, Toby ise başını kaldırıp sana bakan herhangi biri."

Kat haklı. Bili bu dünyadaki en iyi kalpli erkek. Neden sanki onun gibi birisiyle çıkamadım ki? Yatakta oturup kollarımı dizlerime doluyorum. Bill dönüp bana bakıyor. Çatık kaşını

ve fırtınalı bir denizle aynı renk olan gri saçlarını görüyorum. Sonra bir şey oluyor. Hayatımda ilk defa, Bill'in yüzünün ne kadar muhteşem olduğunu fark ediyorum. Bill'in çok tatlışıklı bir yüzü var! O kadar şaşıyorum ki ağzım kocaman açılıyor. Gözlerini bana dikerek, "Ne var?" diyor.

Ağzımı kapatıp, birkaç defa göz kırpyorum. "Hiç!" diyorum. "Sadece şeyi düşünüyordum..."

Etrafıma bakıyorum. "Bunu." Yatağın üstünden annemin mektubunu alıyorum. "Bu, *sonuncusu*."

"Ne demek istiyorsun?"

Bill'e annemin mektuplarından bahsediyorum, onları nasıl tavan arasına sakladığını ve her birinde neler yazdığını. Hayatımda ilk kez annem varmış gibi hissettiğimi ve onu henüz bulmuşken kaybetmek istemediğimi. Mektuplar hakkında konuşmak iyi geliyor ve beni gözlerimi dikip Bill'in yüzüne bakmaktan alıkoyuyor.

Mektubu kucağımda tutarken, "Açmaya korkuyorum." diyorum. "Bundan sonra, hiçbir şey kalmıyor."

Bili, "Başka bir dize ister misin?" diye soruyor.

"Hayatta olmaz. Bu olaydan sonra bir daha asla kimseyle çıkmam."

"Toby'nin hakkında değil." diyor. "Annen hakkında."

Bir tükenmez kalem ve defterimi Bill'e uzatıyorum. Yaz-

maya başlıyor. "Bu Shakespeare'in en ünlü aşk sonesinden: *Seni Bir Yaz Gününe Benzetmek mi, Ne Gezer?*

"Bill, aşk olmaz dedim!"

"Bekle!" diyor ve sonra boş bir sayfaya yazmaya başlıyor. "Şiirin sonu şöyle: İnsanlar nefes aldıkça, gözler gördükçe, yaşadıkça şiirim, sana da hayat verir."

Bana bakıyor. "Anlıyorsun ya, annenin mektupları senin ona, onun da sana daima sahip olacağınız anlamına geliyor. Mektupları sende, dolayısıyla asla hiçbir yere gitmiyor."

Annemin mektubuna bakıyorum. Hiçbir şey diyemiyorum. Fotoğrafını elime alıyorum. Yüzü hayat dolu. Etrafım her zaman annemin fotoğraflarıyla sarılıydı ama onlar annemi hiçbir zaman gerçek yapmamışlardı. Mektupları yaptı.

"Sağol, Bili." diyorum. "Geçen gece koluma yazdığın kompozisyonun tahmin edebileceğinden daha fazla yardımcı oldu."

Gülüyor ve Lego parçalarını ayaklarımın üstünde sallayarak Koyunları Tıraş Et'i açıyor. "Yardımcı olabildiğime sevindim." diyor ve sonra zarı bana uzatıyor.

"Şeytan kurallarıyla mı oynuyoruz?" Aşağı bakarak, "Asla!" diyorum çünkü Bill'in gözleri karnıma kramplar girmesine neden oluyor.

"Anarşi kurallarıyla oynuyoruz."

"Canına okuyacağım, Betty!" diyor. " Geçen akşam Kat'e bu oyunu öğrettim ve beni yendi. Bir kızı yenip intikamımı almalıyım."

"Ne?"

"Kat'e öğrettim..." Başını kaldırıp bakıyor. "Eski bir sörf kıyafetimi ödünç almaya gelmişti."

Sörf kıyafetleri mi paylaşıyorlar? Niye paylaşmasınlar ki? Veya niye birbirlerine sarılıp öpüşmesinler ki?

Zarı ona atarak, "Sıra sende." diyorum. Tek eliyle yakalıyor. "Labirenti izledik." diye ekliyor.

Ne? Ama o *bizim* filmimizdir. Bir goblin kralın bebek kaçırmasıyla ilgilidir ve birlikte defalarca seyretmişizdir. Kışkandığımı belli etmemeye çalışıyorum.

"Süpermiş." diyorum.

Süper falan değil. Süperin tam tersi. Kâkülümün arasından Bill'e bakıyorum. Koyunları için yün yapmaya odaklanmış durumda.

Ve işte o an, Bill'den acayip hoşlandığımı anladığım an. Öyle böyle bir hoşlanma değil. En yakın arkadaşımдан hoşlanıyorum! Başını kaldırıp bana bakıyor. Yanaklarım alev alev yanmaya başlıyor. O kadar çok kan yüzüme hücum ediyor ki bayılacak gibi hissediyorum. Bill merakla bana bakıyor. Kızaran yanaklarımı hiçbir şeyin saklaması mümkün değil...

Dolabın üstünden atlayıp kucağıma gelen bir kedi dışında!

Bay Smokey'nin pufidik karnına, "Bu dünyadaki en iyi kedi sensin." diye fısıldıyorum.

•

Bill gittikten sonra –kendisini üç kez yendim– karmaşık oğlan meselelerini düşünüyorum. Bill'i görmek, içimdeki acıya bir şey yaptı. Acı hâlâ orada duruyor ama azaldığı kesin. Daha fazla kendim gibi hissetmeye başladım. Aslına bakarsanız, o kadar kendim gibi hissediyorum ki Destansı Sessiz Dans yapmayı istiyorum. Toby'nin kalbimi tamamen kırmış olduğunu fark etmeyi kutlamak için iyi bir yöntem.

Kulaklığımı takıyor ve *I Like to Move It* parçasını buluyorum. Sesi epeyce açıyorum ve –perdelerin hiçbir yerinde açıklık olmadığından emin olduktan sonra–başlat tuşuna basıyorum.

Önce, sadece duruyorum. Sonra, önce ellerim ve ardından kalçalarım ile dansa başlıyorum... Sonra ise, artık kendimi durduramıyorum. Bay Smokey'e doğru Ay Yürüyüşü yapıyorum. Hammer Time dansının hareketleriyle devam ederek bir Kung Fu hareketi Toby'nin hayali suratına gelirken şarkı bitiyor. Şarkı bitiminde, gülümsediğimi fark edince, en baştan

bir daha dans ediyorum.

Sonra, gülümsediğim için ve Betty geri döndüğü için, an-nemin son mektubunu okuyabileceğimi ve her şeyin yolunda gideceğini fark ediyorum.

Kulaklığımı çıkarıyor ve *Kalbimin kırıldığı zaman*'ı elime alıyorum. Danstan ötürü kalbim küt küt atıp pijamalarım ter-den sırlıslam olmuşken okumaya başlıyorum.

Sevgili Erik-surat,

Evet, olay şöyle gelişti. Carlo'yla öpüşmemi hatırlıyorsun, değil mi? Hatırlamıyorsan, ilk defa öpüştüğüm zamanı açıp okumalısın çünkü bu, onun devamı.

Okudun mu? Güzel.

Öpüşmeden sonraki gün, Carlo ve ben gizli bir yürüyüşe gitmeye karar verdik. O gece zar zor uyudum. Çok erken bir saatte, iskelede buluştuk, sahilde dolanıp, Downs'a doğru yürüdük. Kirlara çıktığımız an, Carlo elimi tuttu. Hayal ettiğim-den bile daha güzeldi. Sonunda, sadece deniz çekildiğinde gidebildiğin saklı bir kumsala inen merdivenleri kullandık. Kayaların üzerine uzanıp güneşin bizi ısıtmasının keyfini çıkarak, saatlerce konuştuk.

Sonra yanımda getirdiklerimi yiyip piknik yaptık. Evden çıkmadan çantaya attıklarımı hâlâ hatırlayabiliyorum: peynirli

sandviçler, muzlu süt, bir paket cips ve yarım paskalya yumurtası. Çekilmiş olan deniz tekrar bizim piknik yaptığımız kayanın altına kadar geldiğinde, merdivenden geri çıktık. Son birkaç basamakta beni yukarıya Carlo çekti.

Mükemmel bir ilk buluşmaydı.

Çünkü ben öyle olduğuna emindim: bizim ilk buluşmamız. Carlo bana hiç, "Seni seviyorum. Benimle çıkar mısın?" gibi şeyler söylemedi. Eleanor arkadaşımız olduğundan ve önce onunla ayrılması gerektiğini bildiğinden diye tahmin etmiştim.

Ama kırsal bölgeyi geçip yol kenarından yürürken arabalar ve insanlar bizi geçmeye başlayınca, bir şeyin değiştiğini fark ettim. Carlo elimi bıraktı ve benden uzakta yürümeye başladı. Sonra, ben kaldırım kenarından düşünce, gülmedi. Normalde, hep gülerdi, özellikle de ben aptalca bir şey yaptığımda.

Bizim sokağa geldiğimizde, "Eee..." dedim. Omzumun üzerinden bakarak, "Eee..." dedi. "Üniversitede görüşmek üzere."

Akşam boyunca, davranışına bir açıklama bulmaya çalıştım. Onun için zor olduğunu biliyordum. O kadar uzun zamandır Eleanor'un erkek arkadaşydı ki onu üzme istemiyordu. Aslında, Eleanor dünyanın en iyi insanı falan değildi. Sınıfımızdaki herkes Noel zamanı, yetimhanedeki çocuklar için ayakkabı kutularını hediyelerle doldururken neden Ro-

men çocuklar için böyle bir şey yaptığımızı hiç anlamadığını söylemişti.

Endişeli bir gece geçirdikten sonra, ertesi sabah üniversiteye gittim ve okul kapısında Carlo ve Eleanor'u birbirlerine sarılırken gördüm. "Bitti." diyormuş gibi değil, daha çok, "Seni seviyorum, dur daha da sıkı sarılayım." diyen bir sarılmaydı. Carlo bana doğru baktı. Gayet açık bir mesaj yolluyordu.

İşte kalbim o zaman kırıldı. Benim yerime Eleanor'u tercih etmesinin nedeninin bende bir sorun olmasından kaynaklandığına emindim. Onun için yeterince iyi değildim. Ne olduğunu anlamaya çalışarak, saatlerimi harcadım. Belki yeterince güzel ya da akıllı değildim. Aptalca bir şey mi söylemiştim? Ancak yıllar sonra, tamamen yanlış anladığımı gördüm: benim için yeterince iyi olmayan Carlo'ydu.

Betty, şimdi bir şey itiraf etmem gerek. Âşık olduğum zaman başlığı aslında tam olarak doğruyu yansıtmıyor. Aslında o mektuba, Âşık olduğumu sandığım zaman başlığını vermeliydim... Bazen işte böyle âşık olduğunu sanırsın ama aslında olmamışsındır. Ne zaman gerçekten âşık olursan, o zaman aşkın ne demek olduğunu anlarsın. Bunu mektuba yazmak istemedim çünkü biraz ukalalık tasladığımı düşünenebilerdin. Neşelen tatlım, daha denizde bir dolu balık var.

Tavan arasına bir mektup daha koyacağım ve adı Gerçek

Aşk olacak. Mektubu teneke bir çikolata kutusuna koyacağım. O mektubu, tam on ikiden vurduğun zamana sakla, seni sadece sen olduğun için seven ve seni asla başkasına, hele de Romen yetimlerden nefret eden birine değışmeyecek olan kişiye rastladığın zamana sakla. Ne zaman okuman gerektiğini bileceksin çünkü gerçekten âşık olursan sanki evine dönmüş gibi hissedersin.

Bu mektubun başka bir yerde olmasının diğerk sebebi ise, gerçekten son mektubum olmasıdır Gerçekten de en doğru zaman olmadan, onu okumanı istemiyorum. Bu mektupları okumanın zor olabileceğinin farkındayım. Bazen yazmak da zor oldu. Sonsuza kadar yazmak isterdim ama zamanım kalmadı. Hatta baban, anneannen ve Katie Teyzen bile, hastaneden çıktığımı ve bir daha oraya dönmeyeceğimi biliyor Eve gitmek çoğunlukla iyi bir şeydir ama benim için değil.

Herkes sonunda iyileşemeyeceğimi kabullendi, beklemek dışında kimsenin yapabileceğı bir şey olmadığını anladı ve ben hastanede beklemek istemiyorum. Evde, babanla ve seninle olmak istiyorum.

Bir gün birisi kalbini kırar, senin kendini önemsiz hissetmene neden olursa, şunu hatırlamanı istiyorum: küçücükken, iki yaşında bile değilken, öyle güçlü ve inanılmazdın ki beni hayatta tuttun. Bugün, kalbimin atmasının sebebi sen-

sin Betty, ciğerlerim havayla doluyor ve parmaklarım bu kalem tutuyor. Böylece bugün hastaneden ayrılıp, seni tekrar kollarıma alabiliyorum.

Seni daima seven,

Anne-surat xxx

Mektubu dikkatlice defterimin içine koyuyorum. Boğazım acıyor. Keşke anneme, mektuplarını bulup okuduğumu ve beni ne kadar çok sevdiğini anladığımı söyleyebilsem. Çizim defterimi Aşkın Büyük Kitabı diye adlandırdığımda, aklımda Toby vardı ama her sayfayı çevirdiğimde annemin mektupları yerli yerinde mi diye bakarken ve Bill'in dizelerini okurken, aslında defterin Toby'le hiç ilgisi olmadığını görüyorum.

Ama kesinlikle aşkla ilgili.

Benim daima hayatımda olan ve beni bekleyen iki kişiye âşık olmamla ilgili: Bill ve annem.

Annem haklı. Gerçekte Toby'ye âşık değildim. Onunla evimdeymiş gibi değil, daha çok başka bir gezegendeymiş gibi hissediyordum. Bill'leyken, kendim olabiliyorum. Bill'e, her şeyi yanlış anladığımı söylemem lazım ama ya çok geç kaldıysam? Ya Bill ve Kat, ben bir garajda FIFA 2014 oynayan Toby'yi izlemekteyken yada sıkıntılı bir tarzda şarkı söylemeyi öğrenmekle meşgulken, bir araya geldilerse?

Annemle olma şansımı kaybettim ve şimdi de Bill'i kaybediyorum. Ve bu kez, tamamıyla benim suçum.

Uyumadan önce telefonumu açıyor ve Toby'nin mesajlarını siliyorum. Sadece yedi tane var. Mağazalardan bile daha çok mesaj geliyor. Son olarak da numarasını siliyorum.

Telefonumu tam kapatmak üzereyken, Bill'den bir mesaj geliyor: **Bunu gördüm ve sen aklıma geldin.** Bir de fotoğraf yüklü. Tabii ki göremiyorum. Ne cevap vereceğimi bilemediğimden, telefonu komodinin üzerine bırakıp, resmin açılmasını bekliyorum.

Uykuya dalarken, annemi ve Bill'i düşünüyorum. *Gerçek Aşk'ın* tavan arasında beni beklediğini bilmek güzel. Sonra Bill'in şiir dizelerini düşünüyorum, onun yatağında uyuduğum geceyi, bana önemli bir şey söyleyişini, ulaşamadığım yerdeki o şeyi. O her neyse, her şeyin cevabı olabilir.

Uyandığımda, oda aydınlık ve evin içinden hiç ses gelmiyor. Babam işe gitmiş olmalı. Perdelerin altından sızan güneş ışığına bakarak, yatakta yatmaya devam ediyorum. Güneş ışınları bacaklarımda çizgiler oluşturuyor. Hayal meyal, bugünün Sonbahar Kutlaması günü olduğunu fark ediyorum. Sonra, sıcak yatakta uykulu bir hâlde kıvrıldığımda, aniden Bill'in bana söylediği şeyi hatırlıyorum.

Evinde kaldığım gece, tıpkı şimdiki gibi, yanı uyur yanı uyanık hâldeyken, ona kompozisyon ödevinin nasıl gittiğini sormuştum. Güldü ve “*Betty, hiçbir zaman bir kompozisyon ödevi yoktu.*” demişti.

İyi de madem kompozisyon yazmayacaktı, o zaman neden aşk şiirleri kitabında bir dolu yerin altı çiziliydi ve ezberlenmişti?

Öyle hızlı kalkıyorum ki başım dönüyor. Bili bana nedenini

söylemişti: demişti ki şiirleri okuduğunda *beni* düşünüyormuş. Dalga geçer gibi bir ses tonuyla söylemişti ama ya gerçekse ve saklamak istediye? Sonuçta Toby'yi ne kadar çok öpmek istediğimi anlatıp duruyordum.

Not defterimi elime alıyorum. İngiliz Edebiyatı'nda sınıfın en iyisi değilim çünkü okumayı sevmeme rağmen analiz yapmaktan nefret ediyorum. Analiz, hikâyeyi mahvediyor. Ama bu kez, hikâyeyi oluşturabilir.

Tüm kanıtları tartabileyim diye, bir liste oluşturun ve aynen İngilizce öğretmenimin öğrettiği gibi yapıyorum:

Kanıt	Açıklama
"Bulutsuz ülkelerin ve yıldızlı göklerin gecesi gibi yürüyor güzellikte."	Benden bahsediyor! Yıldızlı bir gece kadar güzel olduğumu düşünüyor. Bir dolu çilim var.
"Aşk, gördüğü her şeye istek duyan bir çocuğa benzer."	Bill arkadaşlarımla Brighton'a gitti çünkü kısa da olsa beni göreceğini düşünüyordu.
"Sadece bir erkek senin seyyah ruhuna âşıktı."	Bill beni tamamen anlıyor -bisikletimle nasıl tepe aşağı gitmeyi sevdiğimi, marmeladımı nasıl ekmeğimin en köşesine kadar sürmeyi sevdiğimi ve kürklü kelimesini niye komik bulduğumu.

"Ayaklarının altına düşlerimi serdim; usul usul yürü zira düşlerimin üstünde yürüyorsun."	Bunu koluma yazdıktan hemen sonra, bana aslında kompozisyon yazmadığını söyledi. Kalbimi ayaklarına sermek üzereyim, Betty. Lütfen çığneme demek istedi.
"insanlar nefes aldıkça, gözler gördükçe, yaşadıkça şiirim, sana da hayat verir."	Tamam, bu gerçekten de annemle ilgili ama ya son ipucuysa? Bill benim gözlerimi açmamı, dizelerini okuyarak, bana anlatmak istediklerini anlamamı istiyor.

İlk yazdığım andan itibaren, Afacan Dennis defterim, ben ve Bili hakkındaydı. *Gece gibi yürüyor güzellikte* ve etrafına çizilmiş yıldızlar ama Toby'nin gülümsemesi öyle büyüleyiciydi ki göremedim.

Peki ama Bill'in sözlerini çarpıtıyorsam? Son karnemde,

öğretmen İngilizce çalışmamın büyük ölçüde hayali olduğunu söylemişti. Telefonumu çıkarıyorum. Bill'in yolladığı fotoğrafı görmem lazım.

Mesajı açıyorum ve resim yavaşça açılıyor. Önce, tavan-
dan sarkan plastik bir ay görüyorum. Eric'in odasının tavanı
–sıçramış sıcak çikolata lekelerinin bir kısmından ben sorum-
luyum. Sonra Eric'in bulanık yüzü görünüyor. Yatağa atlıyor
ve saçları yerçekimine meydan okurcasına havaya dikiliyor.
Sonra yıldızları görüyorum. Eric'in kafasına çarpan aydan
aşağı doğru sallanan, yeşil ve mavi renkte, yaklaşık yirmi ka-
dar yıldız var. Bu, yıldızlı bir gökyüzü.

Bill'in aklına beni getiren, yıldızlı bir gökyüzü.

İçimde bir şey heyecanla parlıyor ama kendimi sakinleş-
tiriyorum. Acaba ona beni hatırlatan *Eric* olabilir mi? Azıcık
hamster gibi kokan altı yaşında bir oğlan çocuğu gibi miyim?

Öğrenebilmemin tek bir yolu var. Bill'i görmeliyim. Ona
baktığımda, elbette haftalardır gizlice benden hoşlanıp hoş-
lanmadığını anlarım, değil mi? Ve eğer haklıysam, ona Toby'yi
tamamen unuttuğumu ispatlar ve nihayet bunca zamandır
önümde duran şeyi fark ettiğimi söylerim. Bunu ispatlamak
için gerçekten büyük bir şey yapmalıyım. Bu, mini keklerle
veya tüylü bir oyuncakla hallolacak bir şey değil.

Duş alıp –üç gündür ilk kez– saçımı kurutup ardından da

iki kâse pirinç patlağı yiyinceye dek bir plan oluşturmıştım. Bir şey yapmadan önce, Kat'le konuşmalıyım. Bir arkadaşın senden tamamen vazgeçmeden önce, bir dolu yanlış yapma hakkın yok.

Telefonunu hemen açıyor. "Coğrafya dersinde olman gerekmiyor mu?" diyorum. "Öyleyim." diyor. "Ama Kabir, Bayan Ledger'ı görünmez olduğuna inandırarak ağlattı. Ardından Bayan Ledger sınıftan çıktı, bir daha da geri dönmedi. Daha iyi misin?"

"İyiyim... Şaşırtıcı derecede iyiyim." diyorum. "Ama sana sormam gereken iki önemli şey var."

"Tamam ama yüksek sesle sor. Kabir akıllı tahtaya vahşi bir film koydu."

Derin bir nefes alıyorum. "Bill'den hoşlanıyor musun?" diye soruyorum. Hat sessizleşiyor. Önce bir çığlık, ardından büyük bir patlama sesi duyuyorum.

Kat, "Onu beğeniyorum ve bence on üzerinden on ama ondan *hoşlanmıyorum*."

"Ama onun kaslı olduğunu, poposunun çok güzel olduğunu ve *bağımlısı* olduğunu söylemiştin."

"*Rüzgâr* sörfünün bağımlısı oldum. Açıkçası Betty, tüm dünya oğlanların etrafında dönmüyor." Sözleri beni gülümsetiyor. "Bili inanılmaz kaslı ama bana ilgisi yok, bu da çekiciliği-

ni benim gözümden azaltıyor. Ayrıca, başka bir sörf öğretmeni var, adı Rob. Bir kolları var..."

"Dinle Kat, çok önemli bir şey yapmam gerekiyor ve Rob'un kollarının neye benzediğini dinlemeye şu an zamanım yok."

"Örümcek Adam'ın kolları gibi..." diye bağıyor. "Haydi, ikinci soruyu sor. Çabuk ol çünkü telsiz sesi duyuyorum. Bayan P yaklaşıyor."

Bu durumda, ikinci sorumu soruyorum ve bu inanılmaz ama olumlu cevap alıyorum. Kat muhteşem bir arkadaş.

Saat bir ve Sonbahar Kutlaması beş saat sonra başlıyor. Planımı uygulamak istiyorsam, Bill'i görmem lazım. Ne diyeceğimden emin değilim, tek umudum, ona baktığımda, benden hoşlanıp hoşlanmadığını bilebilmem, ipuçlarını doğru mu değerlendirdim yoksa aynı hafta içinde ikinci defa aptal gibi mi davrandım!

Yalnız bir sorun var. Bugün günlerden perşembe. Perşembe günleri, Bill'in okulunda kulüp aktivite günü ve Bill de kendi yılından arkadaşlarıyla hep Eastbourne'daki kulübüne giderek, rüzgâr sörfü yapar. Hemen yola çıkarsam, birkaç saatte orada olurum. Hangi otobüse binmem gerektiği ya da nerede inmem gerektiği ile ilgili hiçbir fikrim yok. Umurumda

değil. Bir görevim var... Aşk görevi.

Tavan arasına hızlı bir ziyaretten sonra, pandalı beremi, çantamı ve telefonumu alıp sanı, külötlü çoraplarımı giyiyorum. Babama not yazıyorum: ***Sonunda okula gitmeye karar verdim. Bu akşam Sonbahar Kutlaması akşamı. Rue ve sen mutlaka gelmelisiniz. Saat 6'da. X Betty.***

Notu buzdolabının üzerine, tutsun diye patates şeklindeki miknatisın altına yapııştırıyorum. Sonra Bay Smokey'e veda öpücüğü verip, kapıdan çıkıyorum ve otobüs durağına doğru koşturuyorum.

Otobüs şoförüne, “Deniz ne tarafta?” diye soruyorum. Eastbourne’a geldim ama ne tarafa gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Otobüs merkezde bırakıyor.

“Şu tarafta canım.” diyor. “Görmemen mümkün değil.” İşaret ettiği tarafa doğru koşuyorum, koşarken bağış merkezi, hediyelik eşya mağazaları, fırın ve balıkçıların yanından geçiyorum. Sonunda iskelenin yanına varıyorum. Sağa sola bakıyorum. Deniz kenarı iki tarafa doğru da uzuyor. Neredeyse kış gelmek üzere ama güneş var ve yürüyüş yolu yabancı öğrenciler ve pastel renkli anoraklar giymiş, rüzgârdan etekleri uçuşan yaşlı hanımlarla dolu.

Iskeleye doğru koşup, sağ tarafa bakıyorum. Otelleri, Downs kıyılarını ve daha ileride beyaz tepeleri görüyorum. Dalgalarıyla her tarafı ıslatan karanlık deniz tam altımda. Etrafta hiç sörfçü göremiyorum. Iskelenin diğer tarafına

gidip, parmaklıkları tutuyorum. Soyulmakta olan boyasını parmaklarımdan altında hissediyorum. Sonra iki dalga arasında, onları görüyorum: üçgen yelkenleri denizde zikzak çizen bir grup sörfçü.

Turist gezdiren mini tren yukarı çıkarken, ben de aşağı koşuyorum. Trenin mini vagonları emekli tatilcilerle dolu. Şoföre iki sterlin veriyor ve eşofman giymiş iki yaşlı beyefendinin arasına sıkışıyorum. Kırmızı eşofmanlı olan, "Acelen mi var?" diyor. Beni ele veren, sürücü tüm kapıların iyice kapalı olduğundan emin olmak için kontrol edip, her vagondaki müşterilerle ayrı ayrı güneşli havadan bahsederken, "Haydi, haydi!" diye kendi kendime konuşmam mı acaba?

"Bir arkadaşımı göreceğim." diyorum. "Ama yetişebileceğimden emin değilim." Mavi eşofmanlı olan, "Ooo, bir erkek mi? Ondan hoşlanıyor musun?" diyor.

"Evet." diyorum. "Ama onun benden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyorum." Niye bunu onlara anlatıyorum ki? "Aslında kendisi yıllardır benim arkadaşım."

Karşımda oturan hanım eğilip, elime vuruyor, "Endişe etme." diyor. "En güzel evlilikler böyle olur."

"Teşekkürler." diyorum. "Ama daha on beş yaşındayım." Tren yavaşça ama gerçekten de çok yavaş hareket ediyor. "Erkek arkadaşım olması yeterli." diye ekliyorum. Mavi eşof-

manii oldukça yüksek sesle, "O hâlde, gidip onu yakalayalım." diyor. Kırmızı eşofmanlı da, havaya yumruk atarak, "Heyooool" diye bağıyor. Tren hızlanıyor ve saatte 6,5 kilometreyle giderken, tüm tren sevinç çığlıkları atıyor. Saati me bakıyorum: 15.24. Scooterlı bir kadın bile bizi geçiyor. Gerçekten hızlanmamız gerekiyor. Tren önünde su sporları bayrağı dalgalanan ahşap bir binanın önünde duruyor. Ellerim öyle çok titriyor ki kapıyı açamıyorum. Vagondakilerin de artriti olduğundan, kapıyı bana şoför açıyor.

Ben koşturaya başladığımda kırmızı eşofmanlı, "Bol şans, Betty!" diye bağıyor. Sonra tüm tren ona katılıyor. Şoför de heyecana destek olmak için trenin düdüğünü üç kere çalıyor. Omzumun üzerinden el sallayıp, çakıl taşı döşeli yoldan yukarı tırmanıyorum. Binanın etrafından dönerken, benim yaşlarımda bir grup oğlanın veranda parmaklıklarına eğilmiş, denize baktıklarını görüyorum. Sörfçüler hâlâ orada, dalgaların üzerinde öyle çabuk zıplıyorlar ki denizle çok az temas ediyorlar. En yakınimdaki çocuğa soruyorum, "Bill'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Denizde." diyor. "Aramızdan gitmeye tek izin alabilen o oldu."

"Orada mı?" Gözlerimi kısıyor ve hangisinin Bili olduğunu anlamaya çalışıyorum ama çok uzaktalar ve yükselen dalga-

lar onları görmemize ciddi bir engel.

"Güvenli mi?" Âdeta dalgalar onları yutuyor gibi.

"Ne kadar iyi olduğuna bağlı." diyor çocuk. "Bill çok iyi."

"Hangisi Bili?"

"Yelkeni kırmızı çizgili olan." diyor.

Sahilde, çakılların üzerinde ayağım kayarak yürüyorum ve devamlı Bill'in kırmızı yelkenine bakıyorum. Bir dalgayla 360 derece dönüp, denizin dibine girdiğini ve anında kalkarak tekrar ufka doğru gittiğini izliyorum. Gerçekten de iyi. Bunu yapabildiğini ben neden bilmiyorum? Sahilde oturup onun denizin üzerinde uçmasını izliyorum. Sörf hakkında hiçbir şey bilmeme rağmen, en iyilerden biri olduğunu ben bile söyleyebilirim.

Arka tarafımda bir kamyonet park ediyor. Kamyonetten bir adam çıkıyor. Tekrar denize baktığımda Bill'i göremiyorum. Umutsuzca, her yelkeni inceliyorum. Sonra birisinin direkt çakıllara doğru sörfle geldiğini ve son anda tahtasından atladığını görüyorum. Yelkenin kırmızı çizgileri var. Tahtayı sudan çıkarmakta olan kişiye dikkatle bakıyorum. Bana doğru yürümeye başlıyor. Sonra sarı saçlar ve karnımın kasılmasına yol açan ciddi bir ifade görüyorum. Birdenbire, benden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmek istemiyorum ve korkuyorum. Ya bana dehşet içinde bakarsa? Ya bana

gülerse? Tekrar arkadaş olabilir miyiz ki?

Haydi ama Betty, diyorum kendi kendime, *vazgeçemezsin*. Tam seslenecekken duruyor ve tahtasını yere bırakıyor. Kıyafetinin fermuarını beline kadar açmasını izliyorum. Yavaşça, siyah ıslak kumaşı kollarından sıyrıyor ve böylece giysinin üst yarısı beline düşüyor. Bill'in çıplak göğsüne bakıyorum.

Çıplak, seksi göğsüne!

Yanaklarım yanıp, kalp atışlarım hızlanırken, başımı indiriyorum. Bu, beklenmedik bir şeydi. Bendeki göğüs aşkı mı, göğüs korkusu mu? Toby yüzünden göğüslerden korkar mı oldum?

Yüzüm alev alev yanıyor olmasına rağmen, başımı kaldırıp Bili'e bakıyorum. Korkularıyla yüzleşmek önemlidir. Tahtasını ve yelkenini alıp dosdoğru bana doğru yürüyor. Hayır, kesinlikle Bill'in kaslı, belirgin ve geniş omuzlu göğüs kafesinden korkmuyorum. Hatta korkunun tam tersi bir duygu. *Hoşuma gidiyor*.

En yakın arkadaşımdan feci derecede hoşlandığım gerçeğine alışabilmek, daha sonra ortaya çıkmak için, saklanmak istiyorum. Ne yazık ki, devasa bir çakıl plajının tam ortasında oturuyorum. Çabucak, ördekli sırt çantama kafamı sokup bir şey arıyormuş gibi yapıyorum. Bili belki de beni görmeyebilir.

"Betty?"

Tüh ya! Kocaman turuncu gagayı tanımış olmalı. "Bıllı!" Başımı kaldırıp, ona gülümsüyorum. *Yüzüne odaklan Betty, yüzüne odaklan.*

"Burada ne işin var?" diye soruyor.

Gerçekten de iyi bir soru. Ayağa kalkmaya çalışırken, "Şey, aslında seni Sonbahar Kutlaması'na davet etmeye gelmiştim."

"Bunun için taa Eastbourne'a mı geldin yani?"

"Şey, evet."

Yüzüne bak Betty bakışlarını daha aşağıya indirme. Bill'den büyük aşk hisleri almak yerine daha çok şaşkınlık hissi alıyorum.

"Anlasana, hemen gitmemiz lazım yoksa geç kalacağız."

Bill gülümseyerek, "Ve senin okulundaki bu gösteriye benim gelmem bu kadar önemli mi yani?"

O gülümseme, on üzerinden on. Bunu daha önce nasıl görmemişim? Gözlerinin içine bakarak, "Gerçekten de dünyadaki en önemli şey." diyorum. Birbirimizden yaklaşık bir metre kadar uzağız. Saçlarından sular damlıyor ve göğsü hâlâ çıplak. Tahtasını yere bırakıp, kollarını bana sarmasını istiyorum.

Dönüp, çakılları tırmanmaya başlayarak, "O zaman gidelim." diyor. "Minibüste sana da yer ayarlamaya çalışayım."

Okulun basamaklarından koşarken Bill'e, "Acele et!" diyorum. "Başlamak üzere."

Ana giriş kapısından girmeyip, Bill'i yan koridorlardan birine sokuyor ve sahneye yakın bir girişe yönlendiriyorum. Kapıyı açıp içeri göz atıyorum. Salon ebeveynler ve öğrencilerle, neredeyse dolu gibi ama iki annenin ortasında boş bir koltuk görüyorum. Onu ileri iterek, "Orada otur." diyorum.

"En önde mi?"

"İyi görmeni istiyorum." diyorum. Tam ışıklar kapanırken boş yere süzülüp oturuyor. Bayan P sahneye çıkıyor. "Babamın nerede olduğuna bakın." diye fısıldıyorum. Şimdi, doğru şeyi yaptığıma beni ikna etmesi için Kat'i bulmalıyım. Kat'e planımı anlattığımda, Bill'le şu ana kadar konuşmuş olacağımı düşünmüştüm. Onun yerine, bir minibüste iki onuncu sınıf çocuğun arasına sıkışmış bir durumda, onların dalgalardan

söz etmelerini dinledim. Öğretmeni benim Bill'in kız arkadaşı olduğumu sandığı için, Bill'in benimle oturmasına izin vermedi çünkü minibüste samimi olmamızdan çekinmişti.

Kat'i bir prova odasında, gitannın akordunu yaparken buluyorum. "Betty!" diye bağıyor. "Tanrı'ya şükür buradasın!" Montumu çıkartırken, "Bu yaptığım delilik mi?" diye soruyorum. "Bana yaptığımın doğru olduğunu söyle, Kat."

Fermuarım saçıma takılınca, yardım için yanıma geliyor ve "Yüzde doksan dokuz doğru olduğunu düşünüyorum." diyor. "Ve evet, bu delilik. O yüzden bu kadar harika bir fikir."

"Müzik tamam, değil mi?"

"Ve bir saattir prova ediyorum." Ben süveterimi ve kotumu çıkarırken, o da bazı akorları çalışıyor.

"Soyunuyor gibisin, Betty."

Sırt çantamı karıştırırken, "Bekle..." diyorum. Beyaz bir mini elbiseyi gösteriyorum. "Bu delilikten de öte mi?" Sırıtarak, "Evet." diyor. "O yüzden de mutlaka giymelisin."

Elbiseyi başımın üzerinden geçiriyorum. Üzerime şıp diye oturuyor. "Annemin Kuğular Grubu'nun bir parçası olduğu zamandan kalma bir kostüm." diyorum. Kumaşı ellerimle düzeltiyorum. Çoraplarımı ve beremi düzeltiyorum.

"Nasıl görünüyorum?"

Kat dikkatle bana bakıyor. Sonunda, "Çarpıcı!" diyor.

“Gerçi Bayan P eteğin boyunu görünce kızacak.” Tam o anda, sekizinci sınıflardan bir çocuk kafasını içeri uzatıp, “Bir sonraki sizsiniz.” diyor. Midem bulanıyor. “Yapabileceğimden emin değilim Kat.” diyorum. “Son kez bu salonda olduğum ve herkesin bana güldüğü zamanı düşünüp duruyorum.”

Gitarını ve elimi tutup, “Haydi...” diyor. “Geçen sefer kaçtın, bu kez çok farklı. Ayrıca bana çok fena borçlusun.”

Beni sahnenin yan tarafına yönlendiriyor ve gölgelerde bekleyerek, Altıncı Form eğitimi alan bir kızın flüt çalışını izliyoruz. Etrafımız sıralarını bekleyen veya performansları görmek için etrafta takılan öğrencilerle çevrili. Kat elimi sıkıyor. Başımı kaldırıp bakıyorum. Sahnenin diğer tarafında kolunu Pearl’ün omzuna atmış olan Toby’i görüyorum. Yanlarında da Bollie duruyor. Bea bir elini kaldırıyor, başparmağını saklayarak bana dört parmağını sallıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve gülümsüyoruz. Tekrar Toby’e bakıyorum. Komik. Artık o kadar uzun boylu ve yakışıklı görünmüyor. Daha çok leylek gibi ve biraz salak. Pearl’e bakıyorum ve bakışlarını çevirip flüt çalan kızı izlemeye başlamadan önce, o da bana dikkatle bakıyor. Salon alkışla doluyor.

Bayan P, “Teşekkürler Ellie.” diyor. Bu, *unutulmazdı*. Ve şimdi de sahneye –dosyasını incelerken ufak bir duraklama oluyor– Kat Knightley ve... Betty Plum çıkıyor.”

Benim adımlı okuyunca, kaşlarını çatıyor.

Kat beni öne doğru iterek, "Haydi." diyor. Kat'ın ardından sahneye çıkıyorum ve o gitarını amfiye takarken, ben de mikrofonu alıyorum. Alkışlar yerini tuhaf bir sessizliğe bırakıyor. Başını kaldırmış bize bakan onlarca insana, salonun en diplerine kadar bakıyorum. Gözümün içinde bir ışık parlıyor ve seyirci kıpırdanıyor. Toby ve Pearl'ün, belki babam ve Rue'nun izlediklerini ve Bill'in en ön sırada oturduğunu biliyorum.

"Başlamadan önce..." diyorum –fısıldıyorum, bu yüzden mikrofonu daha yakına çekiyorum– "Bir şey söylemek istiyorum." Bayan P gözlerini kısmış hâlde oturduğu yerden bana bakıyor.

"Bettye Swan'a ait olan *Sonra Bana Veda Edebilirsin* adlı şarkıyı söyleyeceğim." Öksürenler ve fısıldayanlar var. Duymazdan gelip devam ediyorum. "Bu şarkıyı annem için söylüyorum çünkü çok severdi." Bill'i bulana kadar spot ışığı altında gözümü kırparak aşağıya, ilk sıraya bakıyorum. Öne eğilmiş, elleri çenesinde bir şekilde oturuyor. Dikkatle beni izliyor.

Bakışlarımı Bill'den çeviriyor ve ileriye doğru bakıyorum. "Ve ayrıca arkadaşım Bill için söylüyorum çünkü... Onu seviyorum." Bir an sessizlik oluyor ve ardından şaşkınlık ifade-

leri ve gülüşmeler geliyor ama Kat'in şarkının açılış notalarını çalmaya başlamasıyla, sesler yok olup gidiyor. Kat'in notaları doğru ve anlaşılır ve melodi salonu kaplarken, mikrofonu sımsıkı tutuyorum. Başardım. En zoru bitti. Ve belki Kat çok iyi olduğundan veya benim kısa beyaz elbise, pandalı bere ve sarı çoraplarla görüntüm çok tuhaf olduğundan, salon sessizliğe bürünüyor. Parmaklarım mikrofonu sımsıkı sarmışken, başımdan ayaklarıma kadar tenim karıncalanıyor.

Sonra gözlerimi kapatıyor ve aşk şarkımı annem ve Bill için söylüyorum. Ve öyle doğal geliyor ki rahatlayıp şarkının benden âdeta dökülmesine izin veriyorum. Son sözleri söylerken, müzik de susuyor. Salon önce sessiz, sonra alkışlar başlıyor. Bill'e bakmaya çok korkarak hâlâ mikrofonu sımsıkı tutuyorum ve Kat elimden alıp yerine yerleştiriyor. Sonra sahneyi terk ediyoruz. Yanımızdan Toby ve grubu geçiyor, Pearl de arkalarında.

Kat'e, "Bekle!" diyorum. "Bunu izlemek istiyorum." Artık kendimi çok cesur hissediyorum. Hazırlanmaya başlıyorlar ve Pearl de mikrofonun ardında, benim yerimi alıyor. Kat ve ben, Bea ile yan yana duruyoruz ve üçümüz el ele tutuşuyoruz.

Kısa zamanda hazır oluyorlar. Bayan P, onları tanıtırken, Pearl dönüp, gölgelere doğru bakıyor. Birini arıyor, beni arı-

yor. Beni Kat ve Bea'nin arasında dururken görünce, bakışlarımı çevirmeyi reddediyorum. Yüzü sert ve makyajı ağır. O bana bakarken, grup çalmaya başlıyor. İçimden ilk satırına kadar geçecek süreyi sayıyorum.

Son anda başını çevirip seyirciye dönüyor ve mikrofonu elinden bırakıp basamaklardan aşağı iniyor. Önce Toby, ardından da Dexter ve Frank çalmayı bırakıyorlar. Ve müzik beklenmedik şekilde susuyor. Pearl basamaklardan inerken

Toby, "Ne yapıyorsun?" diye sesleniyor.

Omzunun üzerinden, "Kapa Çenenii!" diye bağırıyor ve dosdoğru salondan dışarı çıkıyor.

Konserin devamında, prova odasında saklanıyorum ve bitince de diğerlerine bensiz gitmelerini söylüyorum. Bill'i gördüğümde yanımda olmalarını istemiyorum... Tabii beni beklediye. Sonunda, müstahdem artık gitme zamanı olduğunu söyleyerek, beni dışarı atıyor. Eşyalarımı toplayıp sahneye çıkan kapıyı açıyorum –Bill'i içeri ittiğim kapı– ve içeriye bakıyorum. İçerisi boş. Sırt çantamın iplerini çekip ana giriş kapısına doğru yürüyorum. Dışarıda, merdivenin başında duruyorum. Enstrümanlarını arabalarının bagajına koymakta ve birbirleriyle sohbet etmekte olan birkaç öğrenci hâlâ oralarda.

Arkamdan kapı açılıyor ve Dexter'ın davullarından birini

taşımakta olan Toby çıkıyor. Beni görünce duruyor. Bir an ikimiz de konuşmuyoruz.

"Efsaneydin B-tatlısı." diyor ve sonra annesinin spor aracına doğru yürüyor. Annesi pencereye yaslanarak, "Geç kaldığım için üzgünüm." diyor. "Kaçırdım mı?" Toby, "Hiçbir şey kaçırmadın." diyor.

Bayan P merdivenden yukarı çıkıyor. Dosyasını eline vurarak, "İyi iş çıkardın Betty." diyor. "Güzel bir performans, gerçekten öyle."

"Teşekkür ederim efendim." diyorum. Başıyla araç yolunu işaret ederek, "Sanırım seni bekleyen birisi var." diyor. Ve sonra Bill'i görüyorum. Kollarını birbirine kavuşturmuş bir biçimde, kapı direğine yaslanmış. "Haydi, git artık." diyor.

"Artık evlerine gitmek isteyenler de var." diye ekliyor. Karanlık olmasına şükredip, Bill'e doğru yürüyorum. Yanaklarım yanıyor ve kalbim küt küt atıyor.

"Merhaba." diyorum.

"Merhaba." diye yanıtlıyor. Sonra gülümsüyor ve yüzümü ellerimle saklamak zorunda kalıyorum. Parmaklarımla arasından bakarak, "Nasıl buldun?" diye soruyorum.

"Eee, ikinci kıtada Kat biraz yavaştı." diyor. "Ama sonra sana yetişmeyi başardı, öte yandan sen... Mükemmeldin."

"Gerçekten mi?"

"Betty..." diyor. "Aşkınla beni sarstın."

Kendimi kollarına bırakıp başımı göğsüne dayıyorum. Tişörtünün altından kalbini hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Evimde olduğumu biliyorum. Bir an sonra, "Bu da birisinden alıntı, değil mi?" diye soruyorum.

"Biraz Sapho'dan biraz benden." diyor. "Betty, bana hislerini sahildeyken veya geçen gün sizin evde veya mesaj atarak söyleyebilirdin." diyor.

"Ya da şiirlerden gizemli dizelerle anlatabilirdim..."

"Kendi sözlerim yeterince iyi değildi." diyor ve çenesini başıma dayıyor.

"Bu kucaklaşma harika!" diyorum.

"Bunu yapmayı uzun zamandan beri bekliyordum." diyor.

"Ne kadar uzun zamandır?"

"Yaklaşık iki yıldır."

Ve Bill ve ben orada, yıldızlı gökyüzünün altında duruyoruz, bir şey söylememize gerek yok çünkü sarılışımız zaten her şeyi anlatıyor.

Eve doğru yürümeye başlıyoruz ve Bill bana babam ve Rue ile arasında geçen tuhaf sohbeti ve şarkı söylüyor

oluşuma şoke olmuş olan babamın kendisine gelmesi için, Rue'nun onu bara götürdüğünü anlatıyor. Kapıya varınca, birbirimize bakarak duruyoruz ve izlediğim tüm filmlerden bildiğim kadarıyla, bu, öpüşmemiz gereken an.

"Sana söylemem gereken bir şey var." diyorum. Evde ışıklar yanıyor, demek ki babam ve Rue evde.

"Nedir?"

Bill'e bakmaktansa çite bakarak, "Basitçe söylemem gerekirse..." diyorum. "Öpüşmekten korkuyorum."

Gülüyor. "Önemli değil. Başka bir şey yapabiliriz."

"Ne gibi?" Birden biraz panik oluyorum.

"Meselaa –birkaç saniye düşünüyor– sonra "Çak! "diyor. Elini kaldırıyor ve çakıyoruz ama bırakmıyoruz. Parmaklarımız birbirine kenetli olarak kalıyor. Bill basamaklardan elimi bırakmadan geri geri iniyor. "Kim öpüşmek ister ki?" diyor. "İğrenç."

"Sağol Bill." diyorum.

"Bana teşekkür etme." diyor. "Beni utanacağım bir durumdan kurtarmış oldun."

"Yolluk olarak, son bir çakma ister misin?"

"Uzun, çabuk bitmeyen bir tane olsun."

Üç kez daha çaktıktan sonra, artık eve giriyorum ve kapıya yaslanıyorum. Tek yapabildiğim sırtmak.

Kafamı mutfığa uzatıyorum.

"Hey!" diyorum.

Rue ve babam masadan başlarını kaldırıp bana bakıyorlar. Birer fincan çay içiyorlar. Babam, "İşte burada!" diyor. "Benim küçük kızım... Dünyadaki en kısa eteği giymekte."

"Bu, sana sürpriz olduysa, özür dilerim baba." diyorum. "Yani sürpriz yapmak istedim ama iyi anlamda."

Rue, "Kesinlikle iyiydi, değil mi?" deyip, babamı dürtüyor.

Babam, "Evet, iyiydi." diyor. "Ve biraz da ürkütücüydü."

"Dinle..." diyorum. "Tavan arasına çıkmam lazım."

"Bu akşam mı?"

"Evet baba, çok önemli... Gerçek aşkla ilgili."

"Pekâlâ. Yalnız nereye bastığına dikkat et. Tavandan aşağı düşmeni istemiyorum."

Rue ayağa kalkarak, "Yanına sıcak çikolata alsana ve bir de üzerine süveter giy. Bu akşam biraz serin olacağı benziyor. "

Tahta merdivenden yukarıya bir kedi ve sıcak çikolata çıkarmak tehlikeli ama başarıyorum. Birkaç dakika aradıktan sonra, annemin mektubunda sözünü ettiği çikolata kutusunu

buluyorum. İçinde bir mor zarf ve Noel çikolatalarının belli belirsiz kokusu dışında, hiçbir şey yok. Zarfta, *Gerçek Aşk* yazıyor. Kucağımda Bay Smokey ile oturuyorum. Sonra, içeceğimden bir yudum alıyorum, zarfı açıyor ve iki adet katlanmış kâğıt çıkartıyorum.

Sevgili Erik-surat,

Gerçek aşk... Baban sana Kayan Yıldız'dan ve ilk defa birbirimizi gördüğümüz andan bahsetti mi? Bak ben nasıl hatırlıyorum, anlatayım.

Sıcak bir akşamdı ve ben Kuğular grubumla beraber, taşrada bir yerde konserdeydim. Kapalı bir yerde, bir avuç yaşlı adama söylüyorduk. O kadar sıcak bir geceydi ki tüm kapılar ardına kadar açıktı ve gün batımında güveler içeri girip yüzüme doğru gelmeye başladılar. Tam, Sonra Bana Veda Edebilirsin şarkısının başını söylüyorken sanşın, uzun boylu bir adam, başını kirişe çarpmamak için eğerek içeriye girdi. O bana, ben de ona baktım –yanı kalabalık bir odada bakışlarımız karşılaştı. Dürüst olmak gerekirse, ilk görüşte aşk değildi –babanın kepçe kulakları var ve küçük elleri... Ama gözleri... Gözlerinden iyilik akıyordu.

Programdan sonra, baban ve ben bahçede oturduk, ta ki yandaki tarladaki inekler dışında, etrafta kimse kalmayın-

caya dek ve birbirimizi tanıyana dek neler yaptığımızı anlattık. Kaldığım pansiyona geri döndüğümde, uyuyamadım. Kepçe kulaklı Nick Plum'la paylaşacağım gelecek hakkında öyle heyecanlıydım ki. Sabah altıda, odadan çıkıp dışarıda ıslak bir bankta oturdum. Etrafımda kuşlar şakıyordu. Sanki dünya yeni başlıyor gibi hissediyordum. Birisine ne kadar mutlu olduğumu söylemeliydim, ben de köye indim, bir telefon kulübesi bulup, anneanneni aradım ve ona birine âşık olduğumu söyledim. "Sarhoş musun, Lorna?" deyip telefonu kapattı.

Sırılsıklam âşık olmuştum. Ama biliyor musun Betty, baban asıl aşkı için sadece bir ısınmamış... Senin için.

İlk kez seni kollarımda tuttuğumda, sıcak ve pembeydin ve gözlerini dikmiş bana bakıyordun. Bense, en büyük, en çılgın aşkla, sevgiyle kendimden geçmiştim. Seni kendime yakın tuttum ki korkmayasın –sonuçta daha yeni dünyaya gelmiştin ve bundan rahatsız olmuş gibi bir hâlin vardı.

"Merhaba Betty Plum." dedim. Somurttu ve parmaklarını denizyıldızı gibi açtın. "Ben Lorna Plum. Senin annemim ve seni seviyorum." Sanki bana inanmamış gibi göründün, bu yüzden ben de ekledim, "Gerçekten. Sonsuza dek sana bakacağım."

Sonsuza kadar sana bakacağımı sanıyordum, Betty Çok çok üzgünüm.

Ben bunu yazarken sen, yanımda yatıyorsun ve derin bir uykudasın. Baban seni beşiğinden alıp yanıma yatırdı. Ayağını kollarıma dayadın. Ayağın yumuşak, güçlü ve sıcak. Yüzün kırmızı ve saçların da yanağının altına sıkışmış. Bir dakikaya, bu mektubu zarfına yerleştirip çikolata tenekesine koyacağım, tavan arasına çıkmayı bekleyen diğer şeylerimle birlikte duracak. Sonra sana öyle yakın yatacağım ki, nefesini yüzümde hissedeceğim ve göğsünün inip kalktığını göreceğim. Uykuya dalana dek, seni izleyeceğim.

Barın bahçesinde otururken, baban bana yıldızların hepsinin orada olmadığını, bazılarının çoktan öldüğünü ama ışıklarının bize ulaşabildiğini söylemişti. Umarım benim sevgim de sana ulaşmıştır, Betty.

Aslında bu mektupları, hiçbir zaman benim sana vedam olsun diye yazmadım. Bunlar, benim sana merhabam.

Merhaba Betty Plum, ben senin annenim ve seni seviyorum.

Daima.

Anne-surat xx

Rüzgâr, yelkenimi sallayıp bana doğru dönmesine sebep olmuşken, Bill , "Tutun Betty, tutun!" diye bağıyor. "Ne?" diyorum ve o an metal bir direk yüzüme çarpıyor ve göle düşüyorum. Aceleyle gözlerimi ve ağzımı kapatıyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bu, bugünkü beşinci düşüşüm ve yine de bir miktar su yutmayı başarıyorum. Bill'in kollarının beni suyun yüzüne çektiğini hissediyorum.

Teknenin kenarına tutunarak, "İyiyim." deyip, derin nefes alıyorum. Saçımdan bir miktar yosun çıkarıyorum. "Sadece nefesimi düzenlemem lazım."

Bili halatla ilgili bir şey yaparken, ben de bekliyorum. Eğitim bunların hepsini açıklarken, iyi dinlememişim. Kat haklı. Bili sörf kıyafetinin içinde gerçekten de kaslı görünüyor. Bu çok dikkat dağıtıcı bir şey.

Kat, "Bea, seni ezik!" bağılıyor. Tekneleri bizim yanımızdan hızla geçip, yeni öğrenen bir çocuğa çarpıyor. Bugün denize açılmak için fazla rüzgârlı ve yeni başlayanların hepsi kendilerini bir parkın ortasındaki gölde buldu. Çocuk suya uçarken Bea, "Pardon!" diye bağılıyor. Çocuğa bir şey olmayacak. Su derin değil.

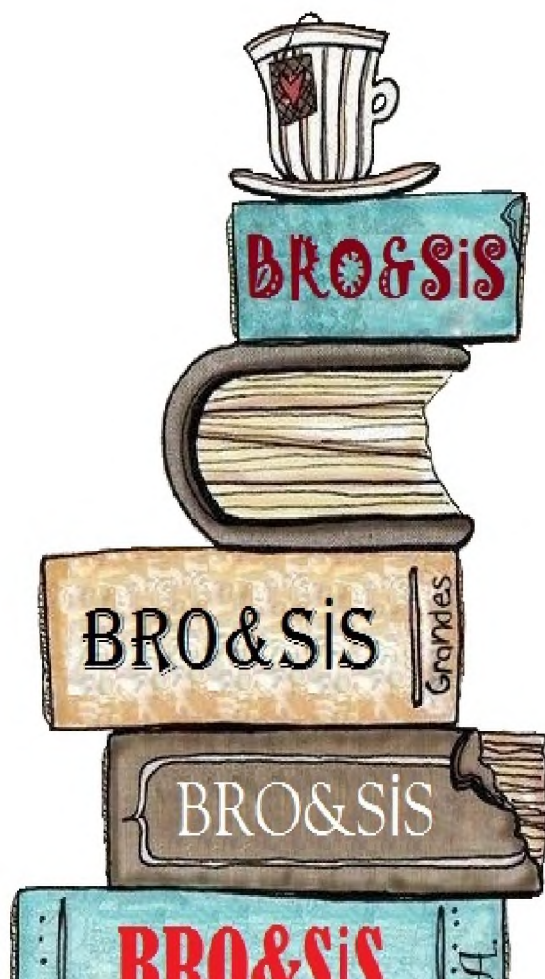
"Yukarı çıkmaya hazır mısın?" diye soruyor. "Evet" Kendimi teknenin yanına doğru kaldırıyorum ve Bili beni kol altlarımdan tutup çekiyor. Bili, "Haydi!" diyor. "Yardımcı olmalısın."

Gölün çamurlu dibinden destek alıp, kuvvetli bir biçimde kendimi yukarı itiyorum ve aniden yukarı sıçrayıp, Bill'in üzerine düşüyorum. Tekne bir batıp çıkıyor. Gülüyoruz ve sonra istediğim için ve Bili benim bu dünyadaki en iyi arkadaşım olduğu için, onu öpüyorum. O da öpücüğüme karşılık veriyor. Tuz ve Mars -çikolata markası- tadı alıyorum ve tekne yavaşça suda dönüyor.

Aşağıya bakarak, "Hey!" diyorum. "Az önce öpüştük!"

"Çak!" diyor ve ellerimiz birleşiyor. Parmaklarımı onunkilere doluyorum. Hiç bırakmayayım istiyorum. Tutuşumdan kurtulup "Bekle!" diyor. Dikkatle bana bakıyor ve başparmağıyla yanağıma ovuşturuyor. "Kuğu kakası." diye açıklıyor.

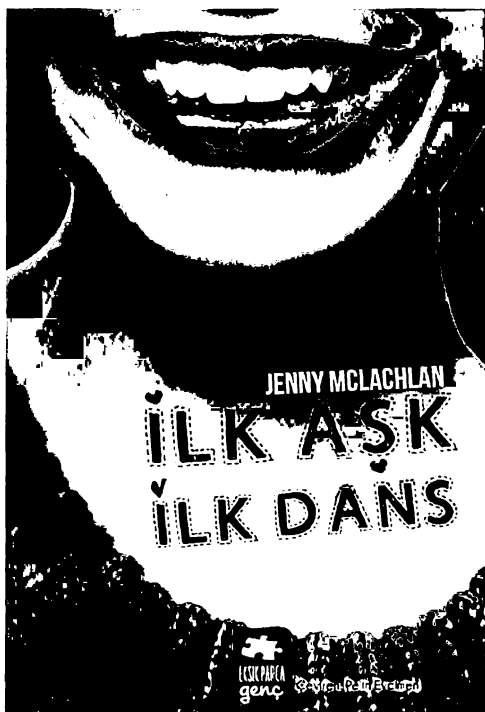
"Evet... Nerede kalmıştık?"

YAZARIN DİĞER KİTABINI
OKUDUNUZ MU?

İLK AŞK İLK DANS

JENNY MCLACHLAN

Jenny McLachlan

Jenny McLachlan, İngiliz Dili ve Edebiyatı mezunudur. Kitap yazmaya başlamadan önce, büyük bir ortaokulda öğretmenlik yapmıştır. Eğlenceli gençlere öğretmenlik etmeyi ve söyledikleri sözleri çalıp kitaplarına koymayı çok sevse de artık tüm zamanını onlar hakkında yazmaya ayırıyor. Jenny; hikâyeler hakkında düşünmediği, hikâye yazmadığı veya pasta yemediği zamanlarda caz dans yapmayı ve İngiltere'de South Downs'da yoğun bir hayat yaşamayı seviyor. Deniz kenarında, eşi ve ufak tefek ama azılı iki kızıyla yaşıyor.